

95 тезиси за праведност чрез вяра

Морис Венден

СЪДЪРЖАНИЕ:

95 тезиси за праведност чрез вяра 1

Въведение 7

ТЕМИ:

Праведност 7

Грях 8

Вяра 8

Себепредаване 8

Преобразяване 9

Покаяние 9

Прощение 9

Кръстът 10

Увереност 10

Общувание 11

Послушание 11

Законът 11

Дела 12

Растеж 12

Пребъждане 12

Свидетелстване 13

Изкушение 13

Победа 13

Съвършенство 13

Исус 14

ТЕЗИСИ:

Праведност 14

Тезис 1 14

Тезис 2 16

Тезис 3 17

Тезис 4 19

Тезис 5 20

Тезис 6 22

Тезис 7 23

Грях 25

Тезис 8 25

Тезис 9 27

Тезис 10 29

Тезис 11 30

Тезис 12 32

Вяра 33

Тезис 13 33

Тезис 14 35

Тезис 15 36

Тезис 16 38

Себепредаване 40

Тезис 17 40

Тезис 18 42

Тезис 19 43

Тезис 20 45

Тезис 21 47

Тезис 22 48

Тезис 23 50

Преобразяване 52

Тезис 24 52

Тезис 25 54

Тезис 26 55

Тезис 27 57

Тезис 28 59

Покаяние 60

Тезис 29 60

Тезис 30 62

Тезис 31 63

Тезис 32 65

Тезис 33 66

Тезис 34 68

Тезис 35 70

Кръстът 71

Тезис 36 71

Тезис 37 73

Тезис 38 74

Тезис 39 76

Прощение 78

Тезис 40 78

Увереност 79

Тезис 41 80

Тезис 42 81

Тезис 43 83

Тезис 44 85

Тезис 45 86

Тезис 46 88

Общуване 90

Тезис 47 91

Тезис 48 92

Тезис 49 94

Тезис 50 95

Тезис 51 97

Тезис 52 99

Тезис 53 101

Тезис 54 102

Послушание 104

Тезис 55 104

Тезис 56 106

Тезис 57 108

Тезис 58 109

Тезис 59 111

Тезис 60 113

Законът 114

Тезис 61 114

Тезис 62 116

Тезис 63 117

Дела 119

Тезис 64 119

Тезис 65 121

Тезис 66 122

Растеж 124

Тезис 67 124

Тезис 68 126

Тезис 69 127

Тезис 70 129

Пребъждане 130

Тезис 71 131

Тезис 72 132

Тезис 73 134

Тезис 74 136

Свидетелстване 137

Тезис 75 137

Тезис 76 139

Тезис 77 141

Тезис 78 142

Тезис 79 144

Изкушение 145

Тезис 80 145

Тезис 81 147

Тезис 82 149

Тезис 83 150

Тезис 84 152

Победа 153

Тезис 85 153

Тезис 86 155

Тезис 87 157

Съвършенство 159

Тезис 88 159

Тезис 89 160

Исус 162

Тезис 90 162

Тезис 91 164

Тезис 92 166

Тезис 93 168

Тезис 94 170

Тезис 95 171

Въведение

Всъщност няма особена нужда да правим апология на Мартин Лутер! Просветлението, дошло му на прочутата стълба в Рим, че праведният ще живее чрез вяра, било наистина крайъгълен камък на Реформацията. Неговите 95 тезиси, заковани на портата на църквата във Витенберг, не били основно изложение на въпроса за праведност чрез вяра. Те се занимавали преди всичко с необходимостта от реформа на средновековната религиозна система, настоявали за свобода на съвестта, осъждали продажбата на индулгенции и изобличавали беззаконията, вършени от папата.

95-те тезиси в тази книга се съсредоточават върху истините за оправдание чрез вяра единствено в Исус Христос. Това е вест, приложима за всички времена. Нейната значимост нараства все повече и постепенно поглъща всички останали теми. Вестта се нарича "Христос наша правда".

Теорията за праведност чрез вяра е динамит. Ако я разберете, никога повече няма да бъдете същите. Но теорията не е достатъчна. Истинската сила идва само когато я преживеете. Днес отправям покана да преживеете най-важното нещо в живота си!

Праведност

1. Християнинът прави това, което е право, защото е християнин, а не за да стане такъв. Йоан 15:5.
2. Правда е равно на Исус. Нямаме правда, отделени от Него. Римл. 1:16, 17.
3. Единственият начин за търсене на праведност е да търсим Исус. Римл. 4:4, 5.
4. Християнството и спасението не се основават на това, което правите, а на Този, Когото познавате. Римл. 3:28
5. Неправенето на зло не означава, че вършите добро. Да не бъдете лоши не означава, че сте добри. Матей 23:27, 28.
6. Праведността ще ви направи морални, но моралът няма да ви направи праведни. Матей 5:20.
7. Добрите ни дела нямат нищо общо с причината за спасението, както и лошите дела нямат нищо общо с причината за погубването ни. Римл. 3:20.

Грях

8. Всеки се ражда грешен (т.е. себелюбив), защото се ражда отделен от Бога. Пс. 58:3.
9. Бог не ни държи отговорни за това, че сме родени грешни. Ез. 18:20; Йоан 1:9.

10. Съгрешаваме, защото сме грешни. Не сме грешни, защото съгрешаваме. Римл. 7:14-17.

11. Грехът (единствено число) - живот далеч от Бога - води до грехове (множествено число), т.е. до вършене на лоши неща. 1Йоаново 3:4.

12. Всеки, който живее отделен от Бога, живее в грях. Йоан 16:8, 9.

Вяра

13. Най-добрата дефиниция на вярата е доверие. Доверието е разчитане на друга личност. Матей 15:21-28.

14. Познаването на Бога води до доверие в Него. Ако не Го познавате, няма да Му имате доверие. Ако Му нямате доверие, не Го познавате. 2Тимотей 1:12.

15. Вярата е плод на Духа, а не на човека. Тя не е нещо, над което работим, или което можем да изработим. Гал. 5:22.

16. Позитивното мислене не поражда истинска вяра, но вярата поражда позитивно мислене. Римл. 10:17.

Себепредаване

17. Себепредаването означава предаване на собственото "аз", а не на греховете. Предаването на греховете е резултат от себепредаването и от търсенето на Бога. Римл. 10:3, 4.

18. Усилията да се откажем от греховете си могат да ни попречат да се откажем от собственото "аз". Римл. 9:31, 32.

19. Никой не може да се саморазпъне или да стигне до себепредаване. Някой друг трябва да направи това за него. Гал. 2:20.

20. Ние сме контролирани или от Бога, или от Сатана. Единственото нещо, което можем да контролираме, е изборът кой да ни контролира. Римл. 6:16.

21. Себепредаването е предаване на правото на избор, но ние използваме правото си на избор да постигнем себепредаване. Отказваме се от избора да работим върху поведението; запазваме правото на избор да работим по въпроса за общуването. Фил. 2:13; Римл. 6:11.

22. Единственото съзнателно усилие в християнския живот е да се търси Бога. Спонтанните усилия за постигане на други неща ще са естествен резултат. Йоан 15:5; Фил. 4:13.

23. Духовно израстващите християни преживяват променливо себепредаване. Понякога разчитат на Бога, понякога на себе си. Лука 9:54; Матей 16:16, 17, 22, 23.

Преобразяване

24. Преобразяването е дело на Светия Дух, Който създава ново отношение към Бога и нова способност за опознаването Му. Йоан 3:3-8.

25. Преобразяването води до промяна на живота. Ез. 36:26, 27.

26. Преобразяването и покаянието са продължителен процес, а не еднократно действие. Лука 9:23.

Покаяние

27. Покаянието е скръб за греха и отвръщане от него. То е дар. Следователно скръбта за греха е дар и изоставянето на греха също е дар. Деяния 5:31.

28. Ние не променяме живота си, за да отидем при Исус. Отиваме при Него такива, каквито сме, и Той променя живота ни. Йоан 6:37.

29. Бог ни дава покаяние, преди да ни даде прощение. Деяния 3:19.

30. Светската скръб е съжаление за това, че сме нарушили закона и са ни хванали. Християнската скръб е съжаление за това, че сме съкрушили сърцето на най-добрия ни Приятел и сме Го наранили. 2Кор. 7:10.

Прощение

31. Единственият познат грях, който не може да бъде простен, е този, за който не сме се покаяли и не сме поискали прощение. 1Йоаново 1:9.

32. Грешникът няма никаква полза от прощението, ако не го приеме. Пс. 86:5.

33. Божието прощение е неограничено, но нашето приемане на това прощение може да бъде ограничено. Матей 18:21, 22.

34. Тези, на които е простено много, ще обичат много. Тези, които обичат много, ще се подчиняват много. Лука 7:41-43; Йоан 14:15.

35. Прощението е безплатно, но не и евтино. То струваше живота на Божия Син. Йоан 3:16.

Кръстът

36. Бог опрощава грешници, а не грехове, но Библията нарича това прощение на греховете. Исус умря, защото греховете не биха могли да бъдат простени. Исая 53:5, 6, 8.

37. Христос умря за греховете ни според Писанието. 1Кор. 15:3.

38. Кръстът даде възможност на Бога да бъде справедлив и въпреки това да прощава. Римл. 3:23-26.

39. Христовата смърт бе необходима, за да бъдем опростени. Йоан 3:14, 15.

40. Не можем да прибавим нищо към това, което Исус е направил на кръста, но Бог може да добави нещо много. Евр. 7:25; 9:11, 12.

Увереност

41. Да останем с Исус е толкова важно, колкото и да отидем при Него. Йоан 15:4.

42. Увереността в спасението не се губи, ако всеки ден лично общуваме с Исус. 1Йоаново 5:11, 12.

43. Християните трябва да знаят, че имат увереността в спасението днес. Йоан 6:47.

44. Библията проповядва "веднъж спасен - завинаги спасен", стига да не преставате да бъдете спасени. Матей 24:12, 13.

45. Не мирът идва от победата, а победата от мира. Йоан 8:11.

46. Причината, поради която продължаваме да съгрешаваме, е, че не вярваме, че ни е простено. Увереността води до победа. Несигурността води до поражение. 1Йоаново 3:2, 3.

Общуване

47. Праведността чрез вяра е преживяване, а не само теория. Фил. 3:9, 10.

48. Християнският живот на посвещение не е въпрос на предпочитание. Отношенията с Бога са основата на непреставания християнски живот. Йоан 17:3.

49. Ако не отделяме време за Библията и за молитва, ще умрем духовно. Йоан 6:53.

50. Това, че четете Библията и се молите, съвсем не означава, че общуват с Бога. Но ако не го правите, няма да общувате. Йоан 5:39.

51. Основната цел на молитвата ни не е да получим отговор, а да опознаем Исус. Откр. 3:20; Йоан 17:3.

52. Основната цел на изучаването на Библията е не да получим информация, а да опознаем Исус. Откр. 3:20.

53. Нещата често се влошават, когато се молим, докато не се научим да търсим Исус заради самия Него, а не заради себе си. Йов.

54. Всеки, който поради поведението си се обезсърчава по отношение на връзката си с Бога, е законник. Римл. 7:14-24.

Послушание

55. Истинското послушание е дар от Бога (одеждата се дава даром!). Матей 22:11-14.

56. Истинското послушание е отвътре навън, а не отвън навътре. Матей 23:25, 26.

57. Истинското послушание е естествено и спонтанно. То идва чрез отношение с Христос, основащо се на вяра. Йоан 14:15.

58. Човек, който разчита на Божията сила, няма защо да прави неимоверни усилия да бъде послушен. Би трябвало да прави усилия да не прави усилия. 1Йоаново 3:6.

59. Послушание, което е само външно, е фалшиво. Матей 5:20.

60. Ако познаваме Бога (каквато привилегия имаме), ще имаме живот на постоянно послушание. 1Йоаново 2:3.

Законът

61. Всеки, който се опитва да живее християнски живот, отделно от Христос, не е християнин. Той е законник независимо дали е консервативен или либерален вярващ. Гал. 3:1-3.

62. Нямаме сила за истинско спазване на закона. Синай няма смисъл без Голгота. Римл. 8:3.

63. Христос е краят на закона на правдата, но не и краят на закона. Римл. 10:4.

Дела

64. Добрите дела, вършени отделно от Христос, всъщност са лоши дела. Матей 7:22, 23.

65. Целта на добрите дела не е да се спасим, а да прославим Бога. Матей 5:16.

66. Когато стане въпрос за истинска вяра и дела, не можете да имате едното без другото. Яков 2:17, 18, 26.

Растеж

67. Вярата расте по качество, не по количество. Растежът е упованието ни в Бога. Лука 17:5, 6.

68. Човек не израства, като се опитва да израства. Матей 6:27.

69. Християните стават по-силни, ако осъзнават слабостите си. Когато са слаби, тогава

са силни. 2Кор. 12:9, 10.

70. Всичко можем да постигнем чрез Христос, Който ни укрепва, а без Него не можем да направим нищо. Йоан 15:5.

Пребъдване

71. Сатана няма сила да накара уповащите се на Бога да съгрешат, но тези, които разчитат на себе си, биват побеждавани лесно. 2Кор. 10:4, 5.

72. Пребъдващото ежедневно общуване с Бога води до пребъдващо себепредаване, упование в Него, което е ежесекундно. Йоан 15:1-5.

73. Поглеждането към личното "аз" винаги е точката на отделяне от Бога и нарушаване на ежесекундното упование в Него. Матей 14:28-30.

74. Бог никога няма да се отдели от нас. Ние обаче можем да изберем да се отделим от Бога. Римл. 8:35, 38, 39.

Свидетелстване

75. Бог иска да свидетелстваме не защото това е добре за Него, а защото е добре за нас. Матей 11:29.

76. Желанието да свидетелстваме идва естествено за истинския християнин (макар че методите може да са различни). 2Кор. 4:13.

77. Най-щастливият човек на света е този, който най-много служи на другите. Най-нещастният е този, който най-много служи на себе си. Марко 8:35.

78. Християнското служене в духовния живот съответства на упражненията във физическия живот. Деяния 3:6-9.

79. Не можем да дадем на другите това, което самите ние не притежаваме. Марко 5:19; Йоан 3:11.

Изкушение

80. Същността на изкушението е въпросът дали да живеем отделени от Христос. Йоан 16:8, 9.

81. Изкушението става грях, когато се съгласим с него в ума си. Матей 5:21, 22, 28.

82. Исус бе изкушаван да върши добро със собствени сили. Същото важи и за нас. Матей 4:2, 3.

83. Господ знае как да избавя благочестивите от изкушение, но не и нечестивите. 2Петрово 2:9.

84. Изкушенията се побеждават не по време на изкушаването, а много преди това. Евр. 4:16.

Победа

85. Победата не е нещо, което постигаме, а което получаваме. 1Кор. 15:57.

86. В християнската битка ние сме активни в борбата с вяра и пасивни в борбата с греховете. Еф. 6:10-18.

87. Истинската победа означава да победим стремежа си да победим. 2Лет. 20:15, 17.

Съвършенство

88. Съвършенството на характера не е наше дело, а Божие дело в самите нас. Евр. 13:20, 21.

89. Съвършенството може да бъде опасна тема, ако насочваме вниманието към себе си и към собствените си дела. Гал. 3:3.

Исус

90. Исус бе като Адам преди грехопадението в смисъл, че имаше безгрешно естество - не бе роден отделен от Бога. По физическа и умствена сила и морално достойнство (устойчивост) Исус бе като Адам след грехопадението. Лука 1:35; Евр. 2:17, 18.

91. Исус нямаше предимства пред нас в побеждаването на изкушенията. Евр. 4:15.

92. Исус победи изкушението по такъв начин, по какъвто и ние можем да го победим; чрез сила отгоре, а не чрез сила отвътре. Йоан 14:10.

93. Исус намираше греха за отвратителен. Докато се уповаваме на Бога, също можем да смятаме греха за отвратителен. Евр. 1:8, 9.

94. Никога не можем да бъдем такива, какъвто бе Исус, но можем да правим това, което Исус правеше. Йоан 14:12.

95. Проблемът с греха е нарушената връзка между Бог и човек. Целта на спасението е да възстановим тази връзка.

Праведност

Тезис 1

Християнинът прави това, което е право, защото е християнин, а не за да стане такъв.

Това се случи през първите няколко седмици в една нова църква. Целта ми бе да посетя всички семейства, за да се запозная с тях. Много лесно е да се отбиеш и да поговориш за незначителни неща. "Това снимката на леля Мини ли е?"

"Да."

Измислих един трик: въпрос, който задавах във всеки дом. "Каква е твоята дефиниция за християнин?" Внимателно си записвах всички отговори.

"Християнин е човек, който живее според златното правило."

"Християнинът е честен."

"Християнинът е добър и любезен."

"Християнинът обича ближните си."

Чух много различни отговори, но всички имаха нещо общо. Наблягаха на поведението. Името Христос не бе споменато нито веднъж.

Можете да прочетете интервюта на журналисти с хора от улицата. Отговорите са подобни.

"Християнинът прави това и това. Християнинът не прави еди какво си." Чули ли сте някой да отговаря: "Християнинът е човек, който познава и обича Христос."

Какво е християнството? Дали се основава на поведението? Или можа бе основата му е някакъв вид взаимоотношения? Трябва да намерим нишката, водеща към разбирането и преживяването на спасение чрез вяра в Христос. Християнството е въпрос на познаване на Христос. Поведението, отличаващо християните от нехристияните, е резултат, а не причина от отношението към Исус, основано на вяра.

Да перифразираме казаното. Ябълковото дърво ражда ябълки, защото е ябълково дърво, а не за да стане такова. Исус направи подобно сравнение: "Също така, всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове. Не може добро дърво да дава лоши плодове, или лошо дърво да дава добри плодове" (Матей 7:17, 18).

Ако се интересувате от добри плодове, хубаво е да започнете с добро дърво. Задачата ви би била да го напоявате, торите и да му давате възможност слънцето и дъждът да извършат работата си. Не е необходимо да се опитвате да произвеждате плод. Ако дървото е здраво, плодът неизбежно ще дойде.

Така е и в християнския живот. Този, който се опитва да живее християнски, като обработва поведението си, е влязъл в улица без изход. В "Притчи Христови" е казано: "Чрез обновяването на сърцето Божията благодат действа за преобразяване на живота. Никаква външна промяна не е достатъчна, за довеждането ни до хармония с Бога. Има мнозина, които се опитват да се реформират, като оправят този или онзи лош навик. Надяват се така да станат християни, но започват не там, където трябва. Първата ни работа е сърцето" (с. 91).

Колкото и праведен да е животът ти, колкото и добри дела да вършиш, колкото и благочестив да изглеждаш, ти не си истински християнин, докато не опознаеш Исус Христос лично. Вършенето на правда няма да те направи християнин, а само морален човек.

Първата църква се концентрирала толкова много върху Исус Христос, че Той бил основната тема за размисъл и разговор. "Христос каза това, Христос направи това..." Накрая някой казал: "Да ги наречем Християни".

Как ще те нарекат според нещата, за които най-много говориш и мислиш? Дали си добър човек, или наистина си християнин? Помисли за това!

Тезис 2

Правда = Исус. Нямаме правда, отделени от Него.

Един професор в колежа, където учех, откри дискусия още през първия семестър, като ни попита за дефиницията на праведност.

Дадохме множество дефиниции. Праведността е вършене на правда. Праведността е придържане към Божия закон. Праведността е святост. Нещо повече, праведността е любов. Не само студентите дават такива определения. Намираме ги и в боговдъхновения коментар.

След като ни накара да предложим всички възможни дефиниции, накрая професорът ни доведе до заключението, че най-доброто и най-изчерпателно определение за праведност е Исус. Всички останали са непълни.

Ако, например, праведността е вършене на правда, тогава единственото нещо, което ще ви е необходимо, за да бъдете праведни, е... какво? Да вършите правда. Не бихте имали нужда от Спасител, ако праведността се основава единствено на поведението.

Но правдата не е нещо съществуващо само за себе си. Тя не е нещо, което хората могат да произведат. Ние сме банкрутирали откъм правда. Пророк Исая казва: "И всичката ни правда е като омърсена дреха" (Исая 64:6). Не само че не можем да произведем правда, но не сме в състояние и да я натрупаме. Тя не е нещо, което можем да придобием или запазим независимо от Исус. Следователно най-добре можем да дефинираме правдата като Личност. Докато имаме Исус, имаме правда. Без Него нямаме никаква надежда за правда.

"Грешният човек може да намери надежда и правда единствено в Бога и никое човешко същество не е праведно, докато няма вяра в Бога и не поддържа витална връзка с Него" ("Свидетелства към проповедници", с. 367).

Можете да изразите това под формата на уравнение. Ако Исус = Правда, а Правда = Исус, тогава единственият начин да получим правда е да отидем при Исус и да останем при Него. Затова можем да кажем, че Човек + Исус = Правда.

Говорих по този въпрос с група студенти, когато забелязах, че внезапно лицето на един младеж от задните редове се смръщи. Той вдигна ръка и каза: "Но ако Исус е равен на цялата правда, а човечеството плюс Исус е равно на правда, тогава човечеството е равно на нищо!" Заговори така, сякаш съм казал нещо страшно несправедливо за човечеството.

Не е ли това проблемът на всички нас - нямаме собствена правда? Имаме огромна стойност за Небето. На кръста Исус доказа колко ценна е човешката душа. Но когато стане дума за изработване на правда, ние сме безпомощни. Не можем да я произведем; не я притежаваме.

Чарлс Т. Ивърсън разказа за една жена, която отишла да си купи плат за нова рокля. Опипала тъканта, проучила материята, възхитила се на цвета. Все още се колебаела, когато собственикът на магазина дошъл при нея и казал: "Забелязах, че гледате този плат. По една случайност имаме рокля от същата материя. Може би не сте я забелязали на витрината".

Излезли пред магазина и жената възкликнала: "Красива е! Точно това искам. Платът беше хубав, но след като видях каква хубава рокля става от него, стигнах до убеждението, че трябва го купя."

Така е и с Божия закон. Възможно да се възхищаваме на принципите му, да сме съгласни със заповедите, но преди истински да го оценим и да го приемем, трябва да го видим приложен в живота - Исусовия живот. Когато видим Исус, сърцата ни биват спечели, а ако Го приемем, приемаме и Неговата правда.

Тезис 3

Единственият начин за търсене на праведност е да търсим Исус.

Имало едно време човек, който желяел да стане пекар. Обичал прясно опечения хляб и си мислел, че ще му хареса да прави хлябове за хората.

Проверил в целия град къде е най-подходящото място за бизнес. Купил имот на удобен ъгъл, наел строителна фирма и скоро фурната била готова за откриване. Отвън се виждали лъскавите умивалници, модерните уреди и блестящите стъклени кутии за излагане на стоката.

Но нещата не тръгнали добре. Пекарят работел дълги часове. Правел реклама по всеки възможен начин. Опитал всичко, за да му тръгне бизнесът. И все пак не успявал да произведе този вид хляб, който бил опитвал в миналото. Клиентите, дошли да видят новата сграда, рядко си купували нещо. След това никога вече не се връщали.

След няколко години на упорита борба трябвало да признае провала си. Бил на ръба на банкрута. Опитвал всичко възможно, за да успее в начинанието, но като че ли нито един от методите нямал ефект.

Точно когато бил решил да се откаже, чул нещо, което довело до прелом. Научил, че за хляба е необходимо брашно! Не бил чувал за това, но когато започнал да използва брашно, нещата се променили.

Сетихте се, че това е притча. Би било трудно да повярваме, че на света ще има човек, който да пренебрегне елементарната истина: за хляб е нужно брашно. Разбираме, че би било жалко да се опитваме да отворим пекарна без брашно.

Каквато и да е професията ви, трябва да знаете някои основни изисквания, за да имате успех. Не може да има банка без пари, железница без локомотив, вълна без овце.

А какво да кажем за християнския живот? Колко много от нас години наред са пренебрегвали основни истини? Търсим праведност, а не знаем как да я получим! Объркващо е да се опитваш да бъдеш християнин, без да знаеш как да го постигнеш.

Журналистите задават някои основни въпроси, за да стигнат до същността на дадена история. Тези въпроси могат да бъдат пренесени и в християнския живот. Първият е: Какво? Понякога е по-лесно да се говори за "какво"-то на християнския живот. Какво да правим и какво да не правим, за да бъдем християни и да се спасим. Това е доста тежка диета. Довела е

до дискусии в академичните кръгове и молитвени седмици, по време на които се пита какво не е наред с това или онова.

Погрешно ли е да говорим за "какво"? Не, Библията съдържа много информация за "какво". Но "какво" никога не може да бъде основа на християнството.

Идва и въпросът: Защо? Той е изискан и интелектуален. Използваме го при анализи и дискусии. Това е най-добрият въпрос за запълване на времето за съботноучилищния урок. "Защо" е важен въпрос. Бог казва: "Дойдете сега, та да разискваме" (Исая 1:18). Няма нищо лошо в разискването. Създадени сме по Божи образ със способността да мислим и обмисляме. Но "защо" не е достатъчно.

Ако сте свикнали с "какво", "защо" и "кога", неизбежно ще запитате: Как? Въпросът е практичен и може да ви доведе до теорията на праведност чрез вяра. Ако не разбирате как, останалото само ще ви обърка. Дори да знаете как, това не е достатъчно, защото праведността чрез вяра е нещо повече от теория. Тя е преживяване. "Как" става най-вълнуващият въпрос, когато разберете, че отговорът е "кой"!

Исус е основата на християнството. Вярно е, че Библията говори за търсене на правда. В Соф. 2:3 се казва: "Търсете правда." След като Правда = Исус, да се търси правда, означава да се търси Исус. "Божията правда е изпълнена в Христос. Получаваме праведност, като Го приемем" ("Мисли от планината на благословието", с. 18).

Тезис 4

Християнството и спасението не се основават на това, което правите, а на Този, Когото познавате.

Жена си купила нови контактни лещи. Не след дълго я спрели за пътно нарушение и полицаят, който прегледал документите ѝ, попитал строго: "Къде са ви очилата?"

"Имам контакти" - отговорила тя.

"Не ме интересува с кого контактувате и какви връзки имате. Трябва да носите очила, когато шофирате!"

Неоспорим факт е, че в живота ни има голямо значение кого познаваме. Ако си търсите работа и ако познавате шефа на предприятието, имате предимство. Ако ви изправят пред съда и познавате съдията, това би било добра вест за вас. Ако желаете да се запознаете с някой и откриете, че познавате негов добър приятел, смятайте, че сте успели.

Когато Ейбрахам Линкълн бил президент, често нареждал на служителите си да не пускат никого в кабинета му. Влизал вътре, затварял вратата и дежурните заставали в коридора, за да не допуснат някой да го смути.

Но имало един човек, който идвал с гръм и трясък, минавал покрай пазачите, отварял вратата и влизал при президента. Никой не се опитвал да го спре. Защо? Защото името му било Тад Линкълн - сина на президента. Разликата в поведението му се дължала на отношенията му с държавния глава.

Вярвате ли, че отношенията ви с Христос имат значение в духовния ви живот? Вярвате ли, че християнството се основава на това, кого познавате? Или може би мислите, че се основава на делата ви?

Преди няколко години на лагерно събрание в северозападните щати редакторът на

списание "Адвентист ривю" се изправи и зададе няколко въпроса на присъстващите. "Колко от вас вярват, че са спасени единствено чрез вяра в Исус Христос?" Няколко ръце се вдигнаха и бързо се свалиха.

После попита: "Колко от вас вярват, че са спасени въз основа на делата си?" Още няколко ръце се вдигнаха и бързо се свалиха.

След това зададе въпроса: "Колко от вас вярват, че са спасени чрез вяра в Исус Христос плюс добрите си дела?" Цялата публика вдигна високо ръце и ги размаха във въздуха!

Редакторът отговори: "Надявам се, че след като чуете тазсутрешната проповед, ще си промените мнението!" След това започна да доказва, че се спасяваме единствено чрез вяра в Христос. Точка.

Исус каза в Йоан 17:3: "А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил." В "Животът на Исус", с. 331 пише: "Тъй като чрез Исус "влизаме в почивка", небето започва тук. Ние отговаряме на Неговата покана "елате, научете се от Мене" и по този начин започваме вечния живот. Небето означава непрестанно приближаване до Бога чрез Христос."

Познавате ли Го? Познаването на Исус е основата на християнския живот. Познаването на Исус е пътят към вечния живот. Ако Го познавате и обичате и общувате с Него, ще бъдете променени по Негов образ.

Праведността е Личност. Спасението е Личност. Чрез Исус вечният ви живот може да започне днес!

Тезис 5

Неправенето на зло не означава, че вършите добро. Да не бъдете лоши не означава, че сте добри.

Ако не вършите нищо лошо, значи вършите добро? Така ли е? Или грешим?

Разбира се, не искам да кажа, че ако вършите зло, сте прави, или че няма нищо лошо във вършенето на зло. Всичко това означава, че можете външно да правите добро, а вътрешно - зло. Никак не е добре! Единственият, който истински върши добро, е този, който е наред и вътрешно, и външно.

Чели ли сте за фарисеите? Праведни ли са били или неправедни? Исус ги изобличи в Матей 23:27, 28: "Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото приличате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистата. Също така и вие отвън се виждате на човеците праведни, но отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие."

Това е важен урок. След като сме съгласни, че целта на християнина е да бъде добър и отвътре, и отвън, представете си, че все още не сте добри отвътре. По-хубаво ли е да бъдете добри поне външно, ако това е най-доброто, което можете да постигнете? Не е ли по-добре да сме фарисеи, отколкото бирници? Внимавайте как ще отговорите!

Исус каза, че религията на фарисея не е достатъчна за вечен живот. "Защото казвам ви, че ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, никак няма да влезете в небесното царство" (Матей 5:20). Следователно външната доброта може да е подходяща за

всичко друго, но не и за спасение.

Да се спрем за миг на "Пътят към Христа", с. 44: "Има хора, които изповядват, че служат на Бога, докато в същото време разчитат на своите собствени усилия, за да спазват Неговия закон, да изградят праведен характер и да си осигурят спасение. Сърцата им не са движени от дълбокото чувство за Христовата любов, а се стремят да изпълняват задълженията на християнската религия като нещо, което Бог изисква от тях да спазват, за да си спечелят небето. Такава религия не струва нищо." Следователно външната доброта може да е подходяща за всичко друго, но не и за религията.

В Откр. 3 гл. е отправена специална вест към църквата от времето непосредствено преди Христовото идване. "Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да бъдеше ти студен или топъл. Така понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си" (ст. 15, 16). Следователно външната доброта може да е подходяща за всичко друго, но според Бога тя е по-лоша от отсъствието на каквато и да е доброта! Той предпочита дори студения пред хладкия!

Доброта, която е само външна, е отвратителна за Бога. Той знае, че откритият грешник може по-лесно да приеме добрата вест за спасение от този, който не чувства никаква нужда. Хората, успели да бъдат добри отвън благодарение на собствените си сили, не изпитват нужда от Спасител. И тъй като не изпитват нужда, не отиват при Христос, за да приемат спасението, приготвено от Него.

Възможно е да изпълним църквата със силни хора, които могат да се държат така, както изискват църковните правила. Поведението, с което така много се гордеят, се превръща в бариера пред личното общуване с Исус Христос.

Ако повярваме, че това е истина, ако действително приемем тезиса, че външната праведност няма стойност пред Бога и дори Го отвращава, ще спрем да се опитваме да правим това, което е право! Напротив, бихме употребили всичкото си време, енергия и усилия да търсим Него, за да дойде и да живее в нас.

Плаши ли ви това? Желаете ли да насочите усилията си към приемане на Неговата правда ден след ден в непрестанно общуване с Него? Ако тези думи ви изнервят и се чудите каква е основата на поведението ви, побързайте да прочетете следващата глава. Тя започва така: "Праведността ще ви направи морални." Побързайте да отворите следващата страница!

Тезис 6

Праведността ще ви направи морални, но моралът няма да ви направи праведни.

Бог не е срещу морала! В Откр. 3 гл. Той изобличава лаодикийците не за морала им, а за това, че се опитват да заменят праведността с морал.

Може да нямате нищо против пластмасовото грозде. Възможно е да го намерите за много красиво, когато е поставено за украса. Някои от имитациите на пазара са много правдоподобни. Но ако поставите пластмасово грозде в плодовата салата, със сигурност ще го намерите за безвкусно. Не може да замени истинския плод.

Бог не е срещу морала! Ако животът ви е морален, няма да попаднете в затвор. Ще ви повишат в работата. Ще имате добра репутация в обществото. Хората около вас няма да страдат от някакви ваши неморални постъпки. Несъмнено моралът си има своите

предимства. Бог обаче изобличи лаодикийската църква, защото моралът не може да бъде заместител на праведността.

"Мнозина, наричащи себе си християни, са просто моралисти" ("Притчи Христови", с. 315). Забележете, че тук не става дума за тези, които се наричат моралисти. Описани са хора, наричащи себе си християни, без в действителност да са такива.

В притчата за човека, който няма сватбарска дреха (виж Матей 22 гл.), е изложен същият принцип. Този човек би могъл да предпочете да си остане у дома, където обикновеното му облекло не би предизвикало никакви възражения. Царят го поканил на сватбата, но не го принудил да присъства. Проблемът бил, че мъжът се опитал да замени царската одежда със собствените си дрехи и въпреки това да присъства на тържеството.

Хората от времето на Христос си били изработили религия, основаваща се единствено на морала. Молещият се в храма фарисей бил жертва на заменилия праведността морал. Свирел мелодията на собствения си морал. Изброил пред Бога списък с дела, за които мислел, че го препоръчват на Небето. Основал сигурността си на факта, че не е направил това, което бирникът бил извършил.

Примерът му показва, че моралността не само не ви прави праведни, но дори ви държи отделени от истинската праведност.

Бог не е срещу морала! Прочетете с. 18 от "Пътят към Христа". "Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия - всички тези неща си имат своята собствена сфера на действие, но в този случай са безсилни. Те могат да произведат някаква външна коректност в поведението, но не могат да променят сърцето."

Не трябва да отхвърляме морала, но е необходимо да го разбираме правилно. Той никога не е причина. Истинският християнин е морален човек. Не бива да се страхуваме, че в търсенето ни на истинската правда, моралът ще остане зад борда. Възможно е от само себе си да имаме външна доброта, но не е възможно да имаме само вътрешна доброта. Когато сърцето се промени, неизбежният резултат ще бъде промяна в поведението. Праведността винаги ще ви прави морални. "Ако пребъдваме в Христос, ако Божията любов обитава в нас, то нашите чувства, нашите мисли, нашите постъпки ще бъдат в хармония с Божията воля, както е изразена в предписанията на Неговия свят закон" ("Пътят към Христа", с. 61).

Бог не е срещу морала! Но Той ни предупреждава да не го поставяме на мястото на праведността. Поканва ни да приемем Христовата правда, дадена даром на всички, които отидат при Него чрез Исус.

Тезис 7

Добрите ни дела нямат нищо общо с причината за спасението, както и лошите дела нямат нищо общо с причината за погубването ни.

През 1888 г. по време на сериозното разискване пастор А. Т. Джоунс бил един от поддръжниците на учението за праведност единствено чрез вяра в Христос. Той бил изключителен оратор и известен като голям индивидуалист. Прекалил в ентузиазма си и Господ му изпратил съвет. Записан е в "Избрани вести", кн. 1, с. 377.

Пастор Джоунс няколко пъти заявил, че добрите дела нямат никаква стойност и не са условие за спасение. Е. Вайт му казала: "Знам какво искаш да кажеш, но оставяш лошо впечатление в много умове. Вярно е, че добрите дела няма да спасят нито една душа, но е

невъзможно която и да е душа да бъде спасена без добри дела." След няколко страници в същата книга Е. Вайт пише: "Делата няма да ни осигурят билет за небето" (с. 388).

В какво прекалил пастор Джоунс? Каква е разликата между това, да кажеш, че добрите дела нямат никаква стойност, и да твърдиш, че те няма да спасят нито една душа, нито пък могат да ни осигурят билет за небето?

Някои хора веднага стигат до заключението, че ако добрите дела не ни спасяват, те нямат никакво значение. Ако лошите дела не са причина за погубването ни, следователно няма нищо нередно в тях. Една ключова дума ни предпазва от подобно недоразумение. Говорейки за връзката между добрите или лошите дела и причината за спасението или погубването ни, не пропускайте думата причина.

Не говорим за важността на добрите дела. Не говорим за целта на добрите дела. Говорим за метода на спасение. Стигнем ли до въпроса за спасението, можем да твърдим, че добрите дела не са причината, поради която се спасяваме. Те са резултатът.

Тогава каква е причината за спасението? Знаем, че добрите дела не са причината. В Римл. 3:20 съвсем ясно е казано: "Защото нито една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела [изисквани] от закона." Исус е Този, Който ни спасява, и ние се спасяваме, като Го приемем. "И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим" (Деяния 4:12).

Вниманието ни не трябва да бъде насочено към делата ни, независимо дали те са добри или лоши. Търсейки спасение, ние трябва да се съсредоточим в Исус и като гледаме към Него, да заприличваме все повече на Него. Всеки път, когато погледнем към себе си, ще се провалим. Или ще видим собствената си греховност и ще се обезсърчим, или ще видим доброто си поведение и ще се възгордеем. И в двата случая навлизаме в задънена улица. Има сигурност само ако гледаме към Исус.

Павел много дръзновено проповядваше темата за спасение единствено чрез вяра в Христос. Но той не се обяви срещу добрите дела. Апостолът бе един от най-благородните хора в града. В трета глава от посланието си до филипяните казва: "Ако някой има причина да се хвали с добри дела, то аз мога да го надмина по всички показатели!" И все пак в края на посланието заявява, че всичките му добри дела са нищо в сравнение с Христовата правда. "Съдейки по буквата на закона, както хората обикновено го прилагат за външните прояви на живота, Павел наистина се беше въздържал от грехове; но когато погледна в дълбините на светите предписания и се видя такъв, какъвто Бог го вижда, тогава смирено наведе глава и изповяда своята вина" ("Пътят към Христа", с. 29).

Веднъж обсъждах този тезис с група проповедници. Отначало, когато засегнахме първата част от въпроса - добрите ни дела не са причина за спасение - всички бяхме единомислени. Но когато стигнахме до втората част - лошите ни дела не са причина за погубването - някои от тях започнаха да нервничат.

Искам да ви попитам: Ако първото е вярно, то нима второто е погрешно? Не са ли част от една и съща истина? Спасението ни се основава на приемането на Исус и жертвата Му за нас чрез всекидневно общуване с Него. Не се основава на поведение. Спасението отива много по-дълбоко от поведението. Същото важи и за погубването! Поведението не е демаркационната линия, определяща вечната ни участ.

Ако бъдете спасени, това ще бъде поради направеното въз основа на връзката ви с Исус като ваш Спасител. Несъмнено ще има добри дела, но не те са причина за спасението. Също така, ако бъдете погубени за вечността, това ще бъде защото сте оставили Исус извън сърцето си и Той напразно е хлопал на вратата, за да Го пуснете да влезе. Може да има лоши дела, но те ще са резултат, а не причина. Бог не ни съди по външните прояви, а по сърцето. От сърцето излизат изворите на живота. Виж 1Царе 16:7; Притчи 4:23.

Грях

Тезис 8

Всеки се ражда грешен (т.е. себелюбив), защото се ражда отделен от Бога

Като човешки същества имаме поне две общи неща. Първо, ние сме били родени. Второ, родени сме грешни. Проблемът с греха започва още при раждането ни, защото се раждаме отделени от Бога.

Понякога хората трудно възприемат тази истина. Поглеждат новороденото бебе и казват: "Как е възможно това малко безпомощно създание да има грях?" Но малко хора могат да отрекат факта, че новороденото е себелюбиво! Няма значение, че майката е изморена, а бащата трябва да става рано за работа. Ако бебето иска да бъде нахранено, почистено или забавлявано, винаги намира начин да го съобщи. Бебето е изключително себелюбиво.

Трагично е да се родиш в този свят! "Деца наследяват греха. Той ги отделя от Бога" ("Възпитание на деца", с. 475). Поради греха на Адам потомството му се ражда с вродената склонност към непослушание (виж Адвентен библиейски коментар (АБК), т. 5, с. 1128).

В първите седем тезиси разгледахме въпроса за правдата. Тъй като обратното на правдата е грях, изглежда логично да проучим по-задълбочено тази тема. Ясното разбиране на правдата и греха е жизнено необходимо за вникване в учението за спасение чрез вяра. Мнението по въпроса за правдата и греха може да бъде малка пукнатина в тротоара, която по-късно да се превърне в Големия каньон.

От прочетеното досега можем да обобщим, че праведността идва чрез връзката ни с Исус и не се основава на поведение. Ако това е истина, тогава трябва да дефинираме и греха като нещо повече от поведение. Ние сме грешни по рождение, грешни сме по естество. Именно естеството ни е греховно, а лошите дела са само последица.

В Еф. 2:3 Павел казва, че по естество сме чада на гнева. В Пс. 58:3 е записано: "Още от рождението си нечестивите се отстраняват. Заблуждават, говорейки лъжи, щом се родят." В случай че не знаете кои да причислите към "нечестивите", спомнете си Римл. 3:10: "Няма праведен ни един."

Имало един скорпион, който искал да пресече реката. Срещнал жаба на брега и я помолил да се качи на гърба ѝ.

"О, не - казала жабата. - Ако те пусна да се качиш на гърба ми, ще ме ужилиш и аз ще умра."

"Защо ще го правя? - попитал скорпионът. - Ако те ужиля и умреш, тогава и двамата ще потънем."

Аргументът на скорпиона изглеждал разумен и жабата му позволила да се качи на гърба ѝ. Заплували по реката.

По средата на реката скорпионът ужил жабата. Със сетни сити тя попитала: "Защо го направи? Сега и двамата ще умрем!"

Скорпионът отговорил тъжно: "Знам, но не можах да се сдържа. Такава ми е природата."

Това е дилемата на човечеството. Естеството ни е паднало. Не можем да си помогнем. Дори да разбираме, че се унищожаваме, не можем да спрем да грешим, тъй като природата ни е зла. "Последиците от изяждането на плода от дървото за познаване на добро и зло се виждат в преживяванията на всеки човек. В самото му естество има склонност към злото, сила, на която не може да се противопостави, ако не получи помощ" ("Възпитание", с. 29). Поради Адамовия грях "нашето естество стана също така паднало и ние вече не можем да направим себе си праведни" ("Пътят към Христа", с. 62).

Тъй като проблемът с греха е нещо повече от вършене на злини и ние сме грешни по естество още от момента на раждането ни, грехът трябва да бъде търсен по-дълбоко от простото изучаване на поведението. Бог ни предлага да започнем отначало. Той ни предлага новорождение и напълно ново естество.

Исус обясни на Никодим в среднощната Си проповед пред аудитория, състояща се от един човек, че ако няма новорождение, нямаме надежда да видим небесното царство. Първото рождение не е за вечен живот. Необходимо е да има второ. Добрата вест за спасение е, че заради Исус можем да получим ново естество и като споделим Неговото божествено естество, да избягаме от покварата на греховния свят, в който сме родени.

Тезис 9

Бог не ни държи отговорни за това, че сме родени грешни.

Веднъж в Южна Калифорния полицаи ме спря и ме накара да изтегля колата извън платното. Този участък от пътя бе в ремонт и аз бях извършил нарушение. Бях карал не в това платно, в което трябва, но без да да осъзнавам, че съм се объркал, тъй като маркировката бе покрита с кал. Макар че знаех закона за движение, не бях разбрал, че го нарушавам.

Полицаят ме глоби и каза, че незнанието не е извинение. Бях на мнение, че то е възможно най-доброто извинение. Вместо да си платя, отнесох въпроса до съда. За щастие съдията погледна на нещата от моя гледна точка и отмени глобата.

Кой мислите е прав, съдията или полицаят? Смятате ли, че незнанието е оправдание за дадено нарушение? Как Бог гледа на незнанието ни и смята ли ни отговорни за нарушаването на закона Му?

Бихме могли да проучим няколко библейски текста, за да открием отговора. В Ез. 18:20 се казва: "Душата, която греша, тя ще умре. Синът няма да понесе наказанието на бащиното беззаконие, нито ще понесе бащата наказанието на синовото беззаконие. Правдата на праведния ще бъде за него и беззаконие на беззаконника ще бъде на него." В Йоан 15:22 Исус заяви: "Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не биха имали; сега обаче нямат извинение за греха си." В Йоан 9:41 е записано: "Исус им рече: Ако бяхте слепи, не бихте имали грях, но понеже казвате: Виждаме, грехът ви остава."

Запитвали ли сте се защо е трябвало да изминат толкова много години до унищожаването на Ерусалим, след като Исус бе говорил на еврейския народ и го бе оставил без извинение? Защо не падна огън от небето веднага след възкресението, за да бъдат убити тези, които разпънаха Божия Син?

В книгата "Великата борба" са представени две причини: Първо, не всички бяха чули,

дори сред възрастните. Второ, децата. "Все още сред евреите имаше твърде много хора, непознаващи характера и делото на Христос. А децата нямаха същите благоприятни случаи да приемат светлината, която техните родители бяха отхвърлили. Чрез проповядването на апостолите и на техните последователи Бог щеше да направи тя да огрее и тях и да им даде да видят как пророчеството е било изпълнено не само с раждането и животът на Христос, но и с Неговата смърт и възкресение. Децата не трябва да бъдат осъждани заради греховете на родителите. Но когато въпреки познанието на цялата светлина, дадена на родителите им, те отхвърляха допълнителната светлина, подарена им специално, ставаха участници в греха на родителите си и превишаваха мярката на своето нечестие" (с. 27, 28).

Не е ли добра вест, че Съдията на целия свят взема под вниманието непознаването на закона Му, преди да произнесе присъдата? Макар че сме грешни по рождение, Той не ни държи отговорни за състоянието ни, докато не получим достатъчно светлина и възможност за покаяние.

Грехът в света ни създава най-малко три проблема. Първият е греховното ни естество, с което сме родени. Вторият е списъкът с грехове, които сме извършили. Третият е съгрешаването в настоящия момент. Понякога хората си мислят, че ако спрем да грешим и никога повече не извършваме грях, няма да имаме повече нужда от Исус. Но докато сме живи, ще се нуждаем от оправдаващата Му благодат, която да покрива както греховното ни минало, така и греховното ни естество.

От друга страна, някои са убедени, че трябва да направят нещо, за да изкупят греховното си естество. Тъй като вярват, че сме грешни по рождение, решават да кръщават бебета, за да се справят с проблема. Августин проповядвал това, което обикновено се нарича доктрина за първородния грях, макар че би било по-точно да се нарече "първородна вина". Той вярвал в греховното състояние на човека при раждане и в отговорността ни за това състояние.

Но Бог никога няма да ни държи отговорни за греховете - независимо дали става въпрос за греховно естество, отминали грехове или настоящи грешки - докато не разберем две неща: Първо, кое е грях; второ, какво да правим с него. Едва тогава започва да ни държи отговорни.

Бог не се занимава с правенето на сметки колко души няма да пусне в небето. Напротив, поради голямата Си любов прави всичко, което един Бог на любовта може да направи, за да ни помогне да бъдем там. Разрешението на проблема за греховното естество, греховното минало и днешното съгрешаване е дадено чрез Неговата благодат.

Тезис 10

Съгрешаваме, защото сме грешни. Не сме грешни, защото съгрешаваме.

Група студенти по медицина трябвало да изучат един труп. Събрали се в моргата и започнали да дискутират проблема.

"Изглежда много блед", казал първият студент.

"Просто лежи и не прави нищо", добавил вторият.

"Сигурен съм, че не прави достатъчно физически упражнения, за да е здрав", отбелязал третият.

"Мисля, че първата ни цел ще бъде да го изправим и пораздвижим, за да му се възстанови кръвообращението", заключил четвъртият. Започнали да се опитват да убеждават трупа да се раздвижи, но той просто стоял на масата, студен и мълчалив. Не обръщал никакво внимание на казаното.

Естествено това е притча! Вече се досетихте! Но като използваме тази страховита аналогия, нека перифразираме тезис 10: "Трупът лежи, защото е мъртъв. Той не е мъртъв, защото лежи." "Поведението" на един труп произлиза от факта, че е мъртъв. То не е причина за смъртта.

В духовно отношение всички се раждаме мъртви. В Еф. 2:1 Павел казва, че сме "мъртви чрез нашите престъпления и грехове". Греховните дела, вършени от грешни човечи, са само резултат от състоянието им, а не причина.

Не искам да кажа, че да се греша не е грях! Просто казвам, че не грешенето ни прави грешни. Ако можете на момента да спрете да грешите, това ще ви направи ли праведни? Не! Ще станете само по-благовъзпитани.

В "Животът на Исус", с. 21 е записано: "Грехът произлезе от себелюбието." Помислете за миг. Луцифер бе възвеличен повече от всички небесни ангели. Той бе най-висшето сътворено същество. Но вместо да продължи да търси Бога и да се стреми към общуване с Него, вместо най-висшата му цел да бъде стремежът към прославяне на Бога, Луцифер започна да се стреми към самовъзвеличаване. Грехът не започна с открадването на ябълки от дървото на живота. Началото му бе стремежът към самовъзвеличаване и прославяне на творението вместо на Твореца.

Има един универсален закон: не е възможно да се опитваме да прославяме едновременно и Бога, и себе си. Първият от трите ангели, описани в Откр. 14 гл., идва с вест до всеки народ и племе, език и люде. "Бойте се от Бога и въздайте Нему слава" (ст. 7). В евангелското дело няма място за човешка слава. Оправданието чрез вяра "се извършва от Бога, Който смачква в праха човешката слава и прави за човека онова, което самият човек няма сила да направи за себе си" ("Свидетелства към проповедници", с. 456). Поклонението пред личното "аз" вместо пред Бога е причината за всички следващи грехове.

Човек със силна воля може да контролира поведението си. Но дори и най-силните не могат да променят състоянието си на греховност. "Невъзможно е за нас самите със собствени сили да се избавим от ямата на греха, в която сме затънали. Сърцата ни са зли и ние не можем да ги променим" ("Пътят към Христа", с. 18).

Всяка външна промяна, която постигнем, отделени от Христос, може да доведе само до собственото ни прославяне и до хвърляне на Божията слава в праха. След това се отделяме още повече от Христовия живот, който ни се предлага чрез връзка и общуване с Него.

Един труп може да бъде умит, срасан и облечен в най-хубави дрехи. Може да не е виновен за нищо. Може дори да е бил изнесен от църква. Но си остава труп! Само нов живот отвътре, даден от Бога, може да осъществи промяна от смърт към живот. Новият живот се приема чрез общуване с Исус. "Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта" (Римл. 8:2).

Тезис 11

Грехът (единствено число) - живот далеч от Бога - води до грехове (множествено число), т.е. до вършене на лоши неща.

Има голяма разлика между грях в единствено число, живот далеч от Бога, и грехове в множествено число, вършени на лоши неща. Животът далеч от Бога е основата на греха. Лошите дела, които често наричаме грях, са само резултат от греховното ни състояние.

Понякога разглеждаме проблема отпред назад. Мислим, че лошите постъпки ни отделят от Бога. Истината е, че отделянето от Бога води до лоши постъпки. Грях в единствено число води до грехове в множествено число.

Да погледнем Соломон. Очевидно той започнал царуването си със сърце, съвършено разположено към Бога. Но с течение на годините настъпила промяна. "Защото когато остаря Соломон, жените му преклониха сърцето му към други богове; и сърцето му не беше съвършено пред Господа неговия Бог, както сърцето на баща му Давида" (3Царе 11:4).

Какво се случило със Соломон? Дали е започнал да прави лоши неща и упорствал във вършенето на зло, докато накрая сърцето му вече не било съвършено? Не, точно обратното. Е. Вайт коментира неговото падение: "Всички грехове и крайности в живота на Соломон водят началото си от една голяма грешка: престана да иска мъдрост от Бога и да ходи смирено пред Него" (АБК, т. 2, с. 1031).

Същото важи и за Ева. Някои мислят, че тя паднала, защото изяла ябълката, а истината е, че изяла ябълката, защото паднала. Още преди да се стигне до случая с плода, в нея вече имало недоверие към Бога и упование в собственото "аз". Последвалият акт бил само последица.

За отделения от Бога човек може да е необходимо известно време, преди да извърши явен грях. И на Соломон било необходимо време. Също така за този, който търси Бога, е необходимо време, за да постигне победа. Възможно е да търсим Бога и същевременно да израстваме по отношение на поведението си. Но в края на краищата отношението на сърцето към Бога е решаващият фактор както за външните прояви, така и за вътрешния живот.

Ако грехът (живот, отделен от Бога) е причината за греховете (вършенето на лоши неща), тогава откъде идват греховете, след като се стремим към всекидневно общуване с Бога?

В "Животът на Исус", с. 668 е даден отговор, състоящ се от едно-единствено изречение: "Когато познаваме Бога така, както имаме привилегията да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание."

Дори когато ежедневно се стремим да Го опознаваме, възможно е да не Го опознаем така, както имаме привилегията да Го познаваме. Затова може да има моменти, когато отклоняваме погледа си от Него. Може да има моменти, когато преставаме да се уповаваме на Него и започваме пак да разчитаме на себе си. Направим ли това, ще се провалим. Но ако продължим да Го търсим, Той ще ни доведе до състояние, при което непрестанно да се уповаваме на Него, така че и в поведението ни да няма грешки.

Тезис 12

Всеки, който живее отделен от Бога, живее в грях.

Ако въпросът за греха се крие в областта на взаимоотношенията, а не в поведението, тогава всеки, който живее отделен от Бога, живее в грях. Всъщност дори "добрите" дела,

извършени настрана от общуването с Бога, основано на вяра, са грях. "И всяко [нещо], което не бива от вяра, грях е" (Римл. 14:23 - ЦП). Описвайки работата на Светия Дух да убеждава за грях, Исус казва: "За грях, защото не вярват в Мене" (Йоан 16:9). Докато се опитваме да разберем тази истина, нека помислим за двора на една вдовица.

Представете си, че от другата страна на улицата, точно срещу моята къща, живее вдовица. Всеки неделен следобед аз ѝ помагам в градинската работа. Това добро дело ли е или лошо? Вероятно е добро дело, поне така си мислят съседите. Но какво да кажа за сърцето си? Този тезис настоява, че дори да помагам на вдовицата, това би било грях, ако живея отделен от Бога.

Атеист би могъл да реши да помага на съседа си. Това ще го направи ли християнин? Някой, който е просто добър църковен член и няма намерение да прави нищо лошо, но не отделя време за лична молитва, изучаване на Библията и всекидневно общуване с Бога, може да помогне на вдовицата. Но ако действието е извършено настрана от жизнено важните отношения с Бога, сърцето не е наред и постъпката му става греховна за самия него.

Например бих могъл да помагам на вдовицата, за да си помислят съседите, че съм добър човек. Бих могъл да помагам на вдовицата, защото се опитвам да изкупя някакъв минал грях. Бих могъл да помагам на вдовицата, защото съм чул, че е скътала доста пари и се надявам един ден да ме спомене в завещанието си. Отделен от Бога, мотивите ми ще бъдат егоистични, а постъпките ми, добри или лоши, ще бъдат греховни.

Възможно е най-приветливият външен вид да бъде покривало на най-ужасен грях. От много векове насам светът се чуди защо понякога най-слабите и най-грешните отиват близо до Бога, а най-силните и най-благородните Го отхвърлят. Сред апостолите този, който имаше най-голям шанс за успех, стана предател. Религиозните водачи отхвърлиха Исус и Го разпнаха, а бирниците, блудниците и разбойниците станаха най-твърдите му последователи. "Често изкушителят действа най-успешно чрез онези, за които най-малко подозираме, че са под негов контрол... Много образовани хора с висок интелект и изискано поведение, които никога не биха се унижили да извършат нещо, оценяващо се обикновено като безнравствена постъпка, са само шлифована маша в ръцете на Сатана" ("Великата борба", с. 509). В "Пътят към Христа", с. 58 е казано: "Стремежът към влияние над другите, както и желанието от наша страна те да ни ценят и уважават, може да доведе до един порядъчен живот. Себеуважението също може да ни накара да избягваме външния вид на злото. И едно себелюбиво сърце може да извърши благородни постъпки."

Ако сърцето е греховно, порядъчният живот може да бъде само една огромна измама. Кое е по-опасно: тъмна бутилка в килера, на която има череп и кръстосани кости и е пълна с отрова, или бутилка в хладилника, на която има етикет от Пепси, но е изпълнена с отровна течност?

Сега живееш ли в грях? Няма значение дали си слаб и грешащ или си фарисей от фарисеите, подобен на Павел преди да срещне Исус по пътя за Дамаск? Пътят към свобода от греха - независимо дали грехът се изявява в "добро" или в "лошо" поведение - е да отидем при Исус за спасение и да не се отделяме от Него. Само Исус може да ни изведе от грях към праведност.

Вяра

Тезис 13

Най-добрата дефиниция на вярата е доверие. Доверието е упование в друга личност.

Може би сте чули историята за въжеиграча, който прекосил Ниагарския водопад по въже. След като излязъл на отсрещния бряг пред смаяната публика, попитал: "Колко от вас вярват, че мога още веднъж да мина по въже, но с ръчна количка, в която има човек?"

Хората аплодирани. Били сигурни, че може да го направи. След това задал въпроса: "Кой ще дойде да седне в количката?"

Настъпила тишина. На публиката просто било напомнено, че има огромна разлика между вяра и доверие! Едно е да вярваш, че количката ще мине успешно над бездната, друго е да й повериш живота си.

В Яков 2:19 се прави същото разграничение: "Ти вярваш, че има само един Бог. Добре правиш; и бесовете вярват и треперят." За да притежавате спасителна вяра, имате нужда от нещо много повече от просто убеждение. Дори дяволите са убедени, но треперят. Те вярват, но не се упоават. Това е съдбоносната разлика.

Три думи описват отношенията на християнина към Бога: убеждение, вяра, упование. Думата убеждение в съвременното ѝ значение често съдържа идеята за интелектуално съгласяване с нещо. Вярата понякога бива бъркана с позитивното мислене. Но думата упование вероятно най-точно описва библейското доверие в Бога. Където намерите в Свещеното писание думите убеждение или вяра, заменете ги с упование и ще откриете нови измерения на вече познати думи. Например "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш" (Йоан 16:31). "Уповавай се на Господа Исуса Христа и ще се спасиш".

"Избрани вести", кн. 1, с. 389: "Вярата включва не само убеждение, но и упование." "Възпитание", с. 253: "Вярата е упование в Бога."

Вярата означава зависимост от Бога. Вероятно най-близката до нея дума е себепредаване. Тя носи в себе си значението на предаване на живота под контрола на Бога.

Самонадеяните хора не обичат зависимостта. Струва им се ужасяващо да приемат Божието ръководство. Това може да бъде удар по човешката гордост и надменност. Но "без вяра не е възможно да се угоди Богу" (Евр. 11:6), т.е. "без упование не е възможно да се угоди Богу." Само когато се откажем от собствената си воля и се доверим на Божията сила да спасява, Бог може да осъществи Своя план за живота ни.

Истинската вяра, упованието, позволява на Бога. Тя довежда до зависимост. Човешкият разум и логика могат да стигнат до един предел, отвъд който е необходимо да направим стъпка в това, което не може да се докаже по пътя на опита. Теолозите наричат тази истина "скок на вярата".

Но упованието в Бога не е скок в тъмното. Той ни е дал достатъчно доказателства, въз основа на които да Му се доверим.

В Матей 15 гл. четем за сиропиникийката. Тя отишла да търси Исус, Който се отклонил на 50 мили от пътя Си, за да възнагради търсенето ѝ. Но когато отправила молбата си към Него, Той като че ли я пренебрегнал. Настоявала и Исус казал думи, които биха могли да се приемат за обида. В погледа, в гласа и поведението Му обаче имало нещо, което я насърчило да Му се довери въпреки очевидния неуспех. Тя упорствала, докато вярата ѝ била възнаградена. Отговорът дошъл в резултат на това, че не престанала да се упоава.

Тезис 14

Познаването на Бога води до доверие в Него. Ако не Го познавате, няма да Му имате доверие. Ако Му нямате доверие, не Го познавате.

Необходими са само две неща, за да имате доверие на някой човек. Първо, необходимо е да откриете достойна личност. Второ, трябва да я опознаете. И обратното е вярно. За да загубите доверие, необходимо е след като откриете някоя недостойна личност, да я опознаете.

Докато учех в университета едно лято работих в сервиз за коли. Оттогава нямам никакво доверие в сервизите! Хората, с които работех, имаха хиляди начини за измъкване на пари от нищо неподозиращите клиенти. Усукваха ремъка за перката по такъв начин, че да го повредят и след това казваха на шофьора: "Вижте какво открих. Имате късмет, че го забелязах." После прибираха комисионната от продажбата на нов ремък. Често "сменяха" маслото на една кола, като използваша смененото масло от друга. Така вземаха по две такси за едно масло. След като ги опознах, разбрах, че не може да им се има доверие. Оттогава изпитвам подозрение към всички монтьори по сервизите.

Веднъж спрях на една бензиностанция, за да си напълня резервоара. Бензинаджията дойде до прозореца и ми показа пречупен ремък. Казах му: "Ти си го пречупил, ти го смени."

Изглеждаше шокиран. "Какво искате да кажете?"

"Някога работех в сервиз."

"О, разбирам."

Веднага смени ремъка, без да ми вземе и цент.

Напълно възможно е някъде по света да има честни бензинаджии. Но за да имам доверие на някой от тях, трябва да го опозная много добре. Беглото познанство не би било достатъчно. Необходимо е не само да бъде почтен, но и да имам време да го опозная толкова добре, че да му се доверя.

В Библията се казва, че на Бог може да се има доверие. Но никога няма да Му се доверите, докато сами не Го опознаете. Вече отбелязахме състоящото се от едно изречение изказване от "Животът на Исус", с. 668: "Когато познаваме Бога така, както имаме привилегията да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание." Прибавете и мисълта от "Пътят към Христа", с. 61: "Послушанието е плодът на вярата." Ако е необходимо да познавате Бога, за да Му се подчинявате, и ако послушанието идва от вяра, тогава трябва да познавате Бога, за да имате вяра или доверие в Него.

Понякога забравяме тази истина и започваме да се борим с греха и с дявола. Правим усилия да се подчиняваме, проваляме се, после пак се проваляме. Вярно е, че сме призовани да се борим, но е важно да се заемем точно с тази борба, която е необходима. "Подвизавай се в доброто войнстване на вярата", се казва в 1Тим. 6:12. Как се подвизаваме в доброто войнстване на вярата? Като направим усилия да опознаем Бога, за да можем да Му се доверим.

Как опознаваме Бога? По същия начин, по който опознаваме и хората. За да се запознаем с някой, са необходими три неща. Първо, да говорим с него. Второ, да го слушаме, когато ни говори. Трето, да вършим съвместно някои неща. Това са съставните части на комуникацията.

Говорим на Бога чрез молитви. Слушаме Го да ни говори чрез Словото Си. Работим

заедно с Него, като се включваме в християнски дейности, свидетелстваме и евангелизираме.

Понякога хората се смущават от идеята да общуват с някой, когото не познават. Веднъж един човек дошъл при Х. М. С. Ричардс и му казал: "Не вярвам в Бога."

"Защо?", попитал Ричардс.

"Защото не мога да Го видя."

Ричардс отговорил: "Не вярвам, че имате мозък."

"Защо?"

"Защото не мога да го видя."

Използваме много неща, които не можем да видим. Виждали ли сте електричество? Виждали ли сте радиовълни? Освен ако не живеете в Южна Калифорния, едва ли ще видите въздуха, който дишате! Не виждаме вятъра. Не виждаме микробите и бактериите. Не виждаме онова тайнствено нещо, наречено "живот". Но можем да видим резултатите от всички изброени по-горе неща!

Макар че не можем да видим Бога или да чуем гласа Му посредством технически средства, възможно е да видим действието на Неговата сила. Възползвайки се от средствата за комуникация, които ни е дал, можем да Го опознаем. Когато Го опознаем, научаваме да Му се доверяваме, защото е достоен за нашето доверие.

Тезис 15

Вярата е плод на Духа, а не на човека. Тя не е нещо, над което работим, или което можем да изработим.

Ако се интересувате от произвеждане на плодове, вариращи от ябълки до пъпеши, как трябва да започнете? Работили ли сте в градина? Знаете ли как се прави? Не са необходими големи познания, за да се види, че някои неща са причина, а други резултат. Ако искате да имате успех в градината, не насочвате усилията си към резултата, нали така?

Какво благословение би било да можем да видим разликата между причина и резултат, когато стане дума за духовно израстване. Колко от нас са пропилили години и огромни усилия в опита си да постигнат резултати, да работят върху резултатите! Павел изброява плодовете в християнския живот. Забележете, че те са плодове на Духа, а не на човека. "А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание; против такива неща няма закон" (Гал. 5:22, 23 - ЦП).

Писанието винаги представя вярата като плод или дар, или резултат. Тя никога не е наше дело. В Римл. 12:3 се казва, че Бог е дал на всекиго известно "количество" вяра. В Римл. 10:17 е записано, че вярата идва от слушане, а слушането е от Божието слово. Вярата винаги е резултат от нещо друго. Не можете да я създадете. Не работите върху плода. Напротив, насочвате усилията си към това, което произвежда плод. Не работите върху получаването на дар. Насочвате усилията си към отиване в присъствието на Дарителя и приемане на предложения дар. "Никой не може да създаде вяра. Светият Дух, Който действа върху човешкия ум и го просвещава, създава вярата в Бога" (Е. Вайт, АБК, т. 7, с. 940).

Лесно е да объркаме вярата с чувства и да се опитваме да изработим вяра, работейки върху чувствата. Кога ви е по-лесно да вярвате, че Бог ще отговори на молитвите ви? Дали когато чувствате, че ще отговори или когато сте сигурни, че няма да го стори? Кога имате

повече вяра в Божието обещание да прощава изповяданите грехове? Когато се чувствате опростен, или когато се чувствате изоставен? Кога ви се струва, че имате силна вяра? Когато нещата вървят добре, или когато сте изправени пред изпитания и бедствия?

Казано е, че "чувството не е вяра. Това са две различни неща" ("Ранни творби" , с. 73). Още един спорен момент: защо не сме в състояние да изработваме вяра? Може да чуете подходяща музика, може да бъдете завладян от красноречието на човек, който се опитва да ви ентусиазира, може да се повлияете от осветлението или от духа на хората около вас. Възможно е да се създадат изключителни чувства и тълпата да бъде насочвана в определена посока. Но след като светлините угаснат и множествата си отидат по домовете, вие оставате сам. Какво се случва тогава? Възможно е да се почувствате по-зле отпреди. Случвало ли ви се е? Милиони съвременни хора вървят от една емоционална височина към друга, изразходвайки жизнените си сили в лудешко търсене на нещо, което да повдигне духа им и да им помогне да забравят, че последното направено от тях нещо е било съвсем мимолетно и преходно.

Неприятелят така успешно е завладял света с този метод, че все още го използва като едно от най-добрите си средства дори в църквата. Когато някой реши да отиде при Исус, за да намери трайното щастие, предлагано от Него, врагът идва и казва: "Искаш да отидеш при Исус? Добре, но ще трябва да оправиш живота си, така че Той да може да те приеме." Сатана кара този човек да работи върху резултатите и го държи настрана от Исус, докато нещастникът отчаяно се опитва сам да си изработи праведност. Но идва моментът, когато чува за праведност чрез вяра. Звучи добре. Решава да я приеме, но врагът идва с друга уловка. Казва му: "Това е точно, праведността идва чрез вяра. Недей да работиш върху праведността си; работи върху вярата." Така може да се постави още една бариера между грешника и Спасителя.

Истината е, че не трябва да работите нито върху праведността, нито върху вярата си. И двете са дар. И двете са плод. И двете идват в резултат от познаването на Исус. Познаването на Исус е резултат от общуването с Него. Ако отидете при Исус, Той ще ви даде истинската вяра, от която се нуждаете. Първият вторичен продукт от търсенето на Исус е истинската вяра. Праведността е вторият.

Тезис 16

Позитивното мислене не поражда истинска вяра, но вярата поражда позитивно мислене.

Хус и Йероним са герои на Реформацията. Работели в Бохемия и свидетелстването им предшествало проповедите на Мартин Лутер в Германия. Писанията на Уиклиф оказали влиянието върху тях. Скоро след като Ян Хус започнал да проповядва евангелието с голяма сила, Йероним, живеещ по това време в Англия, приел идеите му.

Тъй като учението на Хус станало широко известно, бил извикан в Констанс, за да отговаря за проповедите си. Получил документ, гарантиращ сигурността му, но скоро след като го изслушали, бил хвърлен в затвора. Предложили му да се отрече от идеите си. Отказал и не след дълго го изгорили на глада. Прахът му бил разпръснат по река Рейн. Гонителите му се надявали, че гласът му е замлъкнал завинаги.

Когато Йероним чул, че приятелят му е в опасност, бързо тръгнал за Констанс, без да чака документ за сигурност, който и без това се оказал толкова безполезен за Хус. Веднага

след пристигането си бил арестуван и хвърлен в затвора, където преседял много месеци. Смелостта му го напуснала и той приел предложението да се отрече от идеите си.

После направил едно трагично откритие. Оказало се, че има нещо по-лошо от изгарянето на клада, а именно - да не бъдеш изгорен на клада; да живееш с угризението, че си се отрекъл от Господа. Йероним оттеглил думите си и не след дълго тръгнал към кладата с песен. Когато палачът приближил отзад, за да запази огъня, мъченикът извикал: "Ела отпред. Запали огъня пред мене. Ако се страхувах, нямаше да бъда тук."

Историята на Хус и Йероним ни дава голям урок за истинска вяра. Днес в света и в църквата има псевдо вяра, която всъщност не е никаква вяра, а позитивно мислене. Тя ви води до убеждението, че вярата се състои просто във вярване, че каквото и да поискате, ще се осъществи; че ако намерите в Писанието някакво обещание, можете да го поискате за себе си. Франк Синатра пее за това положително мислене в песента си "Направих го по моя начин". Дори в собствената ни църква можете да намерите тази разновидност на вярата. Хора проповядват: "Можеш да го направиш."

Но в Библията съвсем не е казано, че всички обещания се отнасят за тебе точно в сегашното време и точно при тези обстоятелства. Ако изискването да се изпълнят тези обещания бе всичко, от което се нуждаем, за да бъдем избавени, тогава Хус и Йероним са се провалили. В Исая 43:2 има чудесно обещание, което те биха могли да изискат за себе си: "Когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш." Но и двамата отишли на кладата не защото нямали вяра, а заради вярата си.

Ако имаме вяра, ние се уповаваме на Бога дори когато нещата не вървят така, както ни се иска. Лесно е да се доверяваме на Бога при положение, че всичко е наред. Истинското изпитание на вярата идва, когато на молитвите ни сякаш не се отговаря. "Господ желае да се уповавате на Неговата любов и милост както сред облаци и тъмнина, така и в слънчева светлина" ("Свидетелства", т. 2, с. 274).

Човешкото ни естество не може да не предпочита историята на Даниил в рова на лъвовете пред доклада за Йоан Кръстител. Трудно ни е да разберем изказването, според което "от всички дарове на Небето, участието в Христовите страдания е най-важното поръчение и най-високата чест" ("По стъпките на великия Лекар", с. 478). Харесва ни началото на Евр. 11 гл., но ни е трудно да приемем края. И все пак този текст съществува в Библията. Чели ли сте го наскоро? След блестящият разказ за избавлението, извършвано от Бога за народа Му при различни кризисни ситуации, става дума и за "други". Да не забравяме другите! "А други бяха мъчени, защото, за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат избавени. Други пък изпитваха присмехи и бичувания, а още и окови и тъмници; с камъни биваха убити, с трион претрити, с мъки мъчени. Умираха заклани с нож, скитаха се в овчи кожи и търпяха лишение, бедствия и страдания. Те, за които светът не беше достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята. Но всички тия, ако и да бяха засвидетелствани чрез вярата им, пак не получиха изпълнението на обещанията" (Евр. 11:35-39).

Духовните обещания - за прощение на греха, за Светия Дух, за сила да се върши Неговото дело - винаги са наше разположение. Но обещанията за земни благословения, дори за живот, са дадени при определени случаи и се оттеглят при определени случаи според Божието провидение. Желаете ли да бъдете сред "другите", ако Бог ви призове да се присъедините към тях в час на изпитание на вярата.

Себепредаване

Тезис 17

Себепредаването означава предаване на собственото "аз", а не на греховете. Предаването на греховете е резултат от себепредаването и от търсенето на Бога.

Вземали ли сте новогодишни решения? Някои от нас са вземали такива решения не само за новата година, но и за първо число от месеца, първия ден от седмицата, рождения ден, началото на учебната година или преместването в друг град!

Праведност чрез вземане на решение. "Отсега нататък аз ще..." или "Отсега нататък аз няма да..." Правили ли сте го? Случвало ли ви се е да откриете, че нищо не излиза от тази работа?

В следващите няколко глави ще говорим за себепредаване и един от основните му принципи е, че ако не е включено всичко, въобще няма себепредаване. То е нещо повече от отказване от някакъв лош навик. Можем да сгрешим дори като кажем, че предаваме "всичко". Себепредаването въобще не се отнася до неща. Единственият начин да предадем всичко е да предадем себе си. Предаването на собственото "аз" е основата на себепредаването.

Когато силите от Оста капитулирали в края на Втората световна война, какво всъщност предали? Само оръжията и амуниците? Танковете и ръчните гранати? Униформите и материалните средства? След като се предали, това автоматично уредило въпроса с оръдията, бомбите, танковете и всичко останало.

Предаването не може да бъде на части. Просто не съществува частично предаване, както не съществува и частична бременност. Или си, или не си. Няма средно положение.

Ако проучите какво казват вдъхновените писания, предназначени за църквата, ще откриете, че и там въпросът се поставя така: всичко или нищо. Христос изисква цялостно и безрезервно себепредаване (виж "Избрани вести", кн. 1, с. 110), безусловно себепредаване (виж "Свидетелства, т. 4, с. 120), пълно себепредаване (виж "По стъпките на великия Лекар, с. 473). Списъкът е много по-дълъг.

Когато говорим за себепредаване, използваме термин, който не се среща в библейския превод "Кинг Джеймс". Там е използвана думата покоряване. "И тъй, покорявайте се на Бога" (Яков 4:7). Това е пример, който ни показва какво се включва в пълното, цялостно и безрезервно себепредаване. Както вече отбелязахме, не подчиняваме само някои неща. Подчиняваме себе си. В процеса на подчиняване, т.е. себепредаване, ние предаваме собственото "аз" заедно с всичко останало. В "Свидетелства", т. 9, с. 182 идеята е представена по следния начин: "Всеки от нас ще има трудна борба, за да победи греха в сърцето си. Понякога това е болезнено и обезсърчително, защото, виждайки собствените си недостатъци, продължаваме да гледаме към тях, макар че би трябвало да погледнем към Исус и да облечем одеждата на Неговата праведност. Всеки, който влезе през бисерните порти на Божия град, ще бъде там като победител. Най-голямото му завоевание ще бъде победата над собственото "аз."

Себепредаването и вярата са тясно свързани. Само когато се доверим на Бога и се предадем, т.е. откажем се от собственото "аз", можем да разчитаме на Него, а не на себе си. Чрез себепредаването Той поема контрола. Едва тогава може да действа в нас така, че да желяем и да вършим Неговата воля.

Тезис 18

Усилията да се откажем от греховете си могат да ни попречат да се откажем от собственото "аз".

Да предположим, че решите да предавате библейски уроци. Отивате при пастора, за да ви насочи към заинтересувани хора, и той ви казва: "Да, има две семейства, пожелали да изучават Библията. Изберете си едно от тях." След това ви ги описва.

Мъжът от първото семейство е преуспяващ бизнесмен. Той и съпругата му имат добра репутация в града. Тя работи доброволно в местната болница, а той е ангажиран в местната политика. Децата им са възпитани. Домът им е безупречен. Не пушат и не пият. Преди няколко години са се заинтересували от здравните въпроси и сега тичат по пет мили на ден, а освен това са вегетарианци. Всъщност точно интересът им към здравето ги е подтикнал да се обърнат към Църквата на адвентистите от седмия ден.

Второто семейство живее в предградията, в малък апартамент над магазин за алкохол. Съпругът и съпругата - е, може би трябва да кажа мъжът и жената, защото живеят заедно, без да са женени - са безработни. Единственият им доход идва от Социални грижи. Мъжът е бил известно време в затвора за сравнително дребни нарушения - кражби, притежаване на малко количество наркотици и други подобни. Жената е алкохолик и страда от затлъстяване. Има три деца, но от различни бащи, като нито едно от тях не е на настоящия "съпруг". Преди няколко дни агенцията за защита на децата ги е взела за известно време и е обвинила родителите в небрежно отношение и малтретиране. Тази криза довела до първите контакти с адвентната църква. Майката решила да запази децата си и осъзнала, че те се нуждаят от Бога.

При кое семейство искате да отидете? Изборът е ваш! Според вас кои имат по-голяма възможност да станат добри християни, добри адвентисти?

Спомням си, че посетих дома на една жена от църквата. Мъжът ѝ бе алкохолик. Опитах се да го заговоря, но той ме погледна със замъглени очи и каза: "Наистина се възхищавам от адвентистите. Трябва да си силен човек, за да бъдеш адвентист." Съгласни ли сте с това? Или е възможно слаб човек да стане добър адвентист? Възможно ли е да напълним църквата със силни хора, които не биха и помислили да направят нещо лошо, но въобще не осъзнават нуждата си от Христос?

За дявола няма значение дали един човек е погубен извън или вътре в църквата. Един от капаните му да ни държи настрана от истинско преживяване на себепредаването е да ни накара да насочваме усилията си към греховете си и упорито да опитваме да живеем добър живот.

Да се занимавате с греховете си означава да стигнете до задънена улица, без значение дали сте силни или слаби. Ако сте силни, доброто ви поведение може да стане бариера между вас и Спасителя. Ако сте слаби, може така да се обезсърчите и отчаеете от неуспехите си, че напълно да се откажете. "Не трябва да гледаме към себе си. Колкото повече размисляме за собствените си несъвършенства, толкова по-малко сила ще имаме да ги победим" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 14 януари, 1890 г.).

Еврейският народ от времето на Христос демонстрира този принцип. Еврейската църква бе изпълнена със силни хора. Само силен човек би могъл да стане фарисей! Но точно силните хора бяха тези, които отхвърлиха Исус и накрая Го разпънаха на кръст.

Слабите хора бяха отвън. Осъждаха ги като грешници. Ръководителите им отдавна ги бяха отлъчили заради греховете им. Бяха се отказали от надеждата, че е възможно да стигнат до небесното царство. Но точно слабите хора се тълпяха около Исус, приемаха Неговата благодат, ставаха най-ревностните Му последователи.

Като че ли положението на силните е безнадеждно. Но това означава ли, че трябва да се напием, за да признаем нуждата си от Спасител? Най-добре е всички ние, силни и слаби, отново да осъзнаем, че поведението ни нито ни спасява, нито ни погубва. Всички трябва да отидем при Исус за спасение.

Ти силна личност ли си? Такъв бе апостол Павел, такъв бе Никодим. Слаб ли си? Такава бе Мария, такива бяха Петър и Матей, такъв бе обзетият от бесове. Всички имаха една обща нужда - да се откажат от собственото "аз" и да отидат при Исус. Всички те откриха, че са приети от Него.

Днес Той ще приеме и тебе.

Тезис 19

Никой не може да се саморазпъне или да стигне до себепредаване. Някой друг трябва да направи това за него.

Може би една от най-трудните за приемане истини по въпроса за себепредаването е, че не можем сами да го направим! Ако можехме, въобще нямаше да имаме нужда от себепредаване, защото себепредаването, т.е. отказването от собственото "аз", е признаване, че не можем да направим нищо. Следователно себепредаването е Божие дело. То не е нещо, което можем да направим за себе си.

Както вече отбелязахме, за тези, които осъзнаят нуждата си от Христос и решат да отидат при Него, дяволът е приготвил странични пътечки на всяка стъпка. Той казва: "Ти си грешник и нямаш праведност. Започвай да си изработваш собствена праведност." Може да пропилеем дни и години, опитвайки се да постигнем праведност чрез силата на волята.

Тогава чуваме истината, че праведността идва единствено чрез вяра. Дяволът скача и казва: "Това е точно така. Имаш нужда от вяра. Започни да си изработваш вяра."

След като разберем, че вярата е дар, а не наше дело, той отново застава пред нас на последното стъпало по пътя ни към Христос, т.е. към себепредаването, и казва: "Добре, сега това, от което се нуждаеш, е да направиш усилия за себепредаване."

Понякога родители, учители, духовни лица и различни църковни ръководители несъзнателно помагат на дявола в неговата кампания! Били ли сте на богослужения, на които проповедникът е отправял покана да правите усилия за себепредаване? Виждали ли сте огън, запален от малки листчета, събрани в църквите? Просто записвате греха, от който искате да се откажете, и хвърляте листчето в огъня. Това ли е себепредаване?

Сигурно ви се е случвало да се чудите как да се откажете от някой грях в живота си и при вас да дойде човек, който да ви каже, че единственото необходимо нещо е просто да се откажете. И вие правите опити да се откажете. Казвате: "Отказвам се от нечестия си" или "Отказвам се от нечистите си мисли." Молите се с тези думи, но откривате, че нечестият и нечистите мисли все още не са ви напуснали.

Библията използва аналогията с разпятието като символ за себепредаването.

"Съразпнах се с Христос", казва Павел в Гал. 2:20. Исус многократно е използвал този символ и е поканвал последователите Си да вземат своя кръст и да Го последват (виж Матей 10:38; Лука 14:27; Марко 8:34). Всъщност всеки път, когато Исус говори за кръста, има предвид нашия кръст, а не Своя.

Помислете за разпятието. Как са го правели? Лесно е да си спомним. Колко много пъти сме виждали картини или сме слушали за пиرونите и дървото. Но забележете едно важно нещо. Не можете да се саморазпънете. Някой друг трябва да го направи за вас.

Ако искате да се убиете, можете да го направите по десетки начини. Но никой не е извършил самоубийство, като се е разпънал на кръст.

В "Притчи Христови" тази истина е изразена по следния начин: "Никой не може да се освободи от собственото "аз". Можем само да се съгласим Христос да извърши това дело" (с. 159). Как се съгласяваме? Необходимо е нещо много повече от думи и молитви. "Устните могат да изразят нещо, което сърцето не признава. Докато говорим на Бога за нищия си дух, сърцето може да се пръска от гордост поради голямото си смирение и възвишена праведност. Истинското познаване на собственото "аз" може да бъде постигнато по един-единствен начин. Трябва да гледаме към Христос" (пак там).

Когато направим избора всеки ден да отделяме време, за да размишляваме за Христос и когато Го поканим да извърши делото Си в живота ни, Той ще ни води стъпка по стъпка до момента на себепредаването. То е възможно само когато бъдем доведени от Него до този етап.

Тезис 20

Ние сме контролирани или от Бога, или от Сатана. Единственото нещо, което можем да контролираме, е изборът кой да ни контролира.

Искате ли да отговорите на една малка анкета? Отбележете само по един отговор от всяка точка.

1. Аз съм

а) републиканец

б) демократ

ниито а, ниито б

2. Аз съм

а) милионер

б) просяк

ниито а, ниито б

3. Аз съм

а) гений

б) ненормален
нито а, нито б

4. Аз съм

а) красив
б) грозен
нито а, нито б

5. Аз съм

а) контролиран от Бога
б) контролиран от Сатана

Точно тук се нарушава моделът на нашата малка анкета. В този свят е възможно да заемате всякакви междинни позиции. Възможно е да сте безразличен към политиката, да сте от средната класа, да сте средно интелигентен, умерено привлекателен. Но когато стане въпрос за контрол над живота ви, няма средно положение. Предложението е всичко или нищо.

"Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда" (Римл. 6:16). Две възможности: грях и смърт или послушание и правда. Това е единственият избор. Исус каза в Лука 11:23: "Който не е с Мене, той е против Мене."

"Ако не се поставим под ръководството на Христос, ще бъдем завладени от Лукавия. Не е възможно да не сме под контрола на една от двете сили, които се борят за господство над света. Не е необходимо преднамерено да си изберем дали да служим в царството на тъмнината, за да влезем в територията му. Достатъчно е само да пренебрегнем съюзяването си с царството на светлината" ("Животът на Исус", с. 324).

"Всеки, който отказва да се предаде на Бога, е под властта на друга сила. Той не принадлежи на себе си. Може да говори за свобода, но е в най-жалко робство" (с. 466).

Понякога тази идея предизвиква нервност у някои хора. "Къде остава нашата индивидуалност? питат те. - Ако сме напълно контролирани от Бога, няма ли да загубим възможността да избираме? Няма ли да се превърнем в марионетки?"

Всъщност отказът да се подчиним на Бога ни прави марионетки и унищожава нашата индивидуалност! Божият контрол ни дава свободата да го отхвърлим, когато пожелаем. Врагът е този, който държи здраво хората, попаднали под негова власт, и отказва да ги пусне.

Като човешки същества ние сме инструменти. В Римл. 6:13 е заявено, че можем да бъдем оръдия на Божията правда или на неправдата. Вие инструменти ли сте? Инструментът се управлява от друг. Бравата не е добра или лоша сама по себе си. С нея можем да цепим дърва за отопление на къщата или да убием някого. Важно е кой контролира инструмента. Цигулката може да издава небесни звуци или да стърже. Важно е кой свири с нея.

Ние също сме инструменти. Кой ни контролира днес?

Тезис 21

Себепредаването е предаване на правото на избор, но ние използваме правото си на избор да постигнем себепредаване. Отказваме се от избора да работим върху поведението; запазваме правото на избор да работим по въпроса за общуването.

Вземете си лупата и нека заедно разгледаме с. 47 от "Пътят към Христа".

"Мнозина питат: "Как мога аз да предам себе си на Бога?" Вие желаете да Му отдадете себе си, но моралната ви сила е твърде слаба, понеже робувате на съмнението и сте управлявани от навичките на вашия греховен живот. Вашите обещания и решения са като пясъчни възета. Не можете да контролирате нито мислите си, нито подбудите си, нито чувствата си. Съзнанието за нарушените обещания и престъпените клетви разколебава доверието в собствената ви искреност и ви кара да смятате, че Бог няма да ви приеме; но не трябва да се отчайвате."

Първият път, когато прочетох това, си казах: "Как е възможно авторката на "Пътят към Христа" да ме познава толкова добре?" В тази страница има и добра вест. "Но не трябва да се отчайвате. Това, което трябва да разберете, е истинската сила на волята."

"Точно така - помислих си аз. - Нямам достатъчно сила на волята. Не мога да се отделя от бонбонирата. Не мога да реша да тичам всеки ден. Не мога да контролирам избухливия си характер. Имам нужда от повече сила на волята." Започвах отново с обещания и решения, направени от пясъчни възета, и стигах до там, откъдето бях започнал. Беше толкова обезсърчително, че когато отворях 47 с., си казвах: "О, пак ли това!" и минавах направо на 49-а страница!

Но обяснението се намира в контекста, стига да намерите време да потърсите. "Това, което трябва да разберете, е истинската сила на волята. Тя е управляващата сила в живота на човека - силата, която взема решение или прави избор."

И така, какво е волята? Силата да се прави избор. Има голяма разлика между волята - силата да се прави избор - и силата на волята - самодисциплиниране и твърдост. Да продължим да четем, като заместваем думата воля със силата да се прави избор.

"Всичко зависи от правилното действие на волята. [Добре, да направим замяната. "Всичко зависи от правилното действие на силата да се прави избор."] Бог е дал на хората силата да избират; тяхно право е да упражняват тази сила. Ти не можеш да промениш сърцето си, не можеш със свои сили да заобичаш Бога, но ти можеш да избереш да Му служиш. Ти можеш да Му отдадеш волята си. ["Можеш да Му отдадеш силата си да избираш."] Тогава Той ще действа в тебе и да желаеш, и да вършиш според Неговата добра воля. Така цялото ти естество ще бъде доведено под контрола на Христовия Дух...

Мнозина ще бъдат винаги погубени, макар да се надяват и желаят да станат християни. [Те никога не стигат до оная точка, когато силата им да избират е вече подчинена на Бога.]...

Чрез правилното упражняване на волята [силата да избираш] в твоя живот може да настъпи една цялостна промяна. Чрез подчиняване на твоята воля [силата да избираш] на Христос ти се свързваш със силата, която стои над всички началства и власти. Ще ти се даде сила отгоре, за да устоиш и да останеш твърд; и така, чрез постоянно предаване на Бога, ти ще си в състояние да водиш новия живот, живота на вярата" (с. 47, 48).

Необходимо е да използвате силата си да избирате, за да се откажете от силата си да избирате! Още веднъж виждаме разликата между поведение и общуване. Отказваме се от силата си да избираме в полза на поведението. Запазваме силата си да избираме в полза на общуването с Исус. Когато продължим да избираме всеки ден да имаме лична връзка с

Христос, Той действа в нас. Не можем сами да стигнем до положение, при което да се откажем от волята си, с други думи, да постигнем себепредаване. Можем обаче да се съгласим Христос да извърши това дело, като се поставим в ръцете Му и потърсим лична връзка с Него.

Тезис 22

Единственото съзнателно усилие в християнския живот е да се търси Бога. Спонтанните усилия за постигане на други неща ще са естествен резултат.

Представете си, че някоя неделна сутрин решите да си смените гумите на колата. Вдигате я на крикове и сваляте джантите. Точно тогава съпругата ви казва, че закуската е готова.

Преди още да свършите с яденето, 4-годишната ви дъщеря отива да си играе в двора. Топката ѝ се търкулва под колата и тя изпълзява отдолу, за да я вземе, но по невнимание бута единия крик.

Чувате писък и поглеждате през прозореца. Виждате колата и веднага разбирате какво се е случило. Тогава...

Какво правите в този момент? Дали се облягате на стола и казвате на съпругата си: "Струва ми се, че колата е паднала върху Мери. Май ще е по-добре да изляза и да я вдигна на крик. Но би ли ми дала първо още едно парче от ябълковия пай?"

Или хуквате към двора и напъргате всичките си човешки сили, за да повдигнете колата от единия край и да освободите детето?

Кое би било по-лесно за вас? Чакайте, не бързайте да отговаряте. Кое е по-лесно от гледна точка на съзнателните усилия? Да останете на масата и да си вземете още едно парче пай, или да повдигнете колата, дори тя да е Датсун? За кое е необходимо повече енергия, разход на калории и усилия?

От друга страна, ако обичате детето си, кое би било по-трудно? Няма две мнения. Може да са необходими свръхчовешки усилия, за да се вдигне колата от единия край и детето да бъде спасено, но ще са нужни невероятни усилия да останете седнал до масата!

Важно е да разберем разликата между съзнателно и спонтанно усилие, за да осъзнаем какво усилие е необходимо в християнския живот. Тъй като говорим, че не е възможно да се борим с греха и с дявола чрез собствените си усилия, хората мислят, че проповядваме религия, отхвърляща усилията. През миналия век имало една странна секта, наречена куаятисти, чиито привърженици вярвали, че не е необходимо да се правят каквито и да е усилия. Просто трябва да си стоим. Каквото трябва да се направи, Бог ще го направи без наше участие.

Но Бог никога не ни дарява спасение, ако нямаме никакво участие. Проблемът ни е, че често насочваме усилията си в погрешна посока. Тази дилема често е карала теолозите да спорят до среднощ, но отговорът се крие в два текста, които са един мини курс на тема праведност чрез вяра. Както ще откриете, те са най-сбитото изявление по въпроса за Божията сила и човешките усилия.

Двата текста са Йоан 15:5 и Фил. 4:13. Исусовите думи: "Отделени от Мене не можете да сторите нищо" и коментарът на Павел: "Всичко мога чрез Христа" - ЦП. Съединете двете

изказвания. Ако без Христос не можем да направим нищо, а чрез Него можем всичко, тогава какво да сторим. Да отидем при Исус и да останем с Него.

"Всичко, което човек може да направи за собственото си спасение, е да приеме поканата: "Който е жаден, нека вземе даром водата на живота" ("Избрани вести", кн. 1, с. 343). Не забравяйте, че терминът спасение включва не само прощение на греха, но и сила за послушание, а накрая и небето. С други думи, оправдание, освещение и прославяне.

Как отиваме при Христос? Как вземаме водата на живота? "В общуването с Христос нашите гладни души ще бъдат нахранени чрез молитва и изучаване на великите и ценни истини на Неговото слово, а жаждата ни ще бъде утолена от извора на живота" ("Мисли от планината на благословието", с. 113).

За родителя съзнателното усилие е било проявявано, когато ден след ден е общувал с детето. Това понякога може да му е коствало много. Но когато настъпи кризисен момент, усилието е съвсем спонтанно. Никой родител, който обича чадото си, не би се спрял, за да мисли каква енергия му е необходима, а би скочил да помогне на изпадналото в беда дете.

Така е и с християнина. В християнския живот са необходими всички видове усилия. Но единственото съзнателно усилие е да търсим общуване с Бога. Спонтанното усилие да се направи нещо друго ще бъде само неизбежен резултат.

Тезис 23

Духовно израстващите християни преживяват променливо себепредаване. Понякога разчитат на Бога, понякога на себе си.

Учениците вървяха по пътя за Капернаум. Ходът им ставаше все по-бавен и по-бавен, докато накрая съвсем изостанаха от Исус. Спореха разгорещено и едва ли бяха забелязали, че Исус вече не е с тях.

Спореха по любимата си тема: кой ще бъде по-велик в небесното царство. Веднъж бяха отишли дотам, че включиха Исус в дебата, надявайки се на някакъв отговор, който да уреди спора. Но вместо да даде очаквания отговор, Той им бе разказал една притча за малки деца. Щяха да се почувстват неудобно, ако разбереше, че все още има спорове по този въпрос.

Това съвсем не бе последният случай, когато учениците се караха, макар че Исус полагаше много усилия да ги наставлява. Бяха чули думите Му в Капернаум. Бяха осъзнали грешката си, че се стремят към най-високия пост - същия грях, довел до падането на Луцифер. Не след дълго Яков и Йоан щяха да дойдат и чрез майка си да отправят молба за получаване на най-висши постове - съответно от лявата и от дясната страна на Исус. Това отново щеше да породи спорове сред учениците. След време Петър, Яков и Йоан щяха да бъдат включени в тайнственото пътуване до хълма, а останалите деветима щяха да прекарат нощта в спорове кой е по-велик. Дори унижението от неуспеха да изгонят демона на следващата сутрин не бе достатъчно, за да научат важния урок. В горницата през нощта преди разпятието те отново бяха на ръба на кавгата, защото никой не искаше да отстъпи и да приеме ролята на слуга.

Учениците вършеха грях. Знаеха, че това е грях. Въпреки това го вършеха отново и отново.

Кои бяха тези ученици? Мъже, които имаха щастието да прекарат три години в тясна

връзка с Исус. Всеки ден бяха заедно с Него. Те бяха преобразени хора. Исус им бе казал след завръщането им от мисионерското пътуване да се радват не толкова на силата да изгонват бесове, колкото на това, че имената им са записани на небето. (Виж Лука 10:20.) Книгата на живота не съдържа имената на хора, които не са били преобразени. (Виж Йоан 3 гл.)

Мнозина са смутени от историята на учениците. Но тя е взета от Библията и е истина, че моделът "от време на време" не започва и не завършва с учениците. Авраам, Яков, Илия, Давид, Мария и Марта и дори Павел разкриват същия модел. Това е обезпокоително, но такава е реалността. Действителност, отбелязана съвсем точно от Свещеното писание.

Вече споменахме, че не е възможно да има частично себепредаване. То изисква или всичко, или нищо. Но има вероятност от непостоянно себепредаване. Всъщност, като имаме предвид описаните в Библията биографии, можем да стигнем дотам, че да кажем: Непостоянното себепредаване не е само една вероятност. Много често са необходими време, изпитания и грешки, преди човека, който се е предал на Бога, да научи как да остане в това състояние постоянно, без да се люшка като махало.

В тезис 72 се разглежда още по-подробно моделът "от време на време" в християнския живот. Но сега нека разгледаме само следното предположение: Представете си, че сте на мястото на учениците. Представете си, че откриете, че веднъж се упоавате на Бога и постигате победа, а следващата минута започвате да се упоавате на себе си и падате и отново съгрешавате. Какво ще направите?

Тук има указание и насърчение точно за такива хора. "Ако човек, който всеки ден общува с Бога, се отклони от пътя, ако за миг се отдели от Исус, това не е защото съгрешава умишлено. Той вижда греха си, връща се и отново отправя поглед към Исус. Фактът, че е съгрешил, не го прави по-малко скъп за Бога" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 12 май 1896 г.).

Преобразяване

Тезис 24

Преобразяването е дело на Светия Дух, Който създава ново отношение към Бога и нова способност за опознаването Му.

Не можете да си изберете рождения ден! Никой не е могъл. Въпреки успеха на медицинската наука не е никак лесно да се избере дата за раждане.

Преобразяването е наречено новорождение. То е началото на духовния живот. Както и при физическия живот, не можете да си изберете духовния рожден ден.

Когато синът ми учеше в гимназия, реших, че е време да се преобрази духовно. Един ден започнах разговор с него, но нищо не се получи. И двамата бяхме смутени. Бях забравил първия принцип на преобразяването - то е дело на Светия Дух. Не можем да преобразим себе си, както не можем да преобразим някой друг. "Тази промяна може да се осъществи само чрез резултатното действие на Светия Дух" ("Животът на Исус", с. 172).

Младите хора често грешат по въпроса за преобразяването. Някои посочват случилото се на пътя за Дамаск, но забравят, че дори Павел се нуждаел от три години в Арабската

пустиня, преди да се подготви за евангелизаторската си дейност. В противоположната крайност изпадат тези, които не са сигурни дали са били преобразени, но предполагат, че това сигурно е станало, тъй като са израснали в църквата. Някои са се посветили на Христос и когато не са открили никаква чудотворна промяна на следващата сутрин, са заключили, че въобще не са преобразени и че трябва да изчакат до следващия емоционален апел.

Изключително важно е да намерим дефиниция на преобразяването. То е дело на Светия Дух и води до промяна на отношението към Бога. Кога бе преобразен блудният син? Докато бе в свинарника. Къде се намираше малко по-късно? Пак в свинарника! Тук някои добавят: "Така е, но не остана там дълго време." Вярно е. Но какво се промени след преобразяването му? Неговото отношение. Имаше още много време, докато стигне до дома на баща си, но отношението към него претърпя огромна промяна. Промяната на отношението подготви пътя за останалите промени.

Преобразяването дава нова способност за опознаване на Бога. Никой не може да диша сам, преди да е роден. Макар че е възможно да се ускори процеса на преобразяване, като се потопите в духовна атмосфера, опитът да водите посветен живот ще ви донесе единствено скука, ако не бъдете духовно роден. В 1 Кор. 2:14 се казва: "Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно."

Едно от чудесата, постигнати от Светия Дух по времето, когато преобразява, е създаването на нова способност за познаване на Бога. "За да Му служим правилно, трябва да бъдем родени от Божествения Дух. Това ще очисти сърцето и ще обнови ума, давайки ни нови способности да познаваме и обичаме Бога" ("Животът на Исус", с. 189).

Независимо дали сте родени в семейство на атеисти или на истински християни, вие трябва да се новородите, за да видите небесното царство. Исус каза на Никодим: "Ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство" (Йоан 3:3).

Можете да знаете дали наистина сте преобразени. Вярно е, че има различни видове преобразяване, така както има и различни видове емоционалност, но въпреки това можем да знаем кога сме го преживели. "Постепенно, може би несъзнателно за човека, се създават влияния, които целят да привлекат душата при Христос. Те може да се получат от размисъл за Него, чрез четене на писанията или чрез слушане на Словото от проповедник. И в един миг, когато Духът дойде с по-ясен призив, душата се предава с радост за Исус" ("Животът на Исус", с. 172).

Случвало ли ви се е "внезапно"? Разчитали ли сте за спасение на доброто си поведение, на поста си в църквата или на християнското си наследство?

Или след като сте осъзнали слабостите и грешките си, сте стигнали до заключение, че никога не сте преживели преобразяване?

Когато разберете какво означава преобразяване, ще можете да знаете дали сте го преживели.

Тезис 25

Преобразяването води до промяна на живота.

Нито един ресторант за сервиране в автомобил или заведение за бързи храни не предлага плода на Духа. Духовното израстване изисква време. Исусовата притча сравнява

духовното с физическото развитие: "... първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа" (Марко 4:28).

Дори самото отиване при Христос - без да вземаме предвид израстването - е цял процес. Първата стъпка е желание за нещо по-добро. Можем дори да не осъзнаваме, че това желание е свързано с Бога. Можем просто да желаем по-хубава кола или по-добра работа или по-добри оценки в училище. Но Бог е вложил в сърцата ни копнеж за нещо по-добро.

Втората стъпка по пътя към Христос е получаването на познание за това, което е по-добро. Чрез Свещеното писание, свидетелството на други християни и действието на Светия Дух научаваме за спасителния план - Божия отговор на празнотата в човешкото сърце.

Третата стъпка по пътя към Христос е убеждението, че сме грешници. Чувстваме се избличени за състоянието си - не само поради греховното си поведение. Оpozнавайки Божията любов, разбираме колко малко сме я ценили. Разбираме, че сме живели независимо от Него. Виждаме жалкото си състояние и осъзнаваме нуждата си от Христовото спасение.

Четвъртата стъпка по пътя към Христос е осъзнаването, че сме безпомощни да направим каквото и да било по отношение на нашето състояние. Обикновено младите хора се бъхтят години наред в интервала между третата и четвъртата стъпка. Проумяват, че са грешници, но не признават, че не могат да излязат от това състояние.

Накрая изчерпваме всичките си сили. Когато видим нашата безпомощност, остава само едно нещо. Да се "предадем". С-Е-Б-Е-П-Р-Е-Д-А-В-Н-Е. Както вече отбелязахме, не можем сами да стигнем до себепредаване. Но когато Бог ни доведе до там, сами вземаме решение да Му се предадем.

В "Пътят към Христа", с. 18 е описано чудото на преобразяването, т.е. на новородението: "Спасителят каза: "Ако не се роди един човек отгоре", ако не получи ново сърце, нови желания, намерения и подбуди, водещи до нов живот, "той не може да види Божието царство."

Не пропускайте думите "водещи до нов живот". Целият процес не става за един ден. Физическото рождение е началото. Новородението е началото. То не е цялостна промяна на живота и навиците, а пълна промяна на посоката.

Вече се спряхме на учениците, които в продължение на три години и половина се бореа с един и същ проблем, преди да преживеят победата. Яков се предаде на Бога във Ветил, но цели 20 години преди това по време на голямата си житейска криза край потока Явок бе престанал да се уповава на себе си. Седем пъти Мария дойде при Исус, търсейки молитвите Му, които да я освободят от демоните, контролиращи живота ѝ. Необходимо ѝ бе време, за да разбере как винаги да бъде в състояние на себепредаване.

Всички тези хора имаха една обща черта. Бяха започнали да се стремят към общуване с Исус, вместо да бягат от Него. Посоката се бе променила. Вече притежаваха нова способност да опознават и да обичат Бога. Отношението им към Него се бе променило. Продължаваха да търсят Исус и тогава процесът на израстване и узряване извърши делото си и животът им се промени.

"Скъпоценните добродетели на Светия Дух не се постигат за момент. Смелост, твърдост, смирение, вяра, непоколебимо доверие в Божията сила да спасява се придобиват с течение на годините" ("По стъпките на великия Лекар", с. 454).

Ще се задълбочим повече по въпроса за изкушението в тезиси 80 до 84. Но засега запомнете това: Къде започва поддаването на изкушение? "Поддаването на изкушението започва, когато позволим умът да се отклони и да станем непостоянни в доверието си към Бога" ("Мисли от планината на благословието", с. 92). Колко време е необходимо за придобиването на непоклонимо доверие в Бога? Това не става за един ден. Необходимо е време.

Предал ли си се на Бога? Продължаваш ли да отиваш ден след ден при Него? Добре дошъл при нас. Новото ти сърце те води към нов живот. Желаш ли да продължиш да отиваш при Него, макар и да откриваш, че бавно учиш уроците, които Той желае да ти предаде? Желаш ли да отделиш време за Бога?

Тезис 26

Преобразяването и покаянието са продължителен процес, а не еднократно действие.

Веднъж един студент от колежа се отби в офиса ми и каза: "Миналото лято на лагерно събрание взех решение да предам живота си на Христос. Мислех, че наистина съм се преобразил. Но само след няколко седмици бях по-далеч от Бога откогато и да било преди. Това ми се е случвало многократно. Къде греша, та преобразяването ми никога не трае дълго време?"

Преобразяването никога не трае повече от един ден! Проблемът на студента не бе, че много често стига до преобразяване. Напротив, преобразяването му не бе достатъчно често!

Не вярваме в учението "веднъж преобразен - завинаги преобразен". Ако сте истински преобразен днес, пак ще имате нужда от преобразяване утре. Преобразяването се извършва всеки ден.

Едно лято работех като стажант колпортьор в Небраска. Очаквах, че опитностите, които бях имал с Бога през лятото, ще продължат и през учебната година. Но когато бях притиснат от тежката учебна програма и заобиколен от приятели, престанах да чувствам силна нужда да търся Бога. Духовните преживявания от лятото бързо избледняха. Оказа се, че в духовно отношение това бе най-лошата ми учебна година.

Дори най-чудните прояви на Божията сила бързо губят влиянието си над нас. Така бе и по времето на Христос. Той нахрани 5000 мъже плюс жените и децата само с няколко хлебчета и риби. Като че ли Небето бе слязло на земята. Хората се готвеха да Го коронясат за свой цар. Можете да прочетете историята в Йоан 6 гл.

Само 24 часа по-късно, след отказа Му да извърши нови и по-големи чудеса, народът бе на път да си отиде, изпълнен с презрение. Нямаха търпение да ядат от тайнствения Хляб на живота, за който им бе говорил. Толкова много хора се отдръпнаха от Исус, че накрая Той попита учениците Си: "И вие ли се каните да си отидете?" Очевидно те бяха сред малцината останали.

Ако не сте открили нуждата от ежедневно преобразяване, тази истина може да доведе до поврат в живота ви. В "Мисли от планината на благословието", с. 101 е изречено следното обещание: "Ако търсите Господа и се преобразявате всеки ден..., вашето недоволство ще утихне, трудностите ще бъдат премахнати, всичките смущаващи ви сега проблеми, ще бъдат разрешени."

Преобразяването и покаянието са тясно свързани и аз включвам покаянието в този тезис, за да направя прехода към следващия. Но покаянието не е нещо, което се случва само веднъж в живота. То също е ежедневно.

Когато говоря за ежедневното покаяние, не говоря за покаяване за лошите дела. Сигурно сте чули историята за човека, който казал на пастора си: "Хиляда пъти съм молил Бога да ми прости онзи грях."

Пасторът отговорил: "999 пъти са били в повече!"

Не призовавам за безкрайно изреждане на грешките и неуспехите. Бог е обещал, че "ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете" (1Йоаново 1:9). Това, което имам предвид, е покаянието, описано в "Деяния на апостолите", с. 561: "Никой от апостолите и пророците никога не е твърдял, че е без грях. Хора, които са живели най-близко до Бога, които по-скоро биха пожертвали живота си, отколкото съзнателно да извършат зло дело, които Бог е почел с Божествена светлина и сила, са признавали греховността на своето естество." Това е покаянието, от което се нуждаем всеки ден, покаянието осъществено в резултат на осъзнаването на греховното ни естество, за което е необходима Божията благодат. Точно за този вид покаяние е казано: "При всяка стъпка напред в нашето духовно преживяване като християни ще се задълбочава и нашето покаяние" (пак там).

Преживял ли си преобразяването? Преживял ли си го днес? Дошъл ли си при Бога за покаяние днес?

Тезис 27

Покаянието е скръб за греха и отвърщане от него. То е дар. Следователно скръбта за греха е дар и изоставянето на греха също е дар.

В началото на проповедническата си дейност изпаднах в незавидно положение. Не бях преобразен и не знаех как да се преобразя. Не бях спасен и не знаех как да бъда спасен. За всеки човек, който не е преобразен и не е спасен, евангелската дейност е възможно най-неудобното занятие на този свят!

Дойде лято. Време за лагерно събрание. Като нов служител едно от задълженията ми бе да помагам в разпъването на палатки. Определените за целта проповедници издигнаха първия ред палатки, така че да имат отправна точка за подравняване на следващите. Всички се умориха. Не бяхме свикнали с такава работа. Докато почивахме между палатките, започнаха разговори по различни богословски въпроси. Разисквахме къде ще бъде армагедонската битка и дали ангелските крила имат пера (шегувам се, разбира се). Видях, че имам удобен случай.

Отидох при един възрастен пастор и го попитах: "Какво би казал на някой, който те попита как да бъде спасен" (формулировката на въпроса изглеждаше съвсем безобидна).

Отговори ми: "Казвам му да се покае."

"А ако попита как да се покае."

"Покаянието е съжаление за греховете и отвърщане от тях."

"Добре, как изоставяш греховете?"

"Просто се покайваш!"

"Чакай малко. Искаш да ми кажеш, че единственият начин да изоставиш греховете е да изоставиш греховете, а единственият начин да се покаеш е да се покаеш?"

Точно така", отговори той с лъчезарен поглед, очевидно доволен от ясното ми разбиране на проблема.

Класическата дефиниция за покаяние се намира на с. 23 от "Пътят към Христа":

"Покаянието включва скръб за греха и отвръщане от него." Истината, която бях пропуснал, е, че покаянието е дар. То не е нещо, което постигаме, а което получаваме. Тук е цялата разлика.

В Деяния 5:31 се казва, че покаянието е дар от Бога. В "Избрани вести", кн. 1, с. 351 е записано: "Покаянието, подобно на прощението, е дар на Бога чрез Христос." Следователно всяко покаяние, което се опитваме сами да изработим, всяко покаяние, породено от самите нас, няма да бъде истинско. Възможно е да съжаляваме за последиците от злите си дела. Възможно е да съжаляваме за последиците от греховния си живот. Но ако не получим покаяние като дар от Бога, няма да можем да отидем по-далеч.

Скръбта за греха, скръбта за живота на отделяне от Бога може да дойде единствено чрез самия Бог. Не сме в състояние истински да съжаляваме. Истинската скръб за греха е дар.

Изоставянето на греха също е дар. Не се отвръщаме от греха, за да се покаем. За покаяние отиваме при Исус, за да се покаем! В Римл. 2:4 се казва, че Божията благодат ни води до покаяние. Най-добре осъзнаваме злината на греха, когато най-пълно осъзнаем любовта на Исус. Изучавайки Исусовия живот и размисляйки за Неговата жертва за нас, сърцата ни се съкрушават и ние преживяваме истинско покаяние. Грехът престава да бъде привлекателен. Когато сърцата ни се променят, действията ни също се променят и ние получаваме дара на покаянието - покаяние, от което няма да се срамуваме. Нашият дял е да отидем при Исус.

Тезис 28

Ние не променяме живота си, за да отидем при Исус. Отиваме при Него такива, каквито сме, и Той променя живота ни.

Веднъж една медицинска сестра дойде в канцеларията ми. Каза ми: "Изморена съм и отвратена от живота. Знам, че се нуждая от Бога и бих искала да отида при Него. Можете ли да ми помогнете?"

Всеки проповедник се вълнува от такива случаи. "Разбира се - отговорих аз. Просто трябва да отидете при Него чрез молитва и да Го помолите да ви прости греха и да стане Господар на живота ви. Това може да стане още сега."

"Не - възпротиви се тя. - Чакайте малко. Имам планове за уикенда." Започна да ми разказва за плановете си. Възнамеряваше да излезе с женен мъж. Желаше да се приближи до Христос, но не искаше да променя плановете си за уикенда. Беше едва четвъртък следобед.

Тогава отговорих: "Можете да отидете при Христос такава, каквата сте. Не е необходимо да промените плановете си за уикенда. Приближете се при Христос такава, каквата сте, и Той ще се погрижи за плановете ви."

"Наистина ли вярвате в това", попита тя.

Сега искам да ви задам въпроса: Кой беше прав? Дали трябваше да промени плановете си за уикенда, за да може да отиде при Христос, или Той би я приел с нейните планове? Какво мислите?

"Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа, твоя Бог" (Еремия 3:13). Тази медицинска сестра бе стигнала дотук. Признаваше, че плановете ѝ за уикенда са погрешни. Въпреки това не желаше да се откаже от тях.

Как се постига покаянието? Дали отиваме при Христос, за да се покаем, или се покаяваме, за да отидем при Христос? По въпроса за покаянието често се озоваваме в положението на човека, чийто клаксон на колата не работел. Отишъл в сервиза, но на вратата имало надпис "Звънецът е на ремонт".

В една от главите на "Пътят към Христа" се обяснява какъв е изходът от тази дилема. "Точно тук е точката, върху която мнозина грешат и затова не успяват да приемат помощта, която Христос желае да им даде. Те смятат, че не могат да дойдат при Христос, ако най-напред не са се покаяли, и че покаянието подготвя пътя за прощаването на греховете ни. Вярно е, че покаянието трябва да предшества прощението на греховете; защото само съкрушеното, разкаяно сърце може да почувства нуждата от Спасител. Но трябва ли грешникът да чака да се разкае, преди да дойде при Исус? Трябва ли покаяние да бъде пречка за идването на грешника при Спасителя?" (с. 26).

Отговорът на този въпрос е даден на същата страница. "Както не можем да се покаем, без Христовият Дух да пробуди съвестта, така не можем и да получим прощение без Христос." Покаянието не е нещо, което ние постигаме. То е дар. За да получим дара, трябва първо да отидем в присъствието на Дарителя.

И така, ако си като младата медицинска сестра през онзи четвъртък следобед, копнееща за нещо по-добро в живота си, но неспособна да промени плановете си за уикенда, можеш да отидеш при Христос такъв, какъвто си. Никога няма да успееш да промениш греховния си живот, ако си отделен от Него. Когато отидеш при Исус, Той ще ти даде покаяние, прощение и благодат, с която да побеждаваш. Ще сътвори в тебе това, което Му е угодно. Твоят дял е винаги да отиваш при Него, винаги да приемаш предложените дарове.

Покаяние

Тезис 29

Бог ни дава покаяние, преди да ни даде прощение.

Да помислим за момент къде е мястото на покаянието в пътя ни към Христос. Вече отбелязахме, че първата стъпка е желанието за нещо по-добро. Второ, получаваме познание за това, което е добро. Трето, убеждаваме се, че сме в състояние на греховност. Четвърто, осъзнаваме, че сме безпомощни сами да спасим себе си. Това е моментът на себепредаване и отиване при Христос.

Бог не иска от нас да се покаяваме, преди да отидем при Христос. Всъщност за нас би било невъзможно да го направим. Първо отиваме при Христос и тогава Той ни дава покаяние.

"Евреите проповядваха, че преди Бог да прояви любовта Си, грешникът трябва първо да се покае. Според тях покаянието е дело, с което човек си спечелва Божиата благосклонност. Точно тази представа подтикваше фарисеите да възкликват с недоумение и гняв: "Този човек приема грешници." Според идеите им Той не би трябвало да допуска никой до Себе Си освен покаялите се. Но в притчата за изгубената овца Христос учи, че спасението не идва чрез нашето търсене на Бога, а чрез Божието търсене на човека. "Няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно се развратиха. Няма кой да

прави добро, няма ни един" (Римл. 3:11, 12). Ние не се покаяваме, за да може Бог да ни обича, но Той ни разкрива любовта Си, за да можем да се покаем" ("Притчи Христови", с. 189).

И така, когато отидем при Христос, осъзнаваме смъртоносния характер на греха, виждайки любовта Му към нас и пожелавайки да приемем Божия дар на покаянието.

Покаянието не е нещо, което ние постигаме, макар че то е нещо, което ние постигаме! Покаянието въобще не е наше дело; то е Божие дело в нас. Покаянието идва с прощението и следователно предшества оправданието. "Преди да даде прощение, Христос довежда душата до покаяние" ("Мисли от планината на благословението", с. 7). В Деяния 2:38 съвсем ясно се казва, че покаянието трябва да бъде преди прощението: "Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Светия Дух."

Понякога хората се съмняват в стойността на такъв точен списък от действия за отиване при Христос за спасение. Наистина не е възможно да се направи списък и тогава да започнем да проверяваме всеки етап. Врагът на Бога и на хората е подготвил множество недоразумения. Те могат да издигнат бариера между нас и Бога. Ако мислим, че сме в състояние сами да постигнем праведност или вяра, или себепредаване, или покаяние, или послушание, или който и да е друг Божи дар, можем да пропуснем да отидем при Него. Отиването при Него е единственият начин да получим даровете Му.

Много от отделните аспекти на отиването при Христос - покаяние, новорождение, прощение и оправдание - се случват почти едновременно. Разделяме ги, за да можем да ги дискутираме, така че да сме в състояние ясно да определим какъв е нашият дел и какъв е Божият, каква е причината и какво е следствието.

Според Римл. 2:4 Божията благодат ни води до покаяние. Не можем да изработваме покаяние, но можем да изберем да четем Словото Му или да слушаме проповедник, прославящ Божията доброта. Не можем да си изработим покаяние, но можем да отидем при Христос. Не можем да си изработим истинска скръб за греха; не сме в състояние със собствени сили да се отвърнем от греха. Можем обаче да търсим Господа, Който да постигне всичко това. Бог се радва да помага на тези, които не могат да помогнат на себе си.

Тезис 30

Светската скръб е съжаление за това, че сме нарушили закона и са ни хванали. Християнската скръб е съжаление за това, че сме съкрушили сърцето на най-добрия ни Приятел и сме Го наранили.

Карали ли сте някога с повече от 55 мили в час? Случвало ли ви се е да ви спрат и да ви глобят? Съжалявали ли сте за това? За какво сте съжалявали? За това, че са ви хванали, или за бързото каране?

Искали ли са някога от вас да се извините? Всички сме наблюдавали някое дете, което е извършило лоша постъпка, но ни най-малко не съжалява за нея. Родителите идват и казват: "А сега се извини."

Детето навежда глава, поклаща крака и изглежда ужасно смутено. Накрая произнася едно "извинявай" и родителят смята въпроса за приключен. Наистина ли детето съжалява? Да, съжалява за това, че е трябвало да се извини!

В Библията се говори за два вида скръб. "Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние, но светската скръб докарва смърт" (2Кор. 7:10). Значи има благочестива скръб и светска скръб. Първата е въпрос на взаимоотношения, втората се ограничава само с поведението. Първата променя живота ви, втората променя само действията ви, и то временно. Първата е жизнено необходима, втората не струва пукната пара.

Юда бе завладян от светска скръб. Съжаляваше, че е хванат. Изчака до последния момент, за да види дали наистина се е провалил. И когато накрая стана очевидно, че Исус няма да се освободи, а свещениците и управниците ще Го осъдят, Юда стигна до разкаяние. В Матей 27:3 е записано, че Юда се разкая.

Типично за светската скръб е, че човекът чака, докато го заловят с кръв по ръцете. Едно е да се покаеш, след като са доказали, че си виновен, съвсем различно е да се покаеш, преди още да са те обвинили.

Каин е друг библейски пример за светска скръб. Той също чакал до последния момент и дори тогава се опитал да надхитри Бога. "Брат? Какъв брат? А да, Авел. Искаш да кажеш, че съм длъжен да се грижа за него?"

От друга страна, благочестивата скръб е съвсем различна по характер. Тя е съжаление за това, че сме наранили някого, когото обичаме. "Често страдаме, защото злите ни дела водят до неприятни за нас последствия, но това не е покаяние. Истинската мъка за греха е резултат от действието на Светия Дух. Духът разкрива неблагодарността на сърцето, което е обидило и наскърбило Спасителя, и чрез покаяние ни води до подножието на кръста. С всеки нов грях Христос е наранен отново. Когато погледнем към Този, Когото сме проболи, ние изпитваме мъка за греховете, които са Му причинили страдание. Такава скръб води до отхвърляне на греха" ("Животът на Исус", с. 300).

Така стигаме и до още една причина, поради която покаянието трябва да дойде като резултат от отиването при Христос. Не можем да скърбим, че сме наранили някой, когото обичаме, ако всъщност не го обичаме. Спомнете си, когато сте били малки, и сте направили нещо лошо на онова ужасно съседско хлапе. После е трябвало е да се извините и да кажете, че съжалявате.

Израствайки, ние научаваме (надявам се) какво означава любов към хората и любезността ни започва да се проявява извън кръга от най-близки приятели. И все пак, вярно е, че колкото повече обичате някого, толкова повече ви боли, ако го нараните.

Когато опознаем Исус и се доверяваме на любовта Му към нас, ще открием, че съжаляваме истински, ако Му причиним скръб. Това е покаянието, т.е. благочестивата скръб, "която не причинява разкаяние".

Тезис 31

Единственият познат грях, който не може да бъде простен, е този, за който не сме покаяли и не сме поискали прощение.

Веднъж след църковна служба дребно момиченце на около 9-10 години с лунички по лицето ме дръпна за самото и ми каза, че иска да говори с мене. Седнахме на едно спокойно място в църквата и детето със сълзи на очи и треперещи устни успя да промълви: "Мисля, че съм извършила смъртния грях."

Много християни изпитват същия страх. Има нещо страшно в словосъчетанието "смъртен грях". Въображението ни рисува картината на един разгневен Бог, Който поклаща глава и казва: "Този път отиде прекалено далеч." Християни на възраст от девет до деветдесет и девет години се страхуват, че са преминали границите на Божията благодат и милост.

Хваната в прелюбодейство жена била сигурна, че е отишла прекалено далеч. С наведена глава и поглед забит в земята мълчаливо чакала камъните да полетят към нея. С удивление открила, че вратата на благодатта все още била отворена. Не била осъдена. Бог все още ѝ предлагал Своето прощение и сила.

Да прочетем текста за смъртния грях от Матей 12:31. Исус казва: "Всеки грях и хула ще се прости на хората, но хулата против Духа няма да се прости."

Първата част от стиха е доста насърчителна: "Всеки грях и хула ще се прости..." Но какво означава да съгрешим срещу Светия Дух? Ето какво: Тъй като делото на Духа е да убеждава за грях (виж Йоан 16:8, 9) и тъй като всеки грях може да бъде простен, следователно грехът срещу Светия Дух е отказ от това убеждение и от покаянието.

Прощението е условно. Ако не беше така, всеки на този свят би се спасил. Кои са условията за прощение? Първо, да изповядаме греховете си. Казано ни е, че "ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости" (1Йоаново 1:9). Следователно непростимият грях би бил всеки грях, за който отказваме да се изповядаме и да потърсим прощение.

Някои хора мислят, че изповедта не е особено важна. Казват, че Бог е любящ Баща, а бащата не настоява децата му да изповядват лошите си постъпки. Твърдят, че бащата прощава на децата си, защото ги обича. Но не така пише в Библията. Там се проповядва, че изповедта е от голямо значение. За да ни бъде простено, трябва да помолим за прощение и да го приемем.

Как приемаме Божието прощение? "Пътят към Христа", с. 51: "Ако повярваш в обещанието - повярваш, че си простен и очистен - Бог ще направи това факт. Ти биваш напълно излекуван точно така, както Христос даде на парализирания сила да ходи, когато той повярва, че е вече излекуван. Това наистина е така, ако го повярваш."

Понякога си мислим, че условието за прощение е никога повече да не съгрешаваме. Обещаваме на Бога: "Ако ми простиш и този път..." След това извършваме същия грях и се страхуваме да се доближим до Бога за прощение. Това кара хората да се страхуват, че са извършили смъртния грях.

Но в Библията е дадено следното обещание: "Който дойде при Мене, никак няма да го изгъдя" (Йоан 6:37). Върху това обещание няма срок на годност като на лекарствена опаковка. Никъде не е казано: "Негоден след еди коя си дата." Този, който отива при Христос, винаги, винаги бива приет.

Няма значение какъв си или какво си направил. Ако днес отидеш при Христос, помоли Го за прощение, приеме дара на покаянието и прощението и ще бъдеш опростен. "Исус обича да идваме при Него такива, каквито сме - грешни, беспомощни, зависими. Ние можем да дойдем при Него с всичките си слабости, безразсъдство, с цялата си греховност и да паднем при нозете Му в разкаяние. На Него Му е драго да ни прегърне и вземе в обятията на Своята любов и да превърже нашите рани, да ни очисти от всяка нечистота" ("Пътят към Христа", с. 52).

Тезис 32

Грешникът няма никаква полза от прощението, ако не го приеме.

Сигурно си спомняте историята от преди няколко години за осъдения на смърт, който очакваше изпълнението на присъдата. Един адвокат се зае със случая му, отправи молба за помилване и смъртното наказание бе отменено. Затворникът обаче отказа да приеме помилването.

Случаят предизвика дискусии сред юристите. Какво да се прави с човек, който отказва да бъде помилван? Накрая въпросът бе поставен пред Върховния съд и там взеха решение: ако има помилване, но не бъде прието, не може да бъде наложено със сила. Затворникът бе екзекутиран.

Човечеството е със смъртна присъда. Всички сме затворници на тази планета и очакваме екзекуцията. Но Исус се е заел с нашия случай. Той дойде и умря вместо нас, като пое нашето наказание. Предлага ни прощение, но ние можем да поискаме да се откажем от него.

Прощението е двупосочен процес. За да се осъществи прощение, то трябва да бъде както предложено, така и прието.

Случвало ли ти се е някой да се отнесе несправедливо към теб и ти да отидеш при него с желание да му простиш, но да бъдеш отблъснат? Открил ли си, че прощението е двустранен процес? Може искрено да простиш. Може да имаш желание да възстановиш взаимоотношенията. Но ако другият откаже да приеме предложеното прощение, тогава въобще няма прощение.

В Лука 17:3 Исус каза на учениците Си как да се отнасят с тези, които са извършили грях срещу тях. "Ако прегреша брат ти, смърри го; и ако се покае, прости му."

В стих 3 Исус отива още по-далеч. "И седем пъти на ден, ако ти сгреша, и седем пъти се обърне към тебе и каже: Покаявам се, прощавай му." Очевидно е, че сгрешилият трябва да се покае, за да получи прощение.

Бог цени правото ни на избор толкова високо, че не ни принуждава да приемаме дори прощението. Предлага ни го даром, насърчава ни да го приемем. Но окончателният избор е наш. Ако решим, можем да го отхвърлим.

Докато приковаваха Исус на кръста, Той се молеше за тези, които Го разпъваха. Думите се повтарят през всички векове до наше време: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят."

Прощението Му бе безгранично и се отнасяше дори за тези, Го умъртвяваха. Молеше се най-вече за тях. Но дали молитвата Му бе чута? Беше ли възможно да ѝ се отговори? Кой е факторът, определящ дали на молитвата Му ще бъде отговорено?

Отговорът е в "Живот на Исус", с. 745: "А други, със своята непокаяност щяха да попречат да се изпълни за тях Христовата молитва."

Бог дава прощение - изобилно и даром. Исус дава и възможност за прощение. Някои приемат, други отказват. За отказалите прощението няма никаква стойност. От него могат да се възползват само тези, които желаят да го приемат.

Прощението е нещо достъпно. Исусовата жертва на кръста е достатъчна и включва в спасението всяка душа, която някога е била родена на света. Единственият, който може да предотврати прощението, си самият ти. Изборът е твой. Прощението е твое, стига да го приемеш.

Тезис 33

Божие то прощение е неограничено, но нашето приемане на това прощение може да бъде ограничено.

Мислел си, че е извършил съвършеното престъпление. Планът му действал безупречно вече от седем години. Месечната му заплата изглеждала почти като шега в сравнение с това, което редовно крадял.

Понякога го обземало безпокойство. Колкото повече пари получавал, толкова повече харчел. Съпругата му харесвала хубавите неща, децата му свикнали с лесния живот. Затова потулвал дълбоко вътре в себе си всички стракове и продължавал да осъществява плана си.

Изведнъж като че ли светът около него се разпаднал. Внезапно ревизори проверили сметките му и той нямал време да прикрие следите. За негов ужас бил арестуван и обвинен, че дължи на държавата 10 милиона долара. Не можел да си представи, че е похарчил толкова много. Не знаел какво го очаква. Съпругата и децата му щели да бъдат унизени. Разкошният му дом щял да бъде продаден и сумата от търга да отиде за погасяване на дълговете. Но дори да му отнемели всичко, пак оставали още милиони долари за изплащане. А как би могъл да проведе друг план за възстановяване на доходите си, ако се намира в затвора?

Накрая дошъл съдебният процес. Направил единственото нещо, което можел да направи. Застанал пред съдията и казал, че е виновен. Оставил се на милостта на съда и помолил да му бъде даден срок за погасяване на дълга. За негово учудване съдията не му наложил присъда, макар че го обявил за виновен.

Излязъл от съдебната зала като свободен човек. Но не бил истински свободен. Бил решил, че трябва да върне откраднатите пари. В противен случай щял да се чувства цял живот задължен на държавата.

По пътя за дома му се представила първата възможност. Срещнал колега, който му дължал 30 долара. Не било много, но все пак добро начало. И така, поискал си дължимата сума.

Колегата му твърдял, че няма пари. Но дългът бил отдавна просрочен. Завел дело в съда за дребни дългове.

Няколко дни по-късно, когато дошъл редът на делото, се оказало, че съдията е същият, който го бил освободил. Съдията много се ядосал, когато видял, че ищецът е човек, който наскоро е бил в съда. Предприел необходимото и отменил издадената присъда. Човекът бил вкаран в затвора, а обвинението срещу колегата му отпаднало.

Тази история, записана в Матей 18 гл., ни дава важен урок за прощението. Божие то прощение е безгранично. Нашето приемане на прощението понякога е ограничено и прави късо съединение в Божия план да ни освободи от осъждането за греха.

Исус разказа тази история в отговор на Петровия въпрос колко често би трябвало да прощава на брат си. Бе даден прочутият отговор "70 пъти по 7", разкриващ Божията непрестанна милост към нас.

Седемдесет по седем не означава, че Бог води отчет и след като ни бъде простено 490 пъти, с нас е свършено. Неговото прощение няма граници. Често се обезсърчаваме и се засрамваме и преставаме да се молим. Преставаме да търсим Божие то прощение, защото ние

мислим, че сме отишли прекалено далеч. По този начин поставяме такива ограничения на Неговото прощение, каквито Той никога не е възнамерявал да поставя.

Може би съчувстваме на човека от описаната история. На него му бил опростен дълг от 10 милиона долара, но той всъщност не приел предложеното му прощение. Вярно е, че помолил за милост, но "когато длъжникът апелирал към господаря си за милост, дори не можел да осъзнае колко голям е дългът му. Не разбирал колко е безпомощен. Надявал се сам да избави себе си" ("Притчи Христови", с. 245).

Отношението му към колежата показвало, че не е приел предложеното прощение. Когато съдията ревизирал присъдата и го пратил в затвора, виновният всъщност приел собствения си избор. Бог никога не налага прощението Си на когото и да било.

Не бива да се отчайваме, когато разберем колко голям е грехът ни и доколко сме безпомощни сами да се избавим. Колкото по-голям е дългът ни, толкова по-голяма е нуждата ни от Божията милост и прощение. Поради неизмеримата Си любов Бог няма по-голямо желание от това да ни прости и да ни освободи.

Тезис 34

Тези, на които е простено много, ще обичат много. Тези, които обичат много, ще се подчиняват много.

Харесват ли Петър? Изглежда името му се споменава много по-често от имената на всички останали ученици. Мнозина твърдят, че приличат на него. Той се възползваше от възможностите. Осмеляваше се да задава погрешни въпроси и рискуваше да дава погрешни отговори.

Петър бе този, който отиде при Исус и Му зададе класическия въпрос за прощението, записан в Матей 18:21. "Господи, до колко пъти, като ми съгреша брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли?" Той като че ли задаваше риторичен въпрос; бе абсолютно сигурен какъв ще бъде отговорът. Седем пъти бе изключително много за апостола. Фарисеите казваха, че може да се прощава най-много до три пъти. Петър удвои техния лимит и дори отиде още една стъпка по-напред, стигайки до "съвършеното" число седем. Браво на Петър!

Почакайте малко, преди да го съдите. Разбира се, вие вече знаете Исусовият отговор. "Не ти казва до седем пъти; до седемдесет пъти по седем" (ст. 22). Забравете за миг това изказване и си спомнете последния случай, когато съсед или приятел, или член от семейството е направил нещо, за което е трябвало да му простите. И вие сте простили, но той го е направил отново. Вие отново сте простили. И така седем пъти. Не ви ли се е изчерпал капацитетът на прощение? Все пак 490 пъти е нещо неопишуемо!

В продължение на седем години живях със семейството си в колежа "Пасифик Юниън" в Северна Калифорния. Намира се високо в планината и местните хора казват, че е "на осем мили от най-близкия грях". Това е нещо като адвентно градче. В такава обстановка проповедникът трябва да бъде едновременно шериф и съдия, и съдебен заседател.

Една неделя телефонът извънтя. Човек желаше да се заема със съседа му. Конят на съседа бе изпогазил петуниите в градината. Вярващият сметнал, че аз съм този, който трябва да се справи със ситуацията.

Дадох отговора, който е записан в Лука 17:3, 4. "Ако прегреша брат ти, смъмри го; и ако се покае, прости му. И седем пъти на ден, ако ти сгреша, и седем пъти се обърне към тебе

и каже: "Покайвам се", прощавай му." (Дори Петър би сметнал, че всички граници са преминати, ако "седемте пъти" се случат в един-единствен ден!) Какво би станало, ако бях казал на човека с петуниите: "Трябва да простиш. Ако конят на съседа стъпче цветята още шест пъти днес, прости му. От библейска гледна точка конят може да дойде още 489 пъти!" Дотогава обаче няма да има петунии, които да газят!

Исус препоръчва неограничено прощение. Той не би поискал да бъдем в по-голяма степен прощаващи от Бога - така че да знаем, че Божието прощение е безгранично - ако не отивахме постоянно при Него, за да Го молим за прощение и за получаване на дара на оправданието.

Тук някои хора се изнервят. Задават въпроса: "Няма ли това да доведе до разпуснатост?" Ако на съседите с коня се прости 490 или дори само 7 пъти за един ден, няма ли да си помислят, че конят им има право да тича през лехите с цветя? Няма ли учението за безгранично прощение да ни доведе до игра с Божията благодат?

Исус отговори на този въпрос в изречената пред Симон притча за двамата длъжници. Виж Лука 7 гл. Каза на Симон, на Мария и на присъстващите ученици, че на когото е простено много, обича много. Колкото повече ти е простено, толкова повече обичаш.

Необходимо е да прибавим само още един текст. "Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди" (Йоан 14:15).

Ето го разковничето. Божието прощение е безгранично. Но то не ни води до разпуснатост, защото този, на когото е простено много, обича много. Колкото повече обичате, толкова повече се подчинявате. Толкова е просто.

"Исус знае състоянието на всяка душа. Вие можете да казвате: "Аз съм грешен, много грешен!" Може да сте, но колкото сте по-лоши, толкова повече се нуждаете от Него. Той не отстранява плащцата и съкрушена душа. Не казва на човека всичко, което е в състояние да му разкрие, а само насърчава терзаещите се. Прощава с благоволение на всички, които идват при Него за опрощение и поправление" ("Животът на Исус", с. 568).

Тезис 35

Прощението е безплатно, но не е евтино. То струваше живота на Божия Син.

Веднъж в клас говорихме на тема оценки. Попитах учениците: "Бихте ли били доволни, ако всички получат шестици без значение кой колко се е трудил? Или бихте предпочели шестица само ако наистина сте учили за нея?"

Отговориха ми съвсем благочестиво: "О, предпочитаме да работим упорито, за да си извоюваме добрите оценки."

Не им повярвах! Бях чувал обичайните оплаквания при всяко контролно. Бях слушал порой от извинения за несвършената навреме работа. При мене бяха идвали десетки ученици, които се опитваха да спорят по цял ден, за да им се повиши оценката. Казах им: "Хайде де! Опитвайте се да направите добро впечатление на учителя! Бъдете искрени. Няма да ви пиша бележки за този отговор. Не искате ли висока диплома? Няма ли да е добре за вас, ако всички получат възможно най-високия бал?"

Отговориха: "Няма да можем да учим толкова много. Няма да оценим бележката, ако не работим за нея."

Не успях да ги разубедя!

Съгласни ли се с тези ученици? Кое е по-ценно за вас: да получите висока оценка като дар, или да работите упорито за нея?

Ако хазяинът плаща сметката за вода, как я използвате - по-икономично или по-разточително? Ако наемете кола за неограничен брой километри, как бихте я карали - повече или по-малко? Ако сте в командировка с платени пътни, дали бихте отишли в евтин или в по-скъп хотел?

Ако е вярно, че хората придават по-голяма стойност на нещата, за чието придобиване са положили усилия, тогава защо Бог не е изработил система от спасение чрез дела? Как можем да оценим прощението или покаянието, или рая, ако те са само дар?

В Римл. 6:23 се казва: "А Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ." В Деяния 5:31 е записано: "Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израила и прощение на греховете." Следователно прощението и спасението са дар, а не неща, които извоюваме или заслужаваме. Тогава как да ги оценяваме според истинската им стойност?

За да открием отговора на тази дилема, трябва да разберем естеството на прощението. "Божие прощение не е просто съдебен акт, с който биваме освободени от наказанието. То е не само прощение за греха, но и възвръщането ни от греха. Прощението е поток от изкупителна любов, която преобразява сърцето" ("Мисли от планината на благословието", с. 114).

И така, прощението не е просто съдебен акт. То е нещо повече от прочистване на небесните книги, нещо повече от поглеждане нагоре към небето. То е възстановено отношение с една Личност; то е отношение на любов.

Дори за нас хората любовта има голямо значение при даване и приемане на подаръци. Дете може с голям труд да създаде някакъв ужасен предмет, направен от слепени пластмасови отпадъци, но родителят ще го цени поради любовта си, макар че този предмет няма никаква стойност. Колко повече ще ценим един дар, ако и подаръкът, и дарителят са ни скъпи.

Представи си, че си в болница със сериозно бъбречно заболяване. Брат ти идва при тебе и ти предлага единия си бъбрек, за да ти спаси живота. Би ли му казал: "Много оценявам твоя жест и вероятно няма да имаш нищо напротив да ти платя 500 долара!" Той би се обидил! Обстоятелството, че дарът има толкова голяма стойност и е даден от човек, който те обича, го прави безценен.

Любовта има огромно значение. Нуждата има огромно значение. Ако се давите и някой ви хвърли спасителен пояс, дали казвате: "Чакай малко. Как да си отплатя? Не мога истински да оценя спасителния пояс, ако не си го извоювам." Не, вашата нужда ви предпазва от подобен начин на мислене.

Кое прави прощението скъпо, макар че е безплатно? Осъзнаването на спешната ни нужда. Разбирането за това, какво струва на Небето предлагането на такъв дар. Признаването на любовта, стояща зад дара; дълбокият копнеж на сърцето на Отец за примирение с чадата Му. Само един дар би могъл да бъде отговор на нужда като нашата и любов като Неговата.

Кръстът

Тезис 36

Бог опрощава грешници, а не грехове, но Библията нарича това прощение на грехове. Исус умря, защото греховете не биха могли да бъдат простени.

Ще бъде добре да призная, че този тезис е игра на думи. Някой го намират за логичен, а други - за обезпокояващ. Но с една история ще се опитам да обясня какво имам предвид.

Веднъж пътувах с много висока скорост по странични пътища и се опитвах да наваксам загубеното време. Закъснявах за погребение! Внезапно облак прах изникна зад мене и вътре в този облак видях полицейска кола.

Полицаят ми нареди да спра покрай пътя и много строго ми поиска книжката и регистрацията на колата. Поомекна малко, след като чу кой съм и къде отивам.

Каза ми: "Мислех, че сте откраднал колата. Сега не знам какво да правя с вас. Ако ви глобя, това ще излезе в утрешния вестник и ще ви компрометира пред вашите вярващи. Не мисля, че глобата ще разреши проблема."

"Не сър, и аз не вярвам, че това е разрешението", отговорих аз.

Поколеба се за миг и ми нареди: "Хайде, продължавай. Свободен си." Той си тръгна по своя път, а аз по моя (но бавно!).

Този полицай направи нещо, което Бог не прави. Примерът показва разликата между прощение на грешници и прощение на грехове. Полицаят ми "прости греха" каране с превишена скорост, но не постъпи честно спрямо закона на страната, който забранява шофиране със скорост над позволената.

Бог не променя закона Си. Не прави изключения. Когато човек съгреши, Бог не може да каже: "Няма значение. Не се безпокой. Този път няма да го взема предвид."

"Но ако беше възможно законът да бъде променен или анулиран, тогава не би имало нужда Христос да умира. Да се отмени законът би означавало беззаконието да се обезсмърти и светът да бъде поставен под властта и контрола на Сатана. Именно защото законът е непроменим, защото човек не би могъл да се спаси само чрез послушанието на неговите предписания, Исус бе издигнат на кръста" ("Животът на Исус", с. 762).

Това, което Бог прави, е да прощава на грешници. Има голяма разлика! Ако полицаят трябваше да се отнесе към мене така, както Бог се отнася, не би имал друг избор освен да ми връчи квитанцията. Щях да бъда извикан в съда и съдията щеше да ме обяви за виновен и да ме глоби някаква сума.

Ако нямам пари, би трябвало да прекарам известно време в затвора. Когато присъдата бъде издадена, полицаят би трябвало да излезе отпред, да извади портфейла си и да плати, за да мога да си отида свободен. Ако бе направил това, би спазил закона и в същото време би ме спасил от наказанието за моето закононарушение.

Човечеството наруши Божия закон. Тъй като не би могъл да прости греховете, Бог не каза на Адам и Ева: "Вървете си. Свободни сте." Ако бе направил това, цялата вселена би била в опасност.

Властите в страната понякога ни пускат да се измъкнем. Възможно е да нарушим закона и да не ни хванат. Всъщност според някои изчисления най-малко 80 % от всички

престъпления остават ненаказани. Дори когато ни хванат, могат да ни освободят от наказанието за греховете.

Но не е така с Божественото управление. Грехът не може да остане неразкрит, не може да бъде подминат. Винаги остава в сила правилото от Римл. 6:23: "Заплатата на греха е смърт."

Поради любовта Си Бог намери изход. Христовата смърт на кръста Му даде свободата да опрощава грешници. Така Той не само задоволява Своята справедливост, но и осигурява нашето спасение.

Тезис 37

Христос умря за греховете ни според Писанието.

Съдете вие. По време на Втората световна война Хитлер е заловен и изправен във вашия съд. Свидетелствата срещу него идват едно след друго, кое от кое по-ужасни. Чувате за газовите камери. Чувате за хора, принуждавани да копаят собствените си гробове и след това разстрелвани. Чувате за гладувачи деца, изтръгнати от ръцете на родители си и след това осакатени от германски войници. Виждате фотографии на отворени рани, подути трупове, избодени очи. Вие сте съдията. Каква присъда бихте произнесли?

Чакайте малко! Забравихте ли любовта! Искате ли да имате репутация на свиреп и жесток съдия? Ако решите да накажете Хитлер, няма ли да паднете до неговото ниво?

Напоследък много се говори за една нова концепция - Бог е Бог на любовта и следователно не може да нарани никого. Христовата смърт се отхвърля като езическа идея. Казват ни: "Той не е гневен Бог, нуждаещ се от умилоствие. Не е осъждащ Бог. Това, което ни изглежда божествено наказание, всъщност е последица от собствения ни лош избор. Не е възможно любящият Бог да унищожава и да умъртвява."

Може би Хитлер е краен пример. Да вземем една история от Стария завет. Израилтяните си направили празненство. Възползвали се от това, че Мойсей отсъства, а Аарон ръководи всички дела. С негова помощ направили златно теле, но в разгара на угощението Мойсей се върнал неочаквано. Спомняте ли си последиците? Покаяните се трябвало да изпият своя идол, а останалите били убити. Звучи жестоко. Проявил ли е Бог любов в тази ситуация?

"По Божия милост хиляди трябваше да пострадат, за да се избегне наказанието над милиони. С цел да спаси мнозинството, Той трябваше да накаже неколцина. Хората бяха пренебрегнали верността си към Бога, бяха отхвърлили Божествената закрила и бяха лишени от защита. Това би довело до завладяване на народа от враговете му. Ако злото не беше незабавно изкоренено, скоро щяха да станат плячка на многочислени и мощни неприятели. За доброто на Израил и за урок на всички следващи поколения бе необходимо престъплението да бъде веднага наказано. За самите грешници бе не по-малка милост, че ще бъдат спрени в злия си път. Ако животът им бе пощаден, същият дух, довел до бунт срещу Бога, щеше да се прояви в омраза и борби помежду им и те неизбежно щяха да се самоунищожат. Именно заради любовта към света, към Израил и дори към нарушителите престъплението бе наказано с ужасна строгост" ("Патриарси и пророци", с. 325).

Грехът никога не е безнаказан. Той донася смърт и не е възможно просто да се избяга от последствията. Само по един начин справедливостта може да се справи с греха - ако някой

друг поеме наказанието. "Христос умря за греховете ни според писанията" (1Кор. 15:3). Това е ясното изявление на Библията по този въпрос. "Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония" (Исаия 53:5).

В справедливостта има толкова любов, колкото и в милостта. Ако синът ти бие дъщеря ти, няма да проявиш любов към нито един от двамата, ако не направиш нещо, за да ги спреш. Христовата смърт заради тези, които ще приемат жертвата Му, както и окончателното наказание в огненото езеро на тези, които няма да я приемат, е най-висшата проява на любов от страна на Съдията на вселената, като се има предвид отвратителния характер на греха. Смъртта на Христос и окончателното унищожение на нечестивите разкриват любовта Му толкова, колкото и милостта Му, проявена към покаялия се грешник. В истинската любов трябва да има съчетаване на справедливост и милост.

Тезис 38

Кръстът даде възможност на Бога да бъде справедлив и въпреки това да прощава.

Отначало Луцифер ликуваше. Истина е, че бе загубил последната битка и бе изхвърлен от небето, но сега си имаше свое царство и почти една трета от всички ангели му бяха подчинени. При такова начало би могъл скоро да прегрупира силите си и да предприеме нова атака. Кой знае, следващата битка би могла да бъде спечелена от него.

Но не след дълго започнаха да се проявяват проблемите на неговото управление. Нямахме единство в армията му. След завършването на конфликта с Божия Син падналите ангели започнаха да се бият помежду си. Постоянните им свади безпокояха дори Сатана!

В сърцето му обаче зрееше още по-голям конфликт. Сатана бе самотен. Чувстваше го най-болезнено, когато небесният хор започваше да славослови Бога. Някога бе ръководител на този хор. Започна да усеща безнадеждността на своя избор. Очакваше бъдеще по-черно от всичко, което някога си бе представял.

В книгата "История на изкуплението" се дава следното описание: "Сатана трепереше, когато размисляше за делото си. Той бе самотен в обмислянето на миналото, на настоящето и на бъдещите си планове. Мощната му фигура трепереше като че ли брулена от буря. Ангел от небето мина покрай него. Луцифер го повика и помоли за разговор с Христос. Бе обещано, че молбата му ще бъде изпълнена. После каза на Божия Син, че се покаява за бунта и желае да си възстанови Божията благосклонност... Христос заплака поради мъката на Сатана, но му каза, че според Божия промисъл никога не би могъл да бъде приет в небето. То не бива да бъде излагано на опасност. Цялото небе би било осквернено, ако Сатана се върне там, защото той е родоначалник на греха и бунта. Семето на бунта все още бе в него" (с. 26).

Сатана си тръгна от разговора с Христос решен да опита с нова интрига. Реши да постигне падането на човечеството. Така би осъществил онова, което не бе успял с други методи. Някога първата работа на Сатана бе да обвини Бога в несправедливост. Сега щеше да се опита да докаже обвинението си.

Ако човечеството извършеше грях, това щеше да докаже, че Божият закон е несправедлив и не може да бъде спазван. Най-малкото, което щеше да постигне, бе поемането на контрола над Земята. Ако Бог предложеше някакъв план за възстановяване на човечеството, тогава Сатана би имал възможността, към която всъщност се стремеше - шанс за възстановяване. Защото ако Бог дадеше на хората друга възможност, би било справедливо

и Сатана да получи шанс.

Но Бог вече бе предвидял всичко. Още от вечността съществуваше план, с който да се осъществи както възстановяването на падналото човечество, така и оправдаването на Бога от сатанинските обвинения.

Чрез Христовата смърт на кръста може "да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исуса" (Римл. 3:26). Жертвата на Христос за всички нас даде възможност на Бога да прояви както справедливост, така и прощение. Кръстът разкри Божията справедливост и даде средство, с което човек да бъде опростен, без да се премахва тази справедливост.

Бунтовното сърце на Сатана не можеше да бъде променено и от най-силната изява на Божията любов, защото бе съгрешил съзнателно и въпреки пълната светлина и познание на Божия характер. Но за измаменото и объркано човечество Бог можеше да даде нова възможност. За хората, желаещи да се възползват от нея, любовта и справедливостта на Бога, изявени чрез Христовата смърт, щяха да имат огромно значение. Бе дадено средство за спасение на тези, които биха пожелали да го приемат.

Тезис 39

Христовата смърт бе необходима, за да бъдем опростени.

Представете си, че искате да разкриете Божията любов на хората от Чикаго. Отивате в центъра на града и започвате да ходите по улиците, като помагате на тези, които са в беда, изслушвате самотните и правите всичко по силите си, за да споделите Божията любов с хората, които срещате.

Но Чикаго е опасно място, особено след мръкване. Ходейки по улиците през нощта, неизбежно поемате риск. Продължавате с плана си за известно време и успявате да помогнете на много хора. Но една нощ вървите по тъмна уличка, където дебне жесток престъпник, и той ви убива.

Онези, с които сте се запознали в Чикаго, разбират какво се е случило с вас. Казват и на други как сте умрял, за да покажете Божията любов. Така хората започват да уважават това, което сте направили, защото сте жертвали живота си, за да разкриете Божията любов на жителите на града.

Мислите ли, че това е добра аналогия за Христовата смърт на кръста? Беше ли смъртта Му необходима, за да бъдем опростени? Или може би смъртта на Христос е нещо случайно? Дали Той дойде на земята просто да разкрие Божията любов и дали умря само защото земята е едно доста опасно място за живеене? Или може би смъртта Му бе основна част от плана за спасяване на човечеството?

Има една теория за изкуплението, наречена "морално влияние", според която Христовата смърт не е била необходима. Казва се, че на човечеството би могло да бъде простено дори Христос да не бе умрял. Една от грешките, които тази теория се опитва да обори, е идеята за разгневения Бог, нуждаещ се от "кило месо", за да бъде умилолюбив гнева Му. Истина е, че целта на Христовата смърт не бе да се задоволи Божията отмъстителност. Бог бе в Христос и примири света със Себе си. Но дали Христовата смърт бе необходима по други причини?

В книгата "Великата борба" е даден проникновен отговор: "Христос умря като жертва

за човека, защото падналият човешки род не може да направи нищо, за да се похвали пред Бога. Заслугите на един разпънат и възкръснал Спасител са основата на християнската вяра" (с. 73).

Свещеници и управници се събраха около кръста в деня на разпятието. Не желяеха да приемат един разпънат Христос. Казваха: "Ако е цар израилев, нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него" (Матей 27:42 - ЦП). Възможно ли е и днес да повтаряме същата мисъл? Възможно ли е Христос да слезе от кръста, за да можем да повярваме?

Удар по човешката гордост е признанието, че имаме нужда от спасение, а не от образование. Но основата на християнската вяра е условието, че човечеството се нуждае от Спасител.

В Библията ясно е казано, че Христос е наш Заместник. Може би най-известният текст е в Исая 53 гл. "Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го сметохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония. На Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (ст. 4-6).

Цялостната жертвена система, от Адам и Ева край портите на Едем до храмовия ритуал по времето на Исус, се основаваше на разбирането, че за да бъде спасен грешния човек, е необходимо някой друг да заеме неговото място. Христос бе "Агнето, заклано от създанието на света" (Откр. 13:8 - превод "Кинг Джеймс").

Колкото и съкрушително да е за човешкото сърце, спасението идва единствено в резултат на приемането на разпънатия и възкръснал Спасител. "Коленичейки с вяра пред кръста, той [грешникът] е достигнал най-високото място, достъпно за човека" ("Деяния на апостолите", с. 210).

Прощение

Тезис 40

Не можем да прибавим нищо към това, което Исус е направил на кръста, но Бог може да добави нещо много.

По време на сесията на Генералната конференция в Далас, щата Тексас, една от точките в дневния ред бе дискусия и ново проучване на църковните доктрини. Едно от ученията, на което църквата отдели особено внимание, бе доктрината за изкуплението. Имаше коментари "за" и "против" - някои твърдяха, че вярваме в цялостно изкупление, а други бяха сигурни, че изкуплението не е пълно. Седях на балкона и наблюдавах как Х.М.С. Ричардс, старши, стоеше в галерията и четеше Библията, очевидно без да забелязва какво става около него!

Бях го чул веднъж да коментира една библейска конференция по следния начин: "Получих толкова голямо благословение през онази седмица. Успях да прочета целия Нов завет по време на заседанията!"

Искаше ми се да стане и да каже нещо, с което да помогна на присъстващите.

Внезапно У.Г.С. Мърдок отиде до платформата. Каза: "Адвентистите от седмия ден винаги са вярвали в цялостно изкупление, което още не е завършило."

Христовата жертва на кръста бе цялостна. Когато извика "Свърши се", Исус каза истината. Той бе завършил делото, за което бе дошъл на тази земя. "Битката бе спечелена. Неговата десница и святата Му сила бяха спечелили победата. Като победител побди Той знамето Си върху вечните височини. Тогава не трябваше ли сред ангелите да царува радост? Цялото небе триумфираше от победата на Спасителя. Сатана беше победен и знаеше, че царството му е загубено" ("Животът на Исус", с. 758).

Нищо не можем да прибавим към Неговата жертва. Добрите ни дела не прибавят нищо. Нашето послушание и себепожертвувателност не прибавят нищо. Можем само да приемем цялостната жертва на Христос за нас.

Но изкуплението още не е завършено. В старозаветната аналогия с деня на изкуплението денят не завършваше, когато първосвещеникът принесеше жертва. Греховете на хората трябваше да бъдат пренесени на козела за отпущане и след това козелът да бъде заведен в пустинята. Когато Исус умря на кръста, борбата Му да стане наш Заместник за греха бе спечелена. Но войната не бе (и все още не е) завършила.

Ако Бог нямаше намерение след разпятието да прави нищо за нашето възстановяване, тогава никога не бихме преживели и един ден на болка, страдание, мъка или смърт. След като Христос възкръсна, би трябвало всички умрели да възкръснат заедно с Него, а не само няколко "първи плодове". При възнесението Му всички, които Го бяха приели - от Адам до разбойника на кръста - би трябвало да отидат на небето заедно с Него. Но както добре знаем, това не се случи.

Ще е голямо недоразумение да мислим, че можем да прибавим каквото и да било към това, което Исус направи за нас на кръста. Ще бъде не по-малко недоразумение да мислим, че целият спасителен план свършва с кръста. Кръстът е основата на християнската вяра, но никоя сграда не завършва само с поставяне на основата, колкото и здрава и солидна да е тази основа.

Допълнителното време, необходимо за целта на Сатана да стане известен и признат от цялата вселена, също е част от Божия план. Разнасянето на евангелието по целия свят, за да може всеки човек да има възможност да приеме или отхвърли Исус, също е част от Божия план. Идването на Исус в сила и слава, за да вземе чадата Си в техния небесен дом, също е част от Божия план. Хилядата години на небето и даването на възможността на всеки човек да прегледа доклада на съда и да разбере, че Бог е бил справедлив, също е част от Божия план. Последният сблъсък със силите на врага и разобличаването на Сатана пред наблюдаващото множество, когато всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че Исус Христос е Господ - и това е част от Божия план.

Унищожаването на нечестивите, последвано от създаването на новата земя, също е част от чудния Божи план за спасение и възстановяване. Този план току-що е започнал. Краят ще бъде много по-славен, отколкото можем да си представим, "защото от древността не се е чуло, до уши не е стигнало, око не е видяло друг бог освен Тебе да е извършил такива дела за ония, които Го чакат" (Исаия 64:4).

Увереност

Тезис 41

Да останем с Исус е толкова важно, колкото и да отидем при Него.

Кое е по-важно, да се ожениш или да останеш женен? Правил съм си шега, като съм задавал този въпрос пред различни видове публика из цялата страна и съм ги карал да вдигнат ръка, за да покажат какъв е техният отговор. Но след няколко минути дискусиия обикновено се вдигат най-много ръце, когато попитам: "Колко от вас мислят, че въпросът е глупав?"

Очевидно е, че няма смисъл да се жениш, ако не възнамеряваш да останеш женен. От друга страна, не можеш да останеш женен, ако първо не си се оженил.

Но колко често в християнския живот си спомняме за този принцип? Няма съмнение, че отиването при Исус е изключително важно. Това обаче е само началото. За да останем християни, трябва да продължаваме да отиваме при Него. Оставането с Исус е толкова важно, колкото и първоначалното отиване при Него.

"Колкото и цялостно да е било нашето посвещение при преобразяването, няма да има никаква полза, ако не го подновяваме всеки ден" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 6 януари 1885 г.). "Следването на Исус изисква сърдечно преобразяване в началото и всекидневно повтаряне на това преобразяване" (Е. Вайт, АБК, т. 1, с. 1113). Исус каза: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва" (Лука 9:23).

Християнството е нещо повече от еднократно решение; то е начин на живот. Макар че тази истина изглежда съвсем елементарна, мнозина са я пропуснали и са открили за свое голямо изумление, че е много трудна работа да се служи на Бога.

Знаем колко важно за брака е всекидневното посвещение. Знаем, че принципът важи и за ежедневната ни работа. Няма значение колко блестящо сте се представили на конкурс или колко усърдно работите през първия ден от постъпването на нова служба, ако спрете на този етап, скоро ще се наредите пред гишетото за безработни. Може да започнете програма за физически упражнения и първия път да останете без дъх, но ако не я практикувате ден след ден, няма да има никакви резултати. Раждането на бебе е трудна работа, но то е само начало на задълженията ви като родител. Много повече е необходимо, за да се получи образование, отколкото да се явите в първия ден за регистрация.

Ако е толкова очевидно, че в земните дела едно решение е недостатъчно, тогава в колко по-голяма степен трябва да признаем важността от всекидневно посвещение, когато става въпрос за вечността.

Понякога говоря за начина, по който да останем с Христос, и за важността от всекидневното общуване с Него. Почти винаги някой идва след богослужението и казва: "Опитах това, но нищо не излиза."

"Колко време го опитва?"

"Три дни."

Не трябва ли да имаме желание да отделяме на Бога поне толкова време, колкото отделяме за светските неща? Може да има някаква работа, която не сте в състояние да вършите, или някаква ситуация в брака ви, с която да не можете да се справите. Възможно е да има някаква университетска специалност, за чието изучаване нямате способности. Но когато става въпрос за християнски живот, единственото необходимо нещо е да отидете при Исус и след това всеки ден да отивате при Него. Ако не престанете да се приближавате до Него, Бог поема отговорността да се погрижи за всички останало в живота ви. "Ако погледът

не се измества от Христос, работата на Духа не спира, докато душата не стане подобна на Неговия образ" ("Животът на Исус", с. 302).

Тезис 42

Увереността в спасението не се губи, ако всеки ден имаме лично общуване с Исус.

"И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и че тоя живот е в Сина Му. Който има Сина, има тоя живот; който няма Божия Син, няма тоя живот" (1Йоаново 5:11, 12).

Имате ли Сина? Знаете ли какво означава да имате Сина? От думите на апостол Йоан се разбира, че да имаш Сина, или да нямаш Сина е факторът, определящ дали имаме вечен живот. Но какво означава "да имаме Сина"?

Понякога думите и изразите, които използваме, за да опишем и дефинираме християнския живот, са доста объркващи. В юношеските си години открих, че се смущавам много от постоянното слушане на религиозни термини, чието значение не знам.

Какво означава "да имаме Сина"? Какво означава да "паднем на Скала"? Как гледате на "Агнеца"? Как "протягате ръка, за да хванете Неговата десница"? Използваме тези изрази, нали така? Библията ги използва. Четем ги във вдъхновените писания на нашата църква.

В началото на проповедническата си дейност бях толкова объркан от опитите си да се държа като християнин, да говоря като християнин и да проповядвам като християнин, без в действителност да съм такъв, че бях на път да се откажа от всичко. Но веднъж реших да направя още един опит. Взех книгата "Пътят към Христа" и я прочетох, подчертавайки всички текстове, в които се казваше какво да правя. Накрая се оказа, че съм подчертал почти цялата книга. Нещо повече, много от подчертаните пасажии съдържаха онези неразбираеми фрази.

Готвех се да я хвърля в огъня, но нещо ме спря. Макар че все още бях далеч от отговорите, които търсех, в мене се бе случило нещо, което не можех да обясня, но не можех и да отрека.

Реших се на още една стъпка: да прочета още веднъж книгата и да подчертая втори път всичко, което трябва да правя, но което вече знаех как да правя.

Така започнах да разбирам основните истини на християнския живот. Подчертах три неща: чети Библията, моли се, разкажи на някой друг какво си получил от първите две.

Всеки път, когато прочетете неразбираема фраза в Библията или в това, което наричаме Духа на пророчеството, погледнете по-внимателно и ще откриете, че става дума за някое от тези три разбираеми неща, които правят разбираемо всичко неразбираемо!

Имайки предвид всички това, нека още веднъж да прочетем 1Йоаново 5:11, 12. "Който има Сина, има тоя живот." Но нали използваме същите думи в ежедневието си!

Казваме: "Имам приятел." "Имам жена." "Тя си има мъж." За какво говорим? Описваме отношението ни с дадена личност.

Ако имаме Сина, това означава, че имаме отношения с Божия Син. Става въпрос за прекарване на известно време в общуване с Него. Говорим Му чрез молитва. Слушаме Го да ни говори чрез словото Си. Сътрудничим Му в задачата да бъде разнесено евангелието.

Следователно, ако основата на вечния живот е "да имаме Сина", тогава основата на вечния живот е да имаме връзка с Исус, да прекарваме известно време в общуване с Него ден след ден.

Увереността ни в спасението не се основава на църковно членство. Не се основава на доктринална чистота. Не се основава на поведение. Основава се на отношенията с една Личност.

"Тези, които не изпускат от погледа си Господ Исус, ще получат достъп до Неговия духовен храм" (Е. Вайт, "АБК", т. 6, с. 1086). "Не може едно обновено сърце да има сладост, ако всеки ден му се хвърля от светската сол. Божествената благодат трябва да бъде получавана всеки ден; в противен случай никой не може да остане преобразен" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 14 септември 1897 г.).

Ако отивате всеки ден при Исус, приемате ежедневно благодатта Му и се стремите да Го опознавате по-добре и да Му се доверявате все повече и повече, ще можете да имате увереността във вечния живот.

Тезис 43

Християните трябва да знаят, че имат увереността в спасението днес.

Какво ще отговорите, ако някой ви попита: "Спасен ли си?" Задавали ли са ви този въпрос? Как сте отговаряли?

Вдъхновените писания на нашата църква ни дават някои сериозни предупреждения срещу изказването: "Аз съм спасен." Да разгледаме две от тях.

"Никога не бива да изпадаме в състояние на самодоволство и да престанем да вървим напред, твърдейки, че сме спасени. Когато разчитаме на тази самонадеяна идея, губим мотивите за бдителност, за молитва, за искрени усилия да постигаме все повече и повече. Никой осветен човек не би трябвало да произнася тези думи, преди Христос да дойде и ние да влезем през портите в Божия град. Тогава можем да отдадем слава на Бога и на Агнето за вечното избавление. Докато е изпълнен със слабости - никой не може сам да спаси душата си - човек не трябва да се осмелява да казва: "Аз съм спасен" ("Избрани вести", кн. 1, с. 314).

Подобно изказване намираме в "Притчи Христови", с. 155: "Никога не можем да се уповаваме на себе си или да мислим, че в този живот сме осигурени срещу изкушения. Тези, които приемат Спасителя, колкото и искрено да е преобразяването им, не бива да бъдат учени да казват или да мислят, че са спасени. Това е подвеждащо. Всеки трябва да бъде учен да подхранва надеждата и вярата си; но дори когато се предадем на Христос и знаем, че Той ни е приел, не сме поставени извън зоната на изкушенията. Бог е заявил: "Мнозина ще се чистят и избелят и ще бъдат опитани" (Даниил 12:10). Само този, който издържи на изпитанието, ще получи венеца на живота."

Забележете, че тези предупреждения са срещу учението "веднъж спасен - завинаги спасен". Има се предвид идеята, че само защото веднъж сме били спасени, това автоматично води до окончателното спасение. Има обаче огромна разлика между изразите "спасен съм днес" и "ще бъде спасен за вечността".

Един човек даде изненадващо добър отговор, когато го попитаха дали е спасен. Каза: "Засега!"

Но нека за миг насочим вниманието си към днес. Спасен ли си днес? Как ще отговориш? "Надявам се" или "Така мисля", или "Ще открия в съдния ден"? Може би ще е по-удобно да отговориш: "Да, имам увереността в спасението днес."

Въпросът за личното спасение е най-често задаваният въпрос в християнски среди. При всяко изследване, даващо възможност на християни да изброят най-важните въпроси, този винаги е на първо място. Задават го и млади, и стари. Ако накарате аудиторията да зададе в писмена форма въпроса, чийто отговор биха искали да знаят, обикновено най-много се пита за увереността в спасението. "Ще отида ли на небето?" "Ще бъда ли спасен?" "Ще се справя ли?" Като че ли ни е грижа единствено за самите нас! Всъщност това е един от основните методи, използвани от дявола, за да ни накара да насочим вниманието към себе си и да загубим от погледа си Исус. В "Пътят към Христа", с. 72 сме предупредени за тази уловка. "Не трябва да правим собственото "аз" център на нашите мисли и да се отдаваме на безпокойство и страх за това, дали ще бъдем спасени. Всички тези неща отклоняват душата от Източника на нейната сила. Предай на Бога душата си, за да я пази Той, и Му имай доверие. Говори и мисли за Исус. Нека твоето собствено "аз" се разтвори в Него. Отстранявай всяко съмнение; пропъди всеки страх."

Християнският живот е ден за ден. Търсете Бога за общуване ден за ден. Отивайте при него за покаяние и прощение ден за ден. Полагайте плановете си в нозете Му ден за ден. Отивайте при Него за получаване на Светия Дух, на сила за изпитанията и на мъдрост за служене ден за ден. Когато правим това, можем да приемаме Неговата увереност в спасението ден за ден. "Ако сте наред с Бога днес, вие сте готови в случай, че Христос дойде днес" ("Проповеди и разговори", с. 202).

Ако сте се опитвали да основете увереността си в спасението на минали преживявания - дори те да са се случили вчера - правите сериозна грешка. Ако сте се опитвали някак си да си "съберете" достатъчно увереност, която да ви стигне до края на живота - дори животът ви да завърши утре - вие сте в голяма беда. Можете да имате увереността в спасението днес. Ако живеете ден след ден така, че да сте сигурни, че сте приели даденото от Бога, в края на краищата ще бъдете сред спасените за вечността.

Тезис 44

Библията проповядва "веднъж спасен - завинаги спасен", стига да не преставате да бъдете спасени.

Веднъж отидох да слушам един назарянски проповедник. Той каза: "Ние вярваме, че сме веднъж спасени - завинаги спасени, стига да не престанем да бъдем спасени." Точно това е общото между Църквата на адвентистите от седмия ден и Назарянската църква!

Голяма част от евангелските християни вярват, че всичко, което е необходимо, за да се спасиш, е веднъж през живота си да склониш глава пред Небето. Така вечното ти спасение било осигурено. Убедени са, че какъвто и да е изборът ти или посоката на живота след първоначалното решение да приемеш Христос, накрая ще минеш през бисерните порти на Божия град.

Библейското учение по този въпрос е много ясно. "Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои до край, той ще бъде спасен" (Матей 24:12, 13).

Исус проповядва същия принцип в Йоан 15 гл. Изговаряше последните Си думи пред

учениците по пътя за Гетсимания. Посочи им лозята, видими на лунната светлина, и се опита още веднъж да им обясни какви отношения трябва да поддържат с Него, за да имат живот. "Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и събират ги, та ги хвърлят в огъня, и те изгарят" (ст. 6). Следователно възможно е да бъдеш пръчка, но да не пребъдваш, т.е. да не останеш с Лозата. Когато това отделяне продължи известно време, настъпва моментът за отсичане на пръчката.

В притчата Си за сватбеното тържество, разказана в Матей 22 гл., Исус също споменава за възможността християнският живот да започне, но да не бъде продължен. Царят се бе подготвил за празника. Човекът бе приел поканата, т.е. бе поставил началото. Но той бе пренебрегнал или отказал да облече сватбарска одежда и когато царят дойде да види гостите, човекът бе намерен за недостоен. Царят нареди: "Вържете му нозете и ръцете, и хвърлете го във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби" (ст. 13).

"Грешният човек може да намери надежда и праведност единствено в Бога. Няма човешка праведност отделно от вярата в Бога и поддържане на жизнена връзка с Него" ("Свидетелства към проповедници", с. 367).

Както вече отбелязахме, увереността в спасението продължава, докато имаме връзка с Бога и докато не престанем да приемаме даровете Му покаяние, прощение и благодат. Спасението зависи от това отношение, основано на вяра, а не на нашето поведение.

От човешките ни взаимоотношения знаем, че е възможно да имаме връзка с някого за известен период, но вече да не поддържаме отношенията си. Ако отношението не се поддържа чрез непрекъснато общуване, то неизбежно ще умре.

Същото важи и за връзката с Бога. В Библията е записан примерът на хора като Енох, Мойсей, Даниил и Павел, които продължили да общуват с Бога до края на живота си. Малко преди смъртта си Павел могъл да каже: "Попрището свърших, вярата упазих; отсега нататък се пази за мене венецът" (2Тимотей 4:7, 8). Той не каза: "Направих добрия избор, тръгнах по правия път, някога имах вяра." Не, той опазил вярата, издържал до края.

В Библията се разказва и за тези, които са започнали пътя си с Бога, но са отпаднали и за загубили някога спечеленото спасение. Каин започнал да принася утрешни и вечерни жертви с останалите от семейството. Но не устоял до края. Цар Саул бил преобразен и смирен. Но поел по свой път и завършил със самоубийство. Отначало Валаам бил Божи пророк, но въпреки, че магарето му проговорило - очевидно предупреждение от ангела - и въпреки че Бог го предупреди чрез сън, той се интересувал повече от собствената си слава, отколкото от прославянето на Бога. Накрая станал съюзник на враговете на Божиия народ. Юда бил сред най-приближените на Исус. Получил мисионерско поръчение и заедно с другите ученици изцелявал болни, изгонвал бесове и възкресявал мъртви. Той обаче изоставил всичко и предал своя Господ.

Важно е да бъдем веднъж спасени. Не по-малко важно е да продължим да приемаме спасението.

Тезис 45

Не мирът идва от победата, а победата идва от мира.

Тя водеше "алтернативен начин на живот" - наркотици и всичко останало. Сега се опитваше да се върне назад, но бе открила, че никак не е лесно. Сприятелила се бе със

студент от университета и той я доведе в канцеларията ми за разговор.

Описа пред каква дилема е изправена и разказа за разочарованието си от това, което светът предлага, но призна, че не може да победи заробващите я навици. Изведнъж нещо ми дойде на ум. Говореше, сякаш е прочела описанието от "Пътят към Христа".

Отворихме книгата и прочетохме един текст.

"Когато съвестта ти се пробуди от действието на Светия Дух, ти започваш да виждаш по нещо от злосторността на греха, започваш да разбираш неговата мощ, тежестта на вината, която той докарва, нещастията, което причинява; и започваш да гледаш на него с отвращение. Ти чувстваш, че грехът те е отделил от Бога, че си поробен от властта на злото. И колкото повече се бориш, за да се освободиш, толкова повече съзнаваш своята безпомощност. Твоите подбуди са нечисти; сърцето ти е нечисто. Ти виждаш, че животът ти е бил изпълнен със себелюбие и грях. Копнееш да бъдеш освободен. Хармония с Бога, подобие на Христос - какво можеш да сториш, за да постигнеш всичко това?"

"Да, това съм аз - каза тя. Това е моят проблем. Бързо! Кажете ми отговора. Какво мога да направя?"

Спрете заедно с мене за момент и помислете какъв може да е отговорът. В първия абзац е описан един объркан живот. Светият Дух е действал в сърцето и тази личност е осъзнала голямата си нужда. Същевременно е разбрала колко е безпомощна. Не може да победи греха и пита как да се освободи. От какво се нуждае, за да получи прощение и очистиране?

Ако сте привърженик на бихейвиоризма, отговорът ви ще бъде от областта на поведението. Бихте могли да кажете: "Тази жена трябва да се опитва упорито да върши това, което е добро. Не бива да се предава. Трябва да избере да се подчини на Бога и Той ще ѝ даде необходимата сила, за да върши онова, което е избрала."

Ако сте релационист, веднага бихте отговорили, че описаната личност трябва да чете Библията и да се моли повече.

Ако сте просто привърженик на някоя църква, бихте я посъветвали да се присъедини към вашата деноминация и да общува с други вярващи.

Но какъв е отговорът в "Пътят към Христа"? В следващото изречение от същата страница се казва: "Единственото, от което се нуждаеш, е мир."

Какъв отговор! Това е все едно да кажеш на умиращо от жажда, че се нуждае от вода. Или да да кажеш на умиращо от глад дете, че се нуждае от храна. Или да кажеш на разорено семейство, че се нуждае от пари. Как е възможно някой да има мир, след като животът му е толкова объркан?

Почакайте малко. "Единственото, от което се нуждаеш, е мир - небесно прощение, небесен мир и небесна любов в душата. С пари те не могат да се купят, разумът не може да ги осигури, мъдростта не може да ги придобие; ти не можеш никога да се надяваш, че ще си ги осигуриш със свои собствени усилия. Но Бог ти ги предлага даром, "без пари и без да плащаш". Те са твои, ако само протегнеш ръка и ги хванеш."

Помислете за някое дете, което расте и се развива. Прави ли грешки? Случва ли се да падне? Прави ли глупави неща? Как да се отнасяме към него? Има един универсален принцип за всички времена, според който единственият човек, способен да превъзмогне грешките и неуспехите си, е този, който е обичан и приеман, макар че ги прави.

Какво ще кажете за шофьорските курсове? Спомняте ли си как са протекли? Всичко ли е било наред още от първата обиколка? Ще се научи да кара само този, на когото е позволено да прави грешки и същевременно да продължи да се опитва.

Започвали ли сте нова работа? Всичко ли е било свършено още от първия ден? Или шефът ви е дал известно време, за да се научите? Когато бъде назначен нов служител, дори деловият свят прави отстъпки поради неговата неопитност. Не го уволняват при първия неуспех. Напротив, приемат го и го утвърждават в процеса на обучение. Това е единственият вид обкръжение, при което човек може да се отпусне и да помисли кой е правилният начин да свърши дадена работа.

Исус каза на жената, хваната в прелюбодейство: "Нито аз те осъждам. Иди си, отсега не съгрешавай вече" (Йоан 8:11). Може да се надява, че ще си тръгне и няма да греши повече само този, който знае, че не е осъден. Мирът идва пръв. Той носи освобождаване.

Тезис 46

Причината, поради която продължаваме да съгрешаваме, е, че не вярваме, че ни е простено. Увереността води до победа. Несигурността води до поражение.

В църквата, на която бях пастор преди няколко години, едно семейство осинови петгодишно момиченце. То бе родено от скитаща майка и вече бе видяло толкова грозни неща, колкото повечето хора не могат да видят за цял живот. Беше се научила да оцелява, но не знаеше как да живее. Знаеше да мрази, но не знаеше да обича. Случаят изглеждаше почти безнадежден.

Няколко семейства я бяха осиновявали. Постоянно споменаваха за майка Карен, мама Беки и мамчето Ани. Всички я бяха изоставили. Сега бе осиновена от християнско семейство и имаше надежда за постоянен дом, но за нея не съществуваше нищо постоянно. Всичко около нея е било временно и сега не искаше да допусне да бъде отново наранена.

Беше така сигурна, че ще я изоставят, че правеше всичко възможно да ускори това събитие. Успяваше по майсторски начин да внесе хаос в домакинството. Тъй като е била малтретирана още от бебе, никакво наказание не можеше да я уплаши. Понякога новото ѝ семейство просто загубваше вяра, че може да я промени.

Докато в нея имаше убеждение, че лошото ѝ поведение ще доведе до отхвърлянето ѝ, продължаваше да се бунтува. Обратът настъпи, когато разбра, че колкото и да е лоша, няма да бъде изоставена. Само когато новото ѝ семейство показа, че я приема безусловно, тя започна да се променя. Тогава откри, че вече няма смисъл да проявява непослушание.

Едно от нещата, които ѝ помогнаха, бе осъзнаването на последиците от някои действия. Проявяваше се справедливост, но не и грубост. Не ѝ бе позволено да се бунтува безнаказано. В същото време започна да разбира, че последиците от непослушанието не бяха отхвърляне и изгонване от дома. Мястото ѝ бе осигурено, стига да желае да остане.

Понякога търсим Бога по същия начин, по който това дете търсеше нови родители. Толкова сме сигурни, че ще ни отхвърлят, защото сме такива, каквито сме, че продължаваме да сме такива, каквито сме! Продължаваме да грешим, защото не вярваме, че ни е простено. Оставаме победени, защото нямаме увереност, че Той ни приема в процеса на израстване.

Означава ли това, че в греха няма нищо лошо и че можем да нарушаваме закона Му и да останем ненаказани? Не, греховете имат последици. Но те не са отхвърляни от Бога - поне докато оставаме "в семейството" и продължаваме да отиваме при Него за изцеление, прощение и сила.

В "Пътят към Христа", с. 52 тази идея е изразена по следния начин: "Някои изглеждат

чувстват, че трябва да преминат известен стаж, да изпълнят известни условия или да издържат някоя проба и така да докажат на Господа, че са се променили, преди да могат да претендират за Неговото благословение. Но те могат да претендират за Божието благословение дори и сега. Трябва да притежават Неговата благодат, Христовия Дух, Който да им помогне в техните слабости, иначе не могат да устоят на злото. Исус обича да отиваме при Него такива, каквито сме - грешни, безпомощни, зависими. Ние можем да отидем при Него с всичките си слабости, безразсъдство, с цялата си греховност и да паднем пред нозете Му в разкаяние. На Него Му е драго да ни прегърне и вземе в обятията на Своята любов и да превърже нашите рани, да ни очисти от всяка нечистота."

"Възлюбени, сега сме Божии чада и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим, както е" (1Йоаново 3:2).

Нашият дял е да се уверим, че сега продължаваме да общуваме с Него като Негови синове и дъщери. Божият дял е да ни увери, че ще бъде направено всичко необходимо, за да станем подобни Нему.

Исус се радва, когато отиваме при Него такива, каквито сме, защото това е единственият начин, по който можем да Го доближим. Той не поставя ограничения колко пъти да отидем при Него и пак да бъдем приети. Обича ни, защото сме Негови чада, а не защото в нас има нещо добро. Когато накрая започнем да разбираме, че сме обичани и приети от Него, настъпва духовното изцеление. Важно е да приемем Неговото приемане.

Всички страници са дадени според оригиналните американски издания - б.пр

Английската разговорна дума за контактни лещи е контакти - б.пр.

Основателят на адвентните радио програми - б.пр.

Книгата е издавана на български със заглавието "Опитности и видения" б.пр.

Намек за практиката в някои църкви греховете да бъдат записвани на листчета хартия и след това изгаряни - б.пр.

Името идва от английската дума quiet, която означава спокоен, мирен, тих - б.пр.

Школа в съвременната американска психология, която отрича съзнанието и съзнателната човешка дейност като предмет на психологията и поддържа, че в основата на човешките действия лежат вродените инстинкти и механически възникналите навици - б.пр.

Общуване

Тезис 47

Праведността чрез вяра е преживяване, а не само теория.

Дайте ми рецептата си за ягодова торта. Някои слагат блат върху тава. Други използват бисквитена основа. Има и много други начини. Но каквото и да поставите за основа, трябва да сложите ягоди върху него. Ако е зима, трябва да използвате замразени

ягоди. С пресни е много по-добре. Върху ягодите пък слагате много разбита сметана.

Подробностите и начините могат да бъдат различни за различните хора, но едно е сигурно: ядовата торта се прави, а не е само теория! Всички разновидности на съставните части - блат, ягоди и крем за заливане - имат само една цел. За да оценим ядовата торта напълно, трябва да я опитаме.

Говорихме за трите съставни части на християнския живот, съставляващи това, което наричаме общуване или взаимоотношение. Говорихме за изучаване на Библията, за молитва и за християнско свидетелстване, т.е. евангелско служене. В този раздел ще се спра на "рецептата" за духовен живот на посвещение.

Но преди всичко трябва ясно да разберете един факт: теория без преживяване няма почти никаква стойност. За да се възползвате от "рецептата", трябва сами да я опитате!

Има голяма разлика между това да познавате някого и да знаете нещо за някого. Може да четете за Ейбрахам Линкълн или Флорънс Найтингейл. Може да знаете тяхната история, да научите наизуст техни изказвания, да се възхищавате от живота им. Но не можете да имате връзка с тях. Не можете да ги познавате. Възможно е само да знаете нещо за тях.

Много християни се задоволяват с познанието за Бога. От време на време получават информация от Словото Му. Седмица след седмица говорят за Него в съботното училище. Осъзнават, че е любящ, справедлив и милостив. Възхищават Му се отдалече, но никога не Го опознават в лично общуване.

Псалмистът казва: "Вкусете и вижте, че Господ е благ" (Пс. 34:8). "Няма никаква полза, ако говорим небрежно за религия или се молим, без да имаме духовен глад и жива вяра. Привидната вяра в Христос, която Го приема само за Спасител на света, никога не може да излекува душата. Спасителната вяра не е само интелектуално съгласяване с истината... Не е достатъчно да вярваме нещо за Христос; ние трябва да вярваме в Него. Единствената вяра, която ще ни помогне, е вярата, приемаща Го за личен Спасител; вярата, която взема Неговите заслуги и ги прави свои" ("Животът на Исус", с. 347).

Рецептата е важна. Но опитването и преживяването са много по-важни. Възможно е да прочетете добра рецепта, но само вие можете да вземете решение лично да я опитате.

Има ли рецепта за общуване с Христос? Ето една, която много от нас са намерили за успешна. Намерете време в началото на всеки ден да търсите Исус чрез Словото Му и чрез молитва.

Време. Отношенията не се изграждат за миг. Днес много се говори за "качествено" и за "количествено" време. Но има граници на качеството, което можете да получите или да дадете, ако количеството е съвсем незначително.

Сам. Най-доброто приятелство се осъществява на четири очи. Това важи за брака, за семейната среда, за приятелите. Важи и за Бога.

В началото. Поканени сме да поставим Бога на първо място, да започваме деня с Него - не да Го оставим за последната минута, преди да си легнем.

Всеки ден. Постоянството е важно. Независимо дали става въпрос за физически упражнения, за уроци по пиано или за приятеляване, случайните контакти не са достатъчни.

Търсене на Исус. Центърът на посветения живот винаги трябва да бъде Исус. Животът на посвещение не е изучаване на пророчествата, на доктрините или на въздържателните принципи. Той е запознаване с една Личност.

Чрез Словото и чрез молитва. Той ни говори чрез Словото Си, ние Му отговаряме чрез молитва. Говоренето и слушането са основни предпоставки за общуването.

Не спирайте само с познанието за една рецепта, независимо дали е за ядовата торта

или за опознаване на Бога. Опитайте сами. Само тогава ще разберете истинската ѝ стойност.

Тезис 48

Християнският живот на посвещение не е въпрос на предпочитание. Отношенията с Бога са основата на непреставания християнски живот.

Алън не възнамерявал да се успи. Нагласил будилника на 6.30 както обикновено, но предишната нощ бил останал до късно и когато будилникът зазвънял, успял само да натисне бутона. Заспал отново. Събудил се в 7.55, а първият час започвал само след пет минути. Трябвало да тича от общежитието през университетския комплекс.

Не ме разбирайте погрешно. Алън знаел колко важно е да се облече сутринта, да се обръсне, да си измие зъбите и да си срене косата. Но просто нямал време. Учителят нямало да извини отсъствието или закъснението. Освен това предстояло контролно. С истинско отвращение Алън скочил от леглото, грабнал книгите си и побягнал. Успял да си седне на мястото секунда преди влизането на учителя.

Срещали ли сте Алън? Прекарал съм по-голяма част от живота си в класни стаи - първите 20 години като ученик и студент плюс още 16 години като преподавател на хонорар. Видял съм хиляди студенти, но никога не се е случвало някой да дойде в клас по пижама! Колкото и да са заети, колкото и късно да са станали сутринта, колкото и маловажен да е урокът, всички те успяват така да програмираат времето си, че да дойдат напълно облечени!

Не само ученици и студенти, но и възрастни хора постоянно твърдят, че не могат да имат посветен живот с Бога поради липса на време.

Отново чух същото на медицински симпозиум само няколко месеца преди да напиша този ръкопис. Съпругата на един лекар попита съвсем искрено: "А какво да правим, ако нямаме време?"

Всеки ден намираме време да се облечем и да си пооправим външния вид. Намираме време да се храним. Не успяваме обаче да намерим време да облечем одеждата на Христовата правда и да се нахраним с Хляба на живота. Какъв е проблемът? Липса на време? Не. Всички ние разполагаме с 24 часа на денонощие. Не ни липсва време, а мотивация.

Ако кажем, че нямаме време за нещо, всъщност казваме, че не го смятаме за важно. Истина е, че имате време за това, което смятате за най-важно. Липсата на време не е извинение за каквото и да било дори в този свят. Имате време за нещата, които цените най-много, и нямате време за маловажните проблеми. Толкова е просто.

Исус каза същото на Марта, когато ѝ бе на гости във Витания. Тя нямаше време да седне до нозете Му и мислеше, че Мария също няма време! Какъв ти разговор с Божия Син - важното е да се приготви обяд! Исус трябваше да ѝ напомни кое е важно и кое не е. "Марто, Марто, ти се грижиш и безпокоиш за много неща, но едно е необходимо; и Мария избра добрата част, която не ще се отнеме от нея" (Лука 10:41, 42).

Мислите ли, че църковното членство или доброто поведение ще ви осигурят спасение? Мислите ли, че спасението може да се постигне с работа за Господа, дори когато забравяте Този, за Когото работите? Или вярвате в изказването от Йоан 17:3, че "това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил"?

Казано ни е, че "постигането на вечността зависи от това, как използваме времето си в

този живот" ("Свидетелства", т. 5, с. 375). И въпреки всичко колко пъти сте показвали с делата си, че нямате време за Бога?

Днес сте поканени до общувате с Исус - нещо, което стои над всичко друго и за което всеки един от нас би трябвало да има време. Ако нямате време за Него, нямате време да живеете!

Тезис 49

Ако не отделяме време за Библията и за молитва, ще умрем духовно.

Какъв е най-дългият период, през който сте живели без храна? От време на време всеки от нас пропуска по едно или две яденета. Какво ще кажете за едно денонощие? Оставали ли сте толкова време без храна? Понякога е необходимо да се гладува известно време преди голяма хирургическа операция, но случвало ли ви се е да не ядете 24 часа, макар че сте в добро здраве и са занимавате с обичайната си работа?

В Библията се казва, че Исус и Мойсей прекарвали 40 дни, без да се хранят. Записано е също, че Бог ги е подкрепял по особен начин през този период. Сигурен съм, че за повечето от нас дори едnodневният пост е нещо необичайно.

Когато работех, за да си плащам вноските за колежа, в студентския стол имаше месечна минимална такса. Ако ядеш повече, плащаш повече, но дори да ядеш много малко, пак плащаш определения минимум.

Веднъж реших да ям по-малко от минимума, за да плащам възможно най-ниската такса. Всъщност цяла седмица не ядох нищо! Пиех само сокове. Не само че не успях да продължа с редовните си занимания, но и дори не почувствах особен глад.

Представете си, че след едноседмичния експеримент бях решил, че за да спестя пари, трябва да продължа по същия начин през цялото си 4-годишно следване. Не след дълго щяха да ме вдигнат от тротоара и да ме откарат в болница.

В Йоан 6 гл. Исус направи сравнение между духовния живот на връзка с Него и физическия живот. "Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си" (ст. 53). Физическият закон е и духовен закон. Ако не ядете, умираете. Може да не стане за един ден - нито физически, нито духовно. Но законът е непроменим. Краят ще е неизбежен.

Г-жа Вайт ни казва, че е добре "да прекарваме всеки ден по един час в размисъл върху живота на Христос. Трябва да го разглеждаме стъпка по стъпка и чрез въображението си да вникваме във всяка сцена, особено от последните дни на Неговия живот" ("Животът на Исус", с. 83). Това е рецептата за балансирана духовна диета. Когато същността на духовната ни храна е Христовият живот, ние ще израстваме.

Молитвата е наречена "дишането на душата". Тук алегорията е още по-ясна. Можете да живеете ден, без да се храните, но не и без да дишате!

Говорейки за общуване с Христос, нямам предвид някакъв лукс, от който ще се възползвате, ако имате време или разположение. Говоря за живота и смъртта. Ако не ядете или не дишате в духовен смисъл, ще умрете. Само чрез постоянно общуване с Христос може да се поддържа духовният живот.

Тезис 50

Това, че четете Библията и се молите, съвсем не означава, че общувате с Бога. Но ако не го правите, няма да общувате.

Всеки път, когато започне дискусия за посвещението на християнина и за необходимостта от прекарване на известно време с Бога чрез Словото Му и чрез молитва, някой задава въпроса: "Не е ли възможно това посвещение да се превърне в още един опит за спасение чрез дела?"

Преди да се опитам да отговоря, може би трябва да дефинирам израза "спасение чрез дела". Какво иска да каже този, който пита дали не е възможно посвещението да се превърне в още една система за спасение чрез дела? Дали има предвид спечелването на заслужено спасение благодарение на отделяне на много време за изучаване на Библията и за молитва? Истинска грешка е да стигнем до някаква праведност чрез посвещение, вместо до праведност чрез вяра в Исус.

Може би отново трябва да повторим, че праведността идва единствено чрез вяра в Исус Христос. Точка. Не можем да спечелим или заслужим спасението си с нищо от това, което правим.

Трябва да приемем спасението, за да се възползваме от него. В противен случай целият свят включително дяволът и ангелите му щяха да се спасят. Исусовата жертва на кръста бе достатъчна за спасението на целия свят. Проблемът е, че не всички я приемат.

Известно е също, че спасението не може да бъде прието веднъж завинаги - трябва да го приемаме всеки ден. Целта на ежедневното отиване при Христос е да приемаме наново Неговата благодат, сила и спасение. Има и нещо много повече, както ще прочетем в Тезис 95. Необходимо е непрестанно приемане на спасението. Следователно не става въпрос за заслуги, а за метод.

Но въпросът "не е ли възможно това посвещение да се превърне в още един опит за спасение чрез дела?" има и друг аспект. Важно е дали то е нещо лесно, спонтанно и рутинно, или в него има включени дела. Посвещението не става чрез дела; то е дело! Разликата е особено важна.

Много неща в християнския живот са дарове. Не работите за дар. Вярата е дар, покаянието е дар, победата е дар, спасението е дар. Но има едно нещо, което не е дар. Бог никога не е обещавал сам да търси Себе Си. Никога не е обещавал сам да приеме Себе Си. Никога не е обещавал сам да се запознае със Себе Си.

Не всичко в християнския живот е спонтанно. Понякога може да бъде истинско удоволствие да търсим Исус за лично общуване. Друг път може да са ни необходими всички жизнени сили и цялата ни дисциплина и решителност. Павел го нарича "войнстване на вярата" (виж 1Тим. 6:12). Не вярваме в пасивната религия. Човекът има дял в сътрудничеството с Бога, за да постигне възстановяване и спасение.

Каква трагедия е, че толкова много християни погрешно разбират тази истина. Изразходваме толкова много време, енергия и сила на волята, за да се опитаме сами да направим нещо, което не можем да направим, но което Бог е обещал да направи за нас. Не сме направили точно това, за което ни е поканил - да Го потърсим. Чакаме да сме в настроение или посвещението да стане някак си спонтанно.

Ако някога сте се опитвали редовно да прекарвате известно време с Бога, знаете, че

това е трудно дело. Гледали ли сте часовника, за да видите колко време ви остава? Отваряли ли сте главата пред вас, за да видите колко още страници ви остават да прочетете? Откривали ли сте, че е трудно да се молите? Какво правите, когато това се случи?

Едно е сигурно: бездействието не помага. Както се казва: "Когато ви е необходимо най-голямо усилие да се молите, молете се с най-голямо усилие." "Ако почувстваме, че сме извършили грях и не можем да се молим, точно тогава е време за молитва" ("Мисли от планината на благословието", с. 115). Следователно, когато откриете, че посвещението е трудна работа, единственото, което можете да направите, е да не се отказвате.

Четенето на Библията и молитвата не са гаранция за духовен живот и здраве. Възможно е да правим и двете и пак сърцето ни да е далеч от Бога. Фарисеите го правеха. Вие също можете. Но едно е сигурно: не сте в състояние да поддържате духовен живот, ако не търсите Исус чрез Словото Му и чрез молитва. Яденето и дишането не са гаранция за добро здраве. Но няма да бъдете здрави, ако не се храните и не дишате.

Има ли проблеми, свързани с посвещението? Разбира се. Има проблеми и във физическия живот. Въздухът е замърсен, храната е пълна с бактерии. Но няма толкова голям проблем, че да решим храненето и дишането да станат въпрос на избор. Духовният живот може да се поддържа само ако непрестанно търсим Него.

Тезис 51

Основната цел на молитвата не е да получим отговор, а да опознаем Исус.

Помислете за миг за някой от най-добрите си приятели. Приятно поръчение! Спомнете си кога за последен път сте били заедно. За какво сте говорили? Какво сте правили. Как сте прекарвали?

Сега размислете за две неща. Първо, колко от прекараното време е било отделено за искане на прощение от приятеля ви? Колко време сте отделили за искане на услуги?

Случва ли ви се понякога да помолите някой приятел да ви прости или да ви направи услуга? Разбира се. Но ако това е всичко, на което се крепи приятелството ви, то няма да продължи дълго време.

Бог ни кани да се сприятелим с Него. Исус е казал: "Вие сте ми приятели... Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели" (Йоан 15:14, 15). "Молитвата е разкриване на сърцето пред Бога като пред Приятел" ("Пътят към Христа", с. 93).

Бог дава и прощава. Поканил ни е да искаме. Радва се да дава. "Част от Божия план е в отговор на молитвата с вяра да ни дари онова, което не би ни подарил, без да сме Го помолили" ("Великата борба", с. 525). Бог не може насила да ни благослови. Изпълнил е Словото Си с обещания, които ни насърчават да отидем при Него. Той уважава правото ни на избор, като ни дава възможност сами да помолим за обещаните благословения.

Понякога сме толкова заети с искане и получаваме, че забравяме колко повече неща имаме на разположение. Бог желае да ни дари с нещо много повече от задоволяване на нуждите. Желаете нашата любов.

Дал ни е "скъпоценни нам и твърде големи обещания" (2Петрово 1:4), но никога не ни е уверявал, че всички библейски обещания са за нас, сега и при тези обстоятелства. Винаги

можем да поискаме изпълнението на обещанията за духовно благословение. Винаги е Божията воля да ни прощава греха, да ни дава сила за послушание и за евангелско служене. Но когато стане въпрос за обещания за земни благословения - дори за живот - трябва да се подчиняваме на волята Му и да приемаме Неговия избор за нас. В Библията има обещания както за избавление, така и за сила да останем верни до смърт. Бог решава кой дар за коя нужда да даде.

Означава ли това, че не трябва да се молим за земни благословения? Не, винаги е добре да се молим. Бог е поискал да искаме! По средата на Господнята молитва има молба за земно благословение: "Дай ни и днес насъщния хляб." "Бог желае нашето добро и затова ни учи всекидневно да се молим за онова, от което се нуждаем - както от материални, така и от духовни благословения. Той желае да осъзнаем до каква степен зависим от Неговата непрестанна грижа и се стреми да ни привлече към Себе Си" ("Мисли от планината на благословието", с. 113).

Забележете защо ни поканва да се молим, а не ни дава духовните и земните благословения, без да изричаме молба. За да ни научи да зависим от Него и да ни доведе до връзка със Себе Си.

Бог не е приятел, който говори само за собствените Си интереси. Кани ни да отидем при Него и да разговаряме за това, което ни вълнува. Желаете да чуе какво мислим и чувстваме. Искат да споделят с нас нашите радости и скърби.

Понякога хората питат: "Бог не знае ли всичко за нас?" Разбира се, че знае! Но дори в човешките взаимоотношения е важно да се говори просто заради самия разговор. За нас информацията не е толкова важна, колкото общуването, което се осъществява, когато хората споделят помежду си.

Представете си, че имате близък приятел, който получи добра вест. Може да прочетете добрата вест във вестника и тъй като го познавате и знаете за неговите мечти и цели, си казвате: "Приятелят ми наистина ще бъде щастлив."

Да предположим, че ви се обади по телефона и каже: "Знаеш ли какво се случи!"

"Няма нужда да говорим, приятелю, вече знам. Прочетох във вестника и знам, че си много развълнуван. Стига толкова. Сега да поговорим за нещо друго." Така ли отговаряте?

Не, слушате какво ви казва. Споделете радостта му. Чувствате се доволен, че е решил да сподели с вас, защото това е проява на любов и приятелство.

Бог има цялата информация, от която се нуждае. Няма обаче връзка с тези, които обича. Ето защо ни е поканил да споделяме с Него.

Тезис 52

Основната цел на изучаването на Библията е не да получим информация, а да опознаем Исус.

Всяка сутрин група християни от Южнотихоокеанските острови отиват на брега и гледат на изток, за да видят дали Исус идва. Не са чули, че Бог вече не възкресява мъртви, както е правел в библейско време. Молят се и мъртви възкръсват.

Един от тези християни се опитвал да убеди главатаря на племето да позволи дъщеря му да бъде кръстена. Тя приела Христос, но баща ѝ не разрешавал да се присъедини към

църквата.

"Ако Бог изпрати земетресение утре в три следобед, ще позволиш ли дъщеря ти да се кръсти?", попитал християнинът.

Главатарят се съгласил.

На следващия ден точно в три имало силно земетресение. Главатарят разрешил на дъщеря си да се присъедини към църквата.

Този християнски служител бе запитан тук в Съединените щати: "Но защо земетресение? Не можехте ли да се помолите за нещо не толкова грандиозно?"

Християнинът от островите отговори: "Не може ли Бог да направи всичко? Защо да не Го молим за нещо голямо?"

Усмивваме се на простата вяра на тези "къдрокоси". Усмивваме се на вярата на малкото дете. В същото време завиждаме. Въпреки цялата информация за Бога, ние Му вярваме в много по-малка степен.

Не искам да кажа, че информацията няма значение. Бог ни е разказал много за Себе Си. Желая да имаме интелигентна вяра. Но информацията никога не е достатъчна. "Схващането и прилагането на истината, каза Той, зависят не толкова от ума, колкото от сърцето." Истината трябва да бъде приета в душата, тя изисква участие на волята. Ако волята може да бъде подчинена само на разума, гордостта не би била пречка за приемаме на истината" ("Животът на Исус", с. 455).

Дяволът има повече информация за Бога от всички нас. И въпреки това информацията не може да го предпази от голямата каша, която забърка. Не е достатъчно да промени живота си днес. Той избра бунта. Избра го въпреки пълното познание за Божията слава и цялостната информация за Бога и Неговия характер. Цялата притежавана информация не предпази дявола от падение.

Информацията е важна при общуването. Тя обаче не е може да го замести.

Понякога се срещат двама души от различни култури. Често се случва във военно време или при обмяна на студенти. Млад мъж и млада жена се чувстват привлечени един към друг и започват да общуват, но не могат да си говорят.

Усмивват се, държат се за ръцете и се целуват, мислейки, че общуват. Той мисли, че тя е това, което търси. Тя мисли, че той е отговор на всичките ѝ мечти.

Но след известно време, може би и след сватбата, откриват, че нямат нищо общо освен усмивки, държане за ръцете и целувки! Произходът им е различен, вкусовете им са различни, представите им за ролята на мъжа и жената са различни, житейските им цели са различни. Проблемите започват.

Информацията и общуването вървят заедно. Едно от първите неща, които се случват, когато мисионер доведе някой езичник до Христос, е че започва да го учи за Христос. Вероятно всички сме чули истории за хора, доведено от Божия Дух до приемане на Бога, преди още да ги е посетил мисионер. Но първото нещо, което обикновено се случва, е насочването на този човек към църквата, към Божията църква, за да получи информация за Бога. Тази информация ще поддържа вярата му.

От друга страна, в така наречените просветени държави информацията за Бога до голяма степен е задръстила съзнанието ни още от детските години. Не ни достига обаче разбиране за общуването. Можем да говорим до среднощ за някои маловажни въпроси, всяка седмица да разговаряме за Бога в съботното училище, но никога да не отделим време за разговор и за лична връзка с Него.

Библията ни дава информация, която е трамплин към общуването. В Йоан 17:3 се

казва: "А това е вечен живот, да познаят Тебе." Познанието за Бога има стойност само ако води до опознаването Му. Опознаването на Бога е това, което води до вечен живот.

Тезис 53

Нещата често се влошават, когато се молим, докато не се научим да търсим Исус заради самия Него, а не заради себе си.

Веднъж един студент ми каза: "Вече от две седмици не съм християнин и не съм извършил нито един грях!"

От друга страна, мнозина, които се стремят към лични отношения с Бога, откриват, че нищо не става както трябва. "Много от хората, искрено посветили живота си в служба на Бога, с учудване и разочарование откриват, че повече от всякога са обградени от трудни обстоятелства и подложени на изпитания. Молят се за христов подобен характер, за умение да вършат Господнето дело, но изпадат в ситуации, при които сякаш излизат на бял свят всичките лоши черти на характера им. Откриват се дефекти на характера, за които дори не са подозирали, че съществуват. Подобно на древния Израил задават въпроса: "Ако Бог ни води, защо ни се случват всички тези неща?" ("По стъпките на великия лекар", с. 470).

Понякога е трудно да приемем отговора, даден в същия контекст. "Това е така, защото Бог ги води и допуска да им се случат тези неща. Изпитанията и трудностите са Божи методи за дисциплина и определени от Него средства за успех" (с. 471).

Странна е историята на Йов. Ето един съвършен човек. Бог казал, че Йов е съвършен. Рекъл на Сатана: "Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от зло?" (Йов 1:8).

Въпреки това Бог позволил на дявола да атакува съвършения Йов. Само за един ден на бедния Йов му се случили повече нещастия отколкото на повечето хора за цял живот. Богатството му изчезнало, здравето изчезнало, децата му изчезнали. Нещо повече, загубил уважението на съпругата си, репутацията си в обществото и доверието на приятелите си.

Кое било сатанинското обвинение срещу Бога? Дяволът твърдял, че Бог несправедливо защитава Йов. Обвинил Го, че подкупва творенията Си, за да Го обичат. "Йов Ти служи само заради облагите, които му даваш."

Но Бог знаел по-добре. Знаел защо Йов е верен. Заложил репутацията Си пред цялата вселена, доверявайки се на служителя Си Йов. Казал на дявола: "Действай. Опитай се да докажеш, че си прав."

Понякога хората негодуват заради Йов, защото мислят, че Бог го е използвал като пионка в играта си с дявола. Но не Йов бе поставен на изпитание, а самият Бог. Йов, който не само че отначало не разбра какво става, но и никога не получи обяснение, поне доколкото знаем от Библията, защити Бога пред наблюдаващите светове!

Никой не се възхищава от наемниците. Можем да разберем какви проблеми имат богатите или известните хора в създаването на истинско приятелство. Не е лесно да знаеш кой иска да се сприятели заради самия тебе или за да изкопчи нещо.

Дяволът обвинява Бога всеки път, когато някой напусне редиците му и застане на Божия страна. Той казва: "Този не идва при Тебе, защото те обича. Не приема служенето само от благодарност за това, което Синът Ти е направил за него. Исква да му се разрешат

проблемите. Иска да си излекува язвата. Иска душевен мир. Иска да избегне огнения съд."

В известен смисъл всяка душа, взела решение да приеме Христос, подновява великата борба. Единственият начин, по който Бог може да се защити и същевременно да приеме нашия избор в Своя полза, е да даде на дявола възможност да ни разубеди!

Бог не иска хора, които отиват при Него само в момент на голямо притеснение, но биха променили мнението си, ако имат възможност да се откъснат от Него. За да ни даде пълна свобода на избора, Бог трябва да позволи на неприятеля да направи всичко, на което е способен в отклоняването ни от взетото решение.

Неотдавна в Съединените щати бе приет закона за период на "охлаждане" след подписването на някаква голяма сделка. Дори правителството дава възможност за размисъл и гарантира правото да се променя мнението. Изборът, който важи и за лоши, и за добри времена, е единственият вид избор, приет едновременно от Бога и от дявола.

Тезис 54

Всеки, който поради поведението си се обезсърчава по отношение на връзката си с Бога, е законник.

Какво е законник? Според известната дефиниция законник е всеки, който се надява да спечели вечния живот чрез спазване на закона. Атеистът не може да бъдат законник, защото въобще не се стреми към спасение. Но всеки човек, притежаващ каквато и да е надежда за спасение, основана на добрите си дела или на послушанието на закона, или на собствените си заслуги, е законник.

Основната истина за спасение чрез вяра единствено в Исус Христос е, че не можем да направим нищо, за да извоюваме или заслужим спасението си. Можем само да го приемем като дар. Приемаме го като отиваме в присъствието на Дарителя. Споменахме, че дарът на спасението трябва да бъде приеман всеки ден, а не само веднъж в началото на християнския живот.

И въпреки това непрекъснато чуваме: "Опитах живот на посвещение и нищо не излезе."

Обикновено питам: "Какво искаш да кажеш? Не можа ли да опознаеш по-добре Исус, прекарвайки известно време в изучаване на живота Му? Открил ли си, че четенето на Божието слово и молитвата не те водят до връзка с Бога? Решил ли си, че необходимите усилия за отделяне на време за размисъл за Него не си заслужават? Защо нищо не е излязло?"

Почти неизбежният отговор е: "Открих, че пак трябва да се боря с изкушенията. Отново направих същите грешки, които съм правел и преди. Опитах се да общувам с Бога, но нищо не се получи."

Исус е казал: "Божието царство е също, както кога човек хвърли семе в земята; и спи и става нощ и ден. Как никне и расте, той не знае. Земята сама по себе си произвежда първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа" (Марко 4:26-28).

Не очакваме за един ден да получим плод, да отгледаме деца, да получим образование, да успеем в бизнеса, да се научим да свирим, да построим сграда. Но колко от нас очакват веднага да станат християни? Колко от нас не желаят да изчакаят развитието на плода на Духа в живота си?

В "Притчи Христови", с. 61 се казва: "Ето, земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него докле получи и ранния, и късния дъжд" (Яков 5:7). Така и християнинът трябва да очаква с търпение разцъфването на Божието слово в сърцето си. Често, когато се молим за добродетелите на Духа, Бог отговаря на молитвите ни, като ни поставя в обстоятелства, при които да развием тези плодове. Ние обаче не разбираме целта Му и изпадаме в почуда и недоумение. Но никой не може да развие тези добродетели, ако не мине през процеса на растеж и даване на плод. Нашият дял е да приемем Божието слово и да се държим за него, предавайки се изцяло на неговия контрол. Така ще се осъществи Божията цел за нас."

Взаимоотношенията с Бога не се основават на поведение. Ако поведението е причина да се обезсърчаваме в нашите взаимоотношения, това означава, че сме разчитали на поведението си, за да бъдем приети от Бога. Всеки, който очаква да бъде приет или спасен в резултат от добрите си дела, е законник.

Победата над греха или силата за послушание и побеждаване на изкушението никога няма да дойдат от самите нас. Ако някога сме се надявали да се подчиняваме, трябва да отидем при Исус за Неговата праведност и да не преставаме да отиваме при Него. Единственото нещо, което никога не трябва да правите, ако откриете, че сте победен християнин, е да прекъснете общуването си с Бога. Само чрез Христос можем да се надяваме да успеем в християнския живот.

Страница 64 от "Пътят към Христа" трябва да бъде написана на листче и пхната във всяка Библия. "Често пъти ще трябва да падаме на колене и да плачем за нашите слабости и грешки при нозете на Исус; но не трябва да се обезсърчаваме. Даже ако сме победени от неприятеля, ние не сме отхвърлени, не сме изоставени или отблъснати от Бога. Не! Христос стои отдясно на Бога и винаги ходатайства за нас. Любимият ученик Йоан каза: "Това ви пиша, за да не съгрешавате. Но ако съгреша някой, имаме Ходатай при Отца - Исуса Христа Праведния."

Възможно ли е да постигнем победа? Да, Божията сила е на наше разположение. Какво се случва, когато съгрешим? Предлага ни се прощение и възстановяване.

Може да се обезсърчим от поведението си поради поведението си! Но ако гледаме на Исус за спасение, прощение и сила, не би трябвало никога заради поведението си да се обезсърчаваме в нашите взаимоотношения с Бога. Обещанието Му е сигурно. Ако останем с Него, Той ще осъществи делото Си в живота ни.

Послушание

Тезис 55

Истинското послушание е дар от Бога (одеждата се дава даром!).

Послушанието е дар. Послушанието е дар. Послушанието е дар. Послушанието е дар. Послушанието е дар. послушанието е дар. Послушанието е дар. Послушанието е дар!

Послушанието е дар, защото вярата е дар. Прегледайте отново тезисите за вярата, ако все още се съмнявате в истината, че вярата е дар. В Кол. 2:6 ни се казва: "И тъй, както сте

приели Христа Исуса, Господа, така и се обхождайте с Него." "Всеки неуспех на Божиите чада се дължи на липсата им на вяра" ("Патриарси и пророци", с. 667). Ако отидем при Христос с вяра, ако продължим да вървим заедно с Него чрез вяра, ако всеки наш неуспех се дължи на липсата ни на вяра, ако трябва да живеем с вяра, тогава вярата е основата на послушанието. Ако вярата е дар, тогава послушанието също трябва да е дар.

Послушанието е дар поради човешкото естество. Прегледайте тезисите за греха, ако се съмнявате за падналото ни естество. В Римл. 5:12 се казва, че "всички съгрешиха". "Сърцата ни са зли и ние не можем да ги променим" ("Пътят към Христа", с. 18). Ако сме грешници по естество, ако сърцата ни са зли, тогава как е възможно въобще да стигнем до послушание? Всяка истинска праведност в живота ни трябва да дойде от външен източник. Господ е нашата правда. Виж Еремия 23:6. Ако нямаме праведност, а Господ е единственият, Който я притежава, тогава каквато и праведност да имаме, тя е дар от Него.

Послушанието е дар, защото себепредаването е дар. Прегледайте отново тезисите за себепредаването, ако имате съмнения по този въпрос. За Израил е казано: "Понеже, ако не знаят правдата, която е от Бога, и искат да поставят своята, те не се покориха на правдата от Бога" (Римл. 10:3). Искате ли собствената си правда, която е оприличена на изцапана дреха? Или искате Божията правда? За да придобиете Неговата правда, трябва да се подчините или да Му се предадете. Ако себепредаването е дар, тогава послушанието, идващо в резултат от това себепредаване, също е дар.

Послушанието е дар поради Божия контрол. Прегледайте отново тезиси 20 и 21. Ако предадем на Бога правото си на избор и приемем Неговия вместо сатанинския контрол, тогава Той е Този, Който действа в нас "да желаем това и да го изработваме". Виж Фил. 2:13. "Всяка душа, отказваща да се предаде на Бога, е под контрола на друга сила" ("Животът на Исус", с. 466). Ние сме контролирани или от Бога, или от дявола. Когато Бог владее, получаваме даровете Му праведност и послушание. Докато Бог владее, ще бъдем истински послушни.

Послушанието е дар поради съботната почивка. Още не сме се спирали на този въпрос. Но в Езекиил 20:12, 20 се казва, че съботата е знак за осветление. Евр. 4 гл. описва една почивка, която остава за Божия народ - символизирана чрез съботната почивка. "Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си" (ст. 10). Как получаваме тази почивка? Исус казва: "Дойдете при Мене... и аз ще ви успокоя" (Матей 11:28). Ако съботната почивка е символ на почивката ни от произвеждане на собствено осветление, тогава послушанието е дар, защото почивката е дар.

Послушанието е дар, защото покаянието е дар. Прегледайте отново раздела за покаянието, ако се съмнявате, че то е дар. Покаянието включва скръб за греха и изоставянето му. Ако покаянието е дар, тогава и скръбта за греха е дар и изоставянето на греха също е дар.

Послушанието е дар, защото плодът е дар. Плодът е естествен и спонтанен. Исус копнее чадата Му да раждат плод. В Йоан 15 гл. говори обстойно по въпроса за плода. "Но Спасителят не нарежда на учениците Си да раждат плод. Казва им да пребъдват в Него" ("Животът на Исус", с. 677). Трудът е пребъждане в Него, а не опити да произведем плод. А "послушанието е плодът на вярата" ("Пътят към Христа", с. 61). Следователно, ако плодът е дар, послушанието също е дар.

Послушанието е дар поради Исусовия пример. За по-подробно обяснение по този въпрос погледнете последния раздел, отнасящ се за Исус. Как се подчиняваше Исус? "Като Човешки Син Той ни даде пример за послушание; като Божи Син Той ни дава сила да бъдем послушни" ("Животът на Исус", с. 24). Исус е казал: "Аз не мога да върша нищо от Себе Си." Казал е също: "Отделени от Мене, не можете да сторите нищо." Ако Неговото послушание дойде като дар от Отца, тогава нашето послушание трябва да дойде като дар от Него. Добрата вест е, че послушанието е дар!

Тезис 56

Истинското послушание е отвътре навън, а не отвън навътре.

Когато брат ми и аз бяхме съвсем малки, майка ни ни шиеше шапки и престилки и ни възлагаше работа в кухнята. Едно от нещата, които трябваше да правим, бе миенето на чинии и ние се редувахме. Веднъж брат ми миеше, а аз ги бършех, следващия път аз ги миех, а той подсушаваше.

Чиниите ставаха невероятно чисти, защото в процеса на работа най-голямото удоволствие за този, който сушеше, бе да върне някоя чиния за повторно измиване. Брат ми връщаше някоя чиния, но аз отговарях: "Тази е чиста."

Посочваше някое малко петънце, което бях пропуснал, и казваше: "И това наричаш чисто!" Хайде обратно в сапунената вода.

Едно от нещата, които научих в кухнята, бе: "Ако идеално почистиш вътрешната страна, външната също ще е чиста."

Веднъж Исус използва същата аналогия, за да укори фарисеите: "Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! Защото чистите външността на чашата и блюдото, а отвътре те са пълни с грабеж и насилие. Слепи фарисеино! Очисти първо вътрешността на чашата и блюдото, за да бъде и външността им чиста" (Матей 23:25, 26).

Когато Бог работи по проблема с греха, стига до същността на нещата - човешкото сърце! Това е една от основните предпоставки за праведност чрез вяра. Бог не се занимава с превързване на безнадеждни рани. Той знае, че когато сърце е наред, всичко останало си идва на мястото.

На нас, човешките същества, ни прави впечатление външното послушание, защото външността е всичко, което можем да видим. Но Бог вижда в сърцето и никаква външна полировка не може да прикрие греха. Следователно само очистването на сърцето има някаква стойност за Него.

Ето едно класическо изказване по този въпрос: "Опитът да се започне отвън и да се продължи отвътре се е провалял винаги и винаги ще се проваля. Божият план за вас е да започнете от източника на всички трудности - сърцето, и после от него да произлязат принципи на праведност. Реформацията трябва да е външна и вътрешна" ("Диета и храна", точка 39).

В съвременния свят на всеки ъгъл можете да се сблъскате с една теория. Според нея възможно е да се промените, ако за известно време постигнете някаква външна фалшификация и след като я поддържате достатъчно дълго, неизбежно ще настъпи и вътрешна промяна. Представете си, че мразите вашия съсед. Ако просто се правите, че го обичате, рано или късно наистина ще започнете да го обичате. Казват същото и за неуспелия брак: просто се правете, че се обичате и скоро проблемите ще бъдат разрешени. Ако имате проблем с теглото, дръжте се като слаб човек и скоро ще бъдете слаб. Ако имате финансови проблеми, просто се правете на милионер и много скоро ще бъдете богати!

От много време се пропагандира позитивното мислене. При него обаче има един малък проблем - не може да постигне абсолютно нищо. Луцифер е първият, който го опитал. Казал си: "Ще бъда като Бога." Започнал да се държи като Бог, но се превърнал в дявол! И въпреки това колко много християни са опитали този метод, надявайки се да действат като

Бога, да действат като Исус, да проявяват любов. Попаднали са в задънена улица.

От друга страна, ако позволите на Бога да извърши чудо в сърцето ви и да ви промени отвътре, външността неизбежно ще отрази вътрешната промяна. Възможно е да се постигне вътрешна промяна. Тя идва чрез общуване с Исус и допускане на Неговия Дух да промени сърцето.

Тезис 57

Истинското послушание е естествено и спонтанно. То идва чрез отношения с Христос, основаващи се на вяра.

Чули ли сте израза "противоречие на термините"? Експертите по английски използват един чудесен термин, с който обозначават използването на две противоречиви думи - например "жестоката любезност" или "смел страхливец". Понякога писатели или оратори използват такова противоречие в термините, за да опишат две несъвместими емоции или събития.

Какво да кажем за "естествено послушание"? Звучи ли ви като противоречие на термините? Когато мислите за послушанието, какво имате предвид: упорита работа, усилия, борба? Възможно ли е послушанието да бъде естествено?

То е не само външно, но и вътрешно и това е една от причините, поради които не би могло да бъде естествено. Ако искате да направите нещо, но се насилвате да направите нещо друго, тогава послушанието не би било спонтанно.

Доколко нашето така наречено послушание е самонасилване да извършим нещо, което не искаме? Правим го като деца. Родителите ни казват да си почистим стаята или да се изкъпем, или да изядем спанака. Но на нас ни харесва стаята да си остане такава, каквата е. Започнали сме да ставаме алергични към водата. Ненавиждаме спанака. Цупим се, оплакваме се и накрая с неохота правим това, което ни е наредено. Мислим си, че това е послушание.

Може да бъде изключително добра вест за нас, ако открием, че Бог има много подобър план за послушанието. Описан е в "Деяния на апостолите", с. 482. "Самите ние не сме способни да приведем намеренията, желанията и наклонностите си в хармония с Божията воля, но ако желаем, Спасителят ще направи това вместо нас, за да "събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа" (2Кор. 10:5).

Ако мислите и желанията са наред, тогава няма ли правилните действия да са нещо естествено и спонтанно?

Бог е обещал някои вълнуващи промени в начина ни на мислене, които ще доведат до истинско послушание, а не до външен конформизъм. Обещал е да съедини нашите чувства, мисли и цели със Своята воля. Виж "Пътят към Христа", с. 61. Обещал е да променя вкусовете и наклонностите, докато станат чисти и святи. Виж "Служители на евангелието", с. 127. Обещал е да доведе мислите и желанията до послушание на Христовата воля. Виж "Животът на Исус", с. 176. Обещал е, че ако гледаме на Исус, ще се променяме, докато добротата стане наш естествен инстинкт. Виж "Притчи Христови", с. 355. Обещава да ни даде нов ум, нови цели, нови мотиви. Виж "Вести към младите", с. 72.

Помислете за миг. Ако чувствата, мислите, целите, вкусовете, наклонностите, желанията, мотивите и инстинктите са в хармония с Божията воля, тогава какво ще се случи с

действията ви? Ще се наложи ли да работите упорито, за да се подчините, или ще откриете, че послушанието е естествено и спонтанно?

Запомнете тези изрази. "Ако имаме Христовата любов в душите си, за нас ще бъде съвсем естествено да притежаваме всички останали добродетели - любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милост, милосърдие, верност, кротост, себеобуздание. "Божиие чада никога не забравят да правят добро... За тях добрите дела са спонтанни, защото чрез благодатта Си Бог е преобразил естеството им " (Е. Вайт, сп. "Уочмън", 4 декември 1906 г.).

Да опишем послушанието като "естествено" и "спонтанно" не е противоречие на термините. Това е добра вест! Божият план за теб е да се промениш отвътре навън, така че послушанието да ти носи задоволство, защото отговаря на естествените ти желаниа.

Тезис 58

Човек, който разчита на Божията сила, няма защо да прави неимоверни усилия да бъде послушен. Би трябвало да прави усилия да не прави усилия.

Брат ми и аз живеехме в една стая в колежа. Това учуди родителите ни, защото се бяхме били толкова пъти, че не очакваха някога да узреем. Едва ли са предполагали, че ще се сприятелим? Но чудото стана и ние по собствен избор заживяхме заедно.

Една съботна вечер брат ми стана неспокоен. Беше посред зима - от онези ужасни зими в Южна Калифорния - мъгла! Вечерта бе идеална за къщни занимания - да си вдигнеш краката на бюрото и да си почиваш с хубава книга в ръка.

Брат ми обаче предпочете разходката. Реши да извърви 75 мили до Глендейл!

Това не бе разумно решение! При нормални обстоятелства би трябвало да го вържа и да не го пускам, докато не дойде на себе си. Но брат ми имаше годеница в Глендейл. Бе влюбен. Аз знаех за неговата болест! Затова вместо да го спра, отидох дотам, че да извиня постъпката му!

Вече разбрахме, че послушанието е дар. Проумяхме, че истинското послушание е отвътре навън, а не отвън навътре. Осъзнахме, че истинското послушание е естествено и спонтанно. Сега ще отидем една стъпка по-далеч. Ако притежавате истинско послушание, ще трябва да правите по-големи усилия да не бъдете послушни, отколкото да бъдете послушни.

Ако не ви харесва това условие, спомнете си за отиването на брат ми в Глендейл. Той бе мотивиран от най-голямата сила на света - любовта. Въпреки обстоятелствата, въпреки пречките и разстоянието, за него щеше да е много по-трудно да остане в стаята, отколкото да пропътува 75 мили. Пътешествието до Глендейл бе лесно в сравнение с лежането и четенето на хубава книга. Стопирането на коли в мъглата бе лесно в сравнение с оставането в топлата стая. За него пътуването до Глендейл бе най-естественото и спонтанно нещо.

Понякога хората се страхуват, че като говорим за естественото и спонтанно послушание, имаме предвид послушание, неизискващо никакви усилия. Има ли усилия в послушанието пред Бога? Наистина има! Имаше ли усилия в пътуването на брат ми до Глендейл? Разбира се! Съдбоносният въпрос е: кое усилие е по-голямо?

Ако за вас е по-трудно да се подчините на Бога, отколкото да следвате личните си импулси, това означава, че още не сте преживели естественото послушание. Ако е по-трудно да не проявите послушание поради личния си импулс да се подчините на Бога, тогава можете

да сте сигурни, че Бог действа във вас.

В Пс. 40:8 Давид описва естественото послушание: "Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля. Да! законът Ти е дълбоко в сърцето ми." "Гледайки на Исус, придобиваме повече и по-ясни разбирания за Бога. Това ни променя. Добротата, любовта към нашите ближни стават наш естествен инстинкт" ("Притчи Христови", с. 355).

Ако имате естествения инстинкт да бъдете послушни, тогава Божият закон е в сърцата ви и вие можете да намирате радост във вършенето на Неговата воля. Ще е много по-трудно да се опитвате да не се подчините, отколкото да се подчините.

Съвсем не искам да кажа, че послушанието винаги е лесно. Не винаги е лесно да следваш естествените си инстинкти! Вземете за пример майката, която се грижи за детето си. Естествените ѝ инстинкти я карат да поставя нуждите на детето над своите. Карат я да сменя пелените на бебето, макар че мога да ви уверя и от собствен опит: сменянето на пелени не е никак приятна работа! Естествените ѝ инстинкти я подбуждат да стане посред нощ, за да нахрани бебето, макар че би се чувствала много по-добре да остане да си поспи в леглото. Винаги ли е лесно да се грижиш за детето? Не, но за майката и бащата, които го обичат, това е нещо естествено.

За човека, контролиран от Бога, послушанието не винаги е лесно. То обаче винаги е най-лесно!

Тезис 59

Послушание, което е само външно, е фалшиво.

Децата са си спечелили печална слава за това, че казват всичко, което знаят. Например на поканения на вечеря гост се заявява: "Мама каза, че ще се радва, ако не говориш за операцията си, докато се опитваме да ядем." На леля Мини пък се задава въпросът: "Защо са ти толкова криви зъбите?"

Ние възрастните се свиваме и се опитваме да обясним разликата между тактичност и неискреност! Невинаги има голяма разлика.

Юношите често се оплакват от лицемерите в църквата. Бързо забелязват двойния стандарт на учителите и ръководителите. Понякога въпросите им ни карат да се чувстваме по-неудобно, отколкото ако чуем недвусмислените забележки на петгодишно дете. Необходими са ясни отговори и всички опити за преструвки биват отхвърляни с презрение. Наскоро чух един младеж да казва: "Бъди истински."

Това бе предизвикателство към действителността. Младежът всъщност искаше да каже: "Майтапиш се!" или "Будалкаш ме!", или "Май не го казваш сериозно".

Сам Бог обича реалността! Когато бе тук, Исус се отнесе по-строго към фарисеите от всеки друг. Някои от най-изобличителните думи в Библията са отправени към лицемерите. Например в Откр. 3 гл. Бог стига дотам, че изразява предпочитанията си към открития грешник пред престорения християнин. При това Бог не проявява "учтивост" по този въпрос! "Зная делата ти, че не си студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си" (ст. 15, 16). "Вашата себеправедност е отвратителна за Бога" (Е. Вайт, "АБК", т. 7, с. 963).

Бог държи на реалността! Иска само молитви, които идват от сърцето. Не желае

просто думи. Виж "Мисли от планината на благословието", с. 86. Бог иска само даровете и приносите, правени от любов и от желание да помогнем. Не желае нещо, давано с неохота. Виж 2Кор. 9:7. Иска само служене, породено от любов. Иска послушание, идващо от сърцето.

Външното послушание няма никаква стойност в Божиите очи. "Има хора, които изповядват, че служат на Бога, докато в същото време разчитат на своите собствени усилия, за да спазват Неговия закон, да изградят праведен характер и да си осигурят спасение. Сърцата им не са движени от дълбокото чувство за Христовата любов, а се стремят да изпълняват задълженията на християнската религия като нещо, което Бог изисква от тях да спазват, за да си спечелят небето. Такава религия не струва нищо" ("Пътят към Христа", с. 44).

"Човекът, който прави опити да пази Божиите заповеди от чувство на задължение - просто защото от него се иска да постъпва така - никога няма да получи радостта на послушанието. Той не е послушен. Ако Божиите изисквания се смятат за бреме, защото избличават човешките наклонности, можем да сме сигурни, че не живеем християнски живот. Истинското послушание е външна изява на вложените вътре в нас принципи" ("Притчи Христови", с. 97).

Тук намираме друг убедителен аргумент за "естественото" послушание. Бог не смята дори "добрите дела" за послушание, ако не идват от сърцето. Следователно всяка моралност, която идва от нас, а не от Него, всяко насилване да правим това, което Бог е поискал от нас, дори не се смятат за послушание.

Бог признава само реалността! Ако послушанието не идва отвътре, то въобще не е послушание. Ето какво Исус имаше предвид в Матей 5 гл., когато ни напомни, че омразата е в основата на убийството, а пожеланието - в основата на прелюбодейството. Не е достатъчно просто да се въздържа от зли дела. Желанието за зло, намиращо се в сърцето, е грях.

Бог ни обещава реалност! Той ни предлага много повече от един живот на усилия да правим това, което не обичаме, а същевременно да скърцаме със зъби, защото не можем да правим точно това, което всъщност обичаме. Когато Той живее в нас, ще бъдем послушни, защото послушанието е в хармония със собствените ни желания. Това е единственият вид истинско послушание.

Тезис 60

Ако познаваме Бога (каквато привилегия имаме), ще имаме живот на постоянно послушание.

Класически цитат от "Животът на Исус" обобщава въпроса за послушанието. Казано е какво е истинско послушание и как може да бъде придобито.

"Всяко истинско послушание идва от сърцето. Христос работеше от сърце. Ако сме съгласни, Той ще се уеднакви с нашите мисли и цели и така ще съчетае сърцата и умовете ни и ще ги слее в послушание спрямо Неговата воля, че когато Го слушаме и Му се покоряваме, ние просто ще изпълняваме собствените си подбуди. Волята, облагородена и осветена, ще намира най-голяма наслада, като извършва Неговата служба. Когато познаваме Бога така, както имаме привилегия да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание. Оценяването на Христовия характер и близостта ни с Бога ще ни накарат да намразим греха" ("Животът на Исус", с. 668).

Прочетете го още веднъж, изречение по изречение.

"Всяко истинско послушание идва от сърцето." Христос е най-великият пример за праведност чрез вяра. Той дойде на земята не само да умре за нас, но и да ни покаже как да живеем. В Откр. 3:21 ни е дадено обещанието: "На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол." Поканени сме да побеждаваме така, както Христос побеждаваше.

"Ако сме съгласни, Той ще се уеднакви с нашите мисли и цели и така ще съчетае сърцата и умовете ни и ще ги слее в послушание спрямо Неговата воля, че когато Го слушаме и Му се покоряваме, ние просто ще изпълняваме собствените си подбуди." Какъв е нашият дял? Да се съгласим. Какъв е Неговият дял? Да променя сърцата, умовете и дори подбудите ни, докато открием, че изпълняваме волята Му естествено и спонтанно. Харесва ли ви изрази импулсивно послушание? Ще се зарадвате ли, ако при трудно решение в живота си откриете, че първият ви импулс е бил в хармония с Божията воля. Това е напълно възможно!

"Волята, облагородена и осветена, ще намира най-голяма наслада, като извършва Неговата служба." Ако службата за Бога ви доставя най-голяма радост, ще бъде ли трудно да Му се подчинявате? Трудна работа ли ще бъде послушанието? Или ще бъде наслада?

Сега идва ред на метода, на обяснението как всичко това може да се осъществи в живота ни. "Когато познаваме Бога така, както имаме привилегията да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание."

Искам да ви попитам: ако откриете, че все още нямате послушание, какъв е проблемът? Дали имате нужда от по-упорити опити? Дали трябва да вземате повече решения? Дали се нуждаете от по-голяма сила на волята? Или е необходимо да положите повече усилия, за да опознаете Бога, каквато привилегия имате?

И накрая: "Оценяването на Христовия характер и близостта ни с Бога ще ни накарат да намразим греха." Мразите ли греха? Или понякога го намирате за привлекателен? Каква е причината да го харесвате? Не сте оценили Христовия характер; имате нужда от общуване с Бога.

Когато се запознаем с Бога и Го опознаем, каквато привилегия имаме, послушанието ще бъде естествено, спонтанно и импулсивно! Насочвайки съзнателните си усилия към връзката с Него, неизбежно ще дойде и послушанието.

Законът

Тезис 61

Всеки, който се опитва да живее християнски живот, отделно от Христос, не е християнин. Той е законник, независимо дали е консервативен или либерален вярващ.

Някои законници са черни, а други - червени! Както вече отбелязахме, законник е човек, който мисли, че ще си извоюва спасението, като спазва закона или върши нещо друго, отделен от Христос.

Черният законник е църковникът с черен костюм и вратовръзка, черни обувки и черни

чорапи! Лицето му е навъсено. Той е консервативен законник, който намира сигурността си в поддържаните от него църковни стандарти. Не е нищо повече от законник, защото няма време за лично общуване с Господ Исус, макар че отделя много време за изучаване на доктрините, на правилата и на църковната етика.

Червеният законник носи украшения, ходи на кино и вероятно от време на време си пийва по чаша вино. (Аналогията идва от Откр. 17 гл. - жената върху червения звяр. Тя "бе облечена в багреница и червено и украсена със злато, със скъпоценни камъни и с бисер" (ст. 4). Това е само аналогия, а не нова пророческа истина за тайните от книгата "Откровение"!)

Следователно червеният законник е либерал, който намира сигурност в изоставянето на църковните стандарти. Смята черния законник за законник и просто не може да осъзнае, че самият той е законник, но от друг цвят. Няма значение дали си либерал или консерватор. Ако не отделяш време за лично общуване с Христос, ти не си християнин.

Понякога родителите питат: "Не е ли по-добре да си законник, отколкото да си явен грешник? Ако можем да научим децата си да се подчиняват поне външно на Божия закон, няма ли това да ги доведе до религия на сърцето?"

Не! Фарисеите бяха такива! От всички хора на света Христос най-трудно проникваше в техните сърца. Доведените от тях новоповярвали в църквата не само ставаха законници като учителите си, но според Исус се превръщаха в "два пъти повече рожби на пъкъла" (Виж Матей 23:15). В "Животът на Исус", с. 280 съвсем ясно е казано: "Законническата религия не може никога да доведе души до Христос."

Не е възможно да бъдем спасени чрез спазване на закона. "Този, който се опитва да стигне до небето чрез собствените си дела и спазването на закона, предприема нещо невъзможно" ("Животът на Исус", с. 172). "Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона" (Римл. 3:20).

Защо наблягаме на закона, след като не можем да се спасим чрез спазването му? Ако усилията ни да спазваме закона могат да ни попречат да отидем при Христос за спасение, няма ли да е по-добре въобще да не знаем нищо за закона?

Той има няколко важни и неотменими функции. Не може да ни спаси, но може да ни покаже нуждата от спасение. Законът не може да ни промени, но може да ни покаже нуждата от промяна. Павел описва закона като детеводител, който ни води при Христос. Виж Гал. 3:24, 25. Яков нарича закона огледало (Яков 1:23-25). Огледалото ни показва необходимостта от чистота, но не ни почиства. Така е и с Божия закон. Показва греховното ни състояние, за да ни мотивира да отидем при Христос за очистване и възстановяване. Законът поставя диагнозата, но не може да лекува болестта грях.

Законът осъжда. Когато осъзнаем, че сме осъдени, разбираме необходимостта от прощение. Законът разкрива, че сме под проклятие, защото сме закононарушители, и по този начин ни подготвя да приемем добрата вест, че Христос ни е изкупил от проклятието на закона. Виж Гал. 3:13.

Законът предпазва. Пази невинните. Пази и виновните! Когато застанем пред Божия съд, ще можем да знаем със сигурност дали сме грешили. Не бива да се страхуваме, че Бог ще има фаворити или ще ни съди според някаква временна прищявка. Той е изявил съвсем ясно изискванията си и така не само невинните, но и виновните могат да разберат какво е положението им. Хората, приели Христовата праведност вместо собствената си неправедност, ще бъдат оправдани и защитени от закона, който не ги осъжда. Виновните ще разберат, че са отхвърлили Божията благодат и ще знаят, че получават справедлива присъда.

Когато погледнете Божия закон, намирате ли, че ви осъжда? Тогава славете Бога! Все още имате благодатно време. Не е късно да позволите на закона да извърши делото си, като ви заведе при Христос.

Тезис 62

Нямаме сила за истинско спазване на закона. Синай няма смисъл без Голгота.

Сама по себе си логиката няма сила. Науката е доказала, че съществува определена връзка между тютюнопушенето и рака на белите дробове. Статистиките показват, че да се кара кола под влиянието на алкохола е изключително опасно не само за вас, но и за хората около вас. Доказано е, че дишането на лепило и кокаин, поглъщането на LSD и смъркането на "ангелски прах" унищожават мозъка и заплашват живота. Въпреки това не малка част от американците продължават да използват цигари, алкохол и наркотици.

Многократно е било доказвано, че "храната-боклук" няма почти никаква хранителна стойност, но заведенията за бърза храна си остават един от най-бързо развиващите се браншове в икономиката. Доказано е, че замърсяването на водата и въздуха са заплаха за живота, но продължаваме да използваме и произвеждаме неща, които замърсяват околната среда. Въпреки СПИН-а и други социални болести все още милиони хора практикуват сексуален промискуитет. Познанието не е добродетел. Информацията не дава сила. Фактите не дават свобода. Логиката не променя нищо.

Когато Бог даде закона Си сред гръмотевиците на планината Синай, израилтяните бяха убедени в неговата логичност и основателност. "И всичките люде отговориха едногласно, казвайки: "Всичко, което Господ е казал, ще сторим" (Изх. 19:8). Признаваха, че законът е справедлив, но все още не бяха научили основната му функция. Не бяха научили чрез трудни изпитания истината, изразена в писанията на нашата църква: "Когато погледнете в Божията морална лупа, Неговия свят закон, мерилото за правда, нито за миг не се изкушавайте да мислите, че този закон може да ви очисти" (Е. Вайт, АБК, т. 6, с. 1070).

Какъв бе Божият отговор за израилтяните? Можете да го прочетете във Вт. 5:28-30. "И Господ чу гласа на думите ви, когато им говорехте, и Господ ми рече: "Чух гласа на думите, които тия люде ти говориха: добре рекоха всичко, що казаха." Добре беше, че разбираха важността на Божия закон. Това обаче не бе достатъчно. Господ продължи: "Дано да има у тях такова сърце, щото да се боят от Мене и винаги да пазят всичките Ми заповеди, та да благоденстват вечно те и чадата им!" Почти можете да почувствате сълзите в Божиите очи, защото Господ знаеше нещо, което израилтяните щяха да научат в бъдеще, и то чрез сурови изпитания. Знаеше, че в логиката няма сила. Знаеше, че никой не може да спазва закона със собствени сили. Бог не можеше да им обясни грешката с думи, които те биха разбрали и приели. Можеше само да ги остави да се научат чрез изпитания. Заключение в ст. 30 е: "Иди, кажи им: Върнете се в шатрите си." Край на уроците за деня! Животът щеше да ги научи. Единственото, което Бог можеше да им каже, бе: "Върнете се в шатрите си."

Много родители се чудят защо децата им грешат. Постоянно им повтарят: "Но ти знаеше какво да направиш." Вероятно децата знаят. Проблемът е, че познанието не е достатъчно. Трябва не само да знаем кое е право, но и как да го вършим. Точно тук възниква конфликтът.

Бог вижда нашата обърканост и разбира безпомощното ни състояние. В голямата Си любов Той не спира при планината Синай, а продължава към друга висока точка - Голгота. Ако приемем Христовата правда за наша, ако общуваме с Него, Той ни дава това, което липсваше на израилтяните - Божия закон, изписан в сърцата. Исус може да ни даде онова, което законът не е в състояние да ни предложи - сила за послушание, прощение на греха, благодат за всяка наша нужда.

Тезис 63

Христос е краят на закона за правдата, но не и краят на закона.

През последните години бяха издадени много нови библейски преводи и перифразирани издания. Някои са добри, други не. Но ако сравнявате формулировките от няколко различни превода, можете по-добре да разберете значението на даден библейски текст.

Преводът, който ще използвам тук, се нарича "Ревизираното издание на Венден"! Ще перифразирам Римл. 9:30-10:4. "И така, какво да кажем? Езичниците, които не работеха за раждането на плод, родиха плод - и той е нещо реално! А израилтяните, които правеха големи усилия да родят плод, въобще не успяха да родят плод. Защо? Защото се опитваха сами да го родят, като полагат големи усилия за раждането на плод. Братя, моето сърдечно желание и молитва към Бога е Израил да се спаси. Свидетелствам, че работиха упорито, но не в правилна посока. Понеже не разбраха Божия начин за раждане на плод, започнаха да се опитват по свой начин да родят плод и не се покориха на Божия метод за вършенето на тези неща. Защото за всеки, който вярва, Христос е краят на упоритите усилия да се роди плод."

Трудно е да се превежда Библията! Опитайте някой път с един от любимите си текстове, за да видите какво ще се получи!

Това, което Павел описва в Римл. 9 и 10 гл. е погрешното разбиране на Израил по въпроса за раждане на плодове на правдата. Евреите не разбирали Божиите методи и си измислили свои методи, с които обаче не постигнали нищо. Положили огромни усилия. Павел признава този факт. Но усилията им не дали никакъв резултат, защото били насочени в погрешна посока.

Щом стане въпрос за спазване на закона, възникват две крайности в мненията. Първата е: "Ако законът е добър, нека всички се трудим упорито, за да го спазваме." Резултатът е законничество и фалшиво послушание. Втората крайност е: "Ако не трябва да работим упорито, за да спазваме закона, въобще не е необходимо да го спазваме." Резултатът е антиномианизъм и фалшиво послушание. В края на краищата и двете грешки водят до една и съща заблуда.

Правдата, която идва чрез вяра единствено в Христос, носи добрата вест - истинското послушание е възможно, но то не идва в резултат на усилията ни да "произведем" послушание. Ако бъде правилно разбрано, учението за праведност единствено чрез Христос ни предпазва както от законничество, така и от беззаконие.

Чрез непрестанното общуване с Господ Исус започваме все по-пълно да разбираме Неговата любов и доброта към нас. "Ако имаме правилно разбиране за Божията любов, няма да проявяваме желание да злоупотребяваме с нея" ("Избрани вести", кн. 1, с. 321). Христос не е краят на закона. Той е краят на напразните ни усилия да спазваме закона. Неизбежният резултат от вярата и връзката с Него ще бъде истинското спазване на закона - спазване, идващо от сърцето. "Добрите дела ще последват като цвят и плод на вярата. Получаването на Христовата правда ще се изяви в добре организиран живот и благочестиво говорене" (Е. Вайт, сп. "Знамения на времето", 5 септември, 1892 г.).

Окончателният тест за спазване на Божия закон е животът на вяра и общуване с Христос, който води до изписване на закона в сърцето. Ако признаем изискванията на Божия закон и истината, че не можем да го спазваме, единственият ни избор е да отидем при

Христос, за да получим дара на правдата.

Дела

Тезис 64

Добрите дела, вършени отделно от Христос, всъщност са лоши дела.

Представям списък от действия. Моля ви да определите кои са добри и кои лоши.

1. Нахранване на гладен човек.
2. Поднасяне на цвете.
3. Отиване на църква.
4. Оказване на помощ на шофьор в беда.
5. Усмиване.
6. Посещение при болен.
7. Използване на думите "благодаря", "моля", "заповядайте".
8. Занасяне на току-що опечен хляб на съседите.
9. Даряване на пари за църквата.
10. Проповядване на личните религиозни възгледи.

Сега искам да ви попитам: Случвало ли ви се е на летището някой да ви приближи с усмивка и да ви поднесе цвете? След това е апелирал за дарение, нали така? Ако сте му дали пари, в чий джоб всъщност са отишли? Взема ги водачът на култа! В такъв случай усмиването и поднасянето на цветя добри дела ли са или лоши?

Размислете над следния текст от "Великата борба": "Често изкусителят действа най-успешно чрез онези, за които най-малко подозираме, че са под негов контрол... Мнозина смятат, че всичко, имащо израз на учтивост или фини обноски, показва до известна степен принадлежност към Христос. Няма по-голяма заблуда от това. Тези качества трябва да украсяват характера на всеки християнин, защото говорят в полза на истинската религия; но ако не бъдат посветени в служба на Бога, представляват сила на зло. Много образовани хора с висок интелект и изискано поведение, които никога не биха се унижили да извършат нещо, оценяващо се обикновено като безнравствена постъпка, са само шлифована маша в ръцете на Сатана." Значи сами по себе си добрите обноски не са доказателство.

В Матей 7:22, 23 Исус казва: "В онзи ден мнозина ще Ми рекат: "Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонихме и не в Твоето ли име направихме много велики дела?" Но тогава ще им заявя: "Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие." Следователно добрите дела, извършени отделно от Христос, отделно от познанието за Христос, са наречени... беззаконие!

Възможно е атеист да даде хубав самун хляб на съседа си. Светски хора, които нямат време за Бога, могат да проявяват загриженост за глада в света и да работят усърдно за

облекчаване на страданията. Възможно е езичникът или невярващият да посетят болен. Възможно е на църквата да бъдат дарени пари, които Бог няма да приеме. Някои посетители на църквата са сатанински инструменти, а не чада на Господа. Фарисеите споделяха вярата си и довеждаха в църквата новоповярвали, които ставаха два пъти по-зли от тях. Дори жестокият престъпник може да помогне на закъсал шофьор.

Добрите дела, отделени от Христос, са лоши дела. За да станат добри, трябва да бъдат вършени за чест и прослава на Бога. "Нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата", заяви нашият Спасител (Матей 5:16). Тези "добри дела" ще започнат да се проявяват, когато човекът стигне до покаяние и преобразяване. Преди това не е възможно с думи и дела да бъде прославен Отец, Който е на небесата.

"Всичко, което не става от убеждение, е грях" (Римл. 14:23). Когато Бог съди, гледа в сърцето, в мотивите, в мислите. Ако живеем отделно от Христос, нямаме друг избор освен да действваме на основата на егоизма и следователно добрите ни дела въобще не са добри.

Вярно е, че ако човек умира от глад и някой му даде парче хляб, човекът ще бъде нахранен независимо от мотивите на помагачия. Но що се отнася до дарителя, всяко действие, извършено отделно от Христос, е лошо дело. Христос, живеещ в сърцето чрез вяра и следователно извършващ волята и делата Си в нас, е единственият източник на добри дела.

Тезис 65

Целта на добрите дела не е да се спасим, а да прославим Бога.

При всяка дискусия за спасение чрез вяра единствено в Исус Христос и за факта, че делата ни не могат да бъдат основа за спасение, винаги някой задава въпроса: "Ако добрите дела не могат да ни спасят, тогава каква е тяхната стойност?"

Текстът от Матей 5:16 е съвсем ясен: "Нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата." Обстоятелството, че добрите дела не ни спасяват, не означава, че те са нещо маловажно. Целта на добрите дела е да се прослави Бог.

Добре, но тогава каква е целта от прославата на Бога. Нима Бог се интересува от славата, защото е себелюбив? Защо тогава иска от нас да не бъдем себелюбиви? Веднага можем да дадем отговор, защото знаем какво направи Исус на кръста. С вика "Свърши се!" Той веднъж завинаги опроверга обвиненията на Сатана, че Бог е себелюбив и не може да жертва абсолютно нищо. Кръстът доказа, че Бог желае да даде всичко, което може да се даде.

Каква е целта на Божието прославяне? Една от причините е, че Той го заслужава! Достоен е за нашето хваление. Цялата слава, почит и хваление, които хората могат да Му дадат, никога не са достатъчни. Давид казва: "Благословен да е Господ, Който всеки ден носи бремето ни" (Пс. 68:19). Забелязали ли сте наскоро какво е бремето ви? Понякога е по-лесно да мислим за бремето на греха, вината и грижите. Бог не е възнамерявал да носим такова бреме. Обещал е да смъкне този товар от плещите ни и да ни даде покой. За нас е запазил един друг товар - даровете! Толкова са много! Кой може дори да ги преброи?

Втората основна причина за прославяне на Бога е християнското мисиониране и свидетелстване. Когато другите видят Исус издигнат високо в живота ни и чрез нас научат за Божията любов и милост, ще бъдат мотивирани сами да отидат при Него. Добрите дела,

проявяващи се в живота на вярващия, са силен аргумент в полза на християнството, нали така?

Третата основна причина за прославяне на Бога е, че ако не прославяме Него, тогава прославяме... кого? Знаете ли отговора? Има само една алтернатива. Ако Бог не получава славата, ние я взимаме за себе си. Оправдание означава хвърляне в праха на човешката слава. Не можем да прославяме едновременно Бог и себе си. Или той бива прославен, или ние вземаме почестите и славата за себе си.

Така стигаме до въпроса: "Ще може ли да се спаси някой, който не се интересува от прославянето на Бога?" Прославянето на Бога би трябвало да бъде мощен мотив за вършене на добри дела. Ще бъде такъв, ако Му служим от любов.

Същото важи и за човешките взаимоотношения. Нали издигането на фамилното име може да бъде истинска мотивация? Можем да пожертваме много неща, за да бъдат почитани близките ни и да не ги разочароваме. Когато опознаем Бога, каквато привилегия имаме, и когато Го възлюбим, каквато привилегия имаме, ще открием, че изпитваме най-висша радост от прославянето Му. Да Му се подчиняваме и да Му служим заради самия Него е най-силният мотив.

"Всяко нещо е второстепенно в сравнение с Божията слава. Нашият небесен Отец трябва да бъде поставян винаги на първо място като радост, благоуспяване, светлина и пълнота в живота ни и като наш дял за вечността" ("Божии синове и дъщери", с. 56).

Тезис 66

Когато стане въпрос за истинска вяра и дела, не можете да имате едното без другото.

В една много стара песен се пее: "Любовта и бракът, любовта и бракът вървят заедно като кон и колесница." (Познава се, че песента е много стара не само защото са употребени думите кон и колесница!) Днес хората си създават много неприятности, защото се опитват да докажат, че не е задължително любовта и бракът да вървят заедно. Единственото нещо, което са успели да докажат, е, че Божият план за семейството си остава възможно най-добрият.

Вярата и делата винаги вървят заедно. Искам да използвам илюстрация, която не може да бъде оспорена. Какво ще кажете за слънчевата светлина и сянката? Нали винаги са заедно? Не можете да ги отделите. В нашия свят навсякъде където има светлина, има и сянка - непроменен закон!

В "Пътят към Христа", с. 83 се говори за "непомрачимата радост на идващия бъдещ живот". На тази земя дори радостта може да бъде помрачена (поставена в сянка)! Може би поради тази "помрачена радост" можем да плачем от радост. Върху всяка наша радост винаги пада сянка. Радваме се, когато приемем Христос в живота си, а в същото време чувстваме сянката на хората, които Го отхвърлят. Намираме радост в красотата на природата, но сянката на смъртта и развалата винаги идва, независимо накъде се обръщаме. Добрите и лошите вести винаги идват заедно. Понякога, но много рядко, преживяваме "съвършен" ден, но върху него пада сянката на отминалия и на идващия ден. Човешките ни взаимоотношения се помрачават. Любовта и приемането се примесват с неразбирателство. Сърцата ни могат да горят, когато Бог се доближава до нас, но винаги остава една сянка, дори понякога мислим, че Той е скрил лицето Си и не можем да усетим Неговото присъствие.

Независимо дали говорите за физическия или за духовния свят, слънчевата светлина и сянката винаги са свързани.

Същото важи и за вярата и делата. Ако делата са истински, източникът им е вярата в Христос. Ако вярата е истинска, неизбежно ще има дела. Когато направите избор да пребъдвате в Христос, вече сте решили да раждате плод, защото всеки, който пребъдва в Него, ражда много плод. Вярата и делата не могат да бъдат отделени. "Истинската вяра се изразява в добри дела, защото те са плод на вярата" ("Избрани вести", кн. 1, с. 397).

Тъй като става въпрос за вяра и дела, не можем да не споменем примера с двете весла. Вярата и делата са като две весла. Ако се опитвате да гребете с едното, няма да се движите напред. Но ако ги използвате заедно, лодката ви ще върви напред към небесния пристан! Обикновено човекът, който използва тази илюстрация, продължава с разсъждението, че трябва да полагаме еднакви усилия и за вярата, и за делата.

Истината е, че не трябва да полагаме усилия за нито едно от двете! Вярата е дар, а и послушанието е дар. Това, за което трябва да се трудим, е да останем в лодката, т.е. да останем във връзка с Христос чрез молитва и изучаване на Словото Му. Когато отидем при Христос, първият естествен резултат е истинската вяра. Вторият е истинската правда.

Илюстрацията с греблата е правилна, ако я разбирате правилно - вярата и делата са като две гребла по отношение на значимостта си. Те са еднакво важни. Но методът на придобиване на вяра и дела е единствено чрез непрестанно общуване с Исус Христос.

В Яков 2:17 откриваме, че е възможно да имаме мъртва вяра. Апостол Яков казва: "Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва." В Евр. 6:1 откриваме, че е възможно да имаме и мъртви дела. Вярата и делата трябва да се проявяват съвместно, за да останат живи. Истинските дела ще последват истинската вяра, а истинската вяра ще дойде като резултат от връзката с Бога. Това ще бъде толкова сигурно, колкото сянката и слънчевата светлина.

Растеж

Тезис 67

Вярата расте по качество, не по количество. Растежът е в упованието ни в Бога.

Най-накрая Марта бе излязла от кухнята! Заедно с Мария бе научила какво означава да седиш в нозете на Исус. Бе повярвала, че Исус е Месия, Спасителят на света, Изпратеният от Бога. Бе повярвала, че каквото и да поиска от Отца, ще ѝ бъде дадено. Бе приела твърдението Му, че Той е Възкресението и Животът. Но когато очите на всички тези хора се спряха на гробницата на брат ѝ, която трябваше да бъде отворена по нареждане на Исус, вярата на Марта се поклати. Ето я Марта - на приливи и отливи.

Авраам бе приятел на Бога. Бе оставил дом и родина, за да стане пътник и да следва вътрешния Глас, който го напътстваше. Възраженията на семейство и приятели не го разколебаха. Когато Бог му обеща син и наследник, както и да бъде отец на голямо множество, той се бе зарадвал. Но едно нещо никога не бе очаквал: не знаеше, че ще е необходимо толкова дълго време. Чакането му се видя непоносимо. Накрая стана така, че се превърна в родоначалник на два народа, като всеки от тях воюва срещу другия до ден-

днешен. Ето го Авраам - на приливи и отливи.

Мойсей бе пророк и дори нещо повече от пророк. Бе разговарял с Бога лице в лице. Четиридесет години бе водил един бунтовен и упорит народ през пустинята и се бе грижил за големите му нужди. Бе защитил израилтяните пред самия Бог, като отказа да се съгласи с тяхното унищожаване, макар че го заслужаваха. Въпреки това вярата му се поклати и той съгреша публично и толкова явно, че Бог нямаше друг избор освен да му откаже привилегиите да завърши започнатото дело. Ето го Мойсей - на приливи и отливи.

В тази група влизат още много хора! Давид, Самсон, Адам, Павел, Езекия, Петър, Яков. Списъкът може да продължи до безкрай. Святата история е отбелязала само няколко изключения: Енох, Елисей, Даниил. Като че ли няма много други.

Изучаването на Библията доказва, че макар да е възможно непоклатимо упование в Бога, често нещата вървят на приливи и отливи. Много християни преживяват именно такава спорадично себепредаване. В реалния живот е необходимо много време, за да се научим непрестанно да се уповаваме на Бога и никога на себе си. Божията цел за нас е винаги да Му се доверяваме, но не можем да не признаем, че в повечето случаи не постигаме тази цел за 24 часа.

Растежът в християнския живот е постигане на все по-голямо и непрекъсващо упование в Бога. Както вече отбелязахме, упованието в Бога е предложение за всичко или нищо. Не може да има частично упование или частично себепредаване. Или се упоавате на Бога във всеки момент, или въобще не разчитате на Него, а на себе си.

Пребъдваме в Христос чрез непрестанно общуване с Него. "Питаш ли: "Как трябва да пребъдвам в Христос?" По същия начин, както си Го приел в началото. "Както сте приели Христа Исуса, Господа, така ходете в Него" ("Пътят към Христа", с. 69).

Докато се уповаваме на Него, ще имаме победите и послушанието, които Той ни предлага.

Но понякога врагът може да ни подмами да отклоним погледа си от Христос и да престанем да се уповаваме на Него. Тогава ще паднем и ще съгрешим. Случвало се е на много библейски герои, случва се и на мнозина в наше време. Ако това стане, трябва отново да се обърнем към Исус и да представим обещанието Му: "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9). Продължаваме да общуваме с Него. Не трябва да изчакваме две седмици Бог да се успокои. Не бива да се отказваме и да решаваме, че никога няма да стигнем до небесния дом. Не трябва да се опитваме да "оправим нещата" и едва след това да се върнем при Него. Връщаме се веднага и изповядваме греха си и нуждата си от Бога. Така продължава общуването с Господа.

Растежът в християнския живот се осъществява, когато не спираме да живеем с вяра и да се стремим всеки ден да общуваме с Него. Отивайки при Христос ден след ден, Той ще действа в нас, за да ни помогне да постигнем непрестанно упование в Него.

Тезис 68

Човек не израства, като се опитва да израства.

Целта ми бе да стана два метра висок. Нещо не вървеше - бях стигнал до 1.50 м.! Не можах да издържа, когато се наложи да застана на първия ред заедно с момичетата за обща

снимка по случай завършването на осми клас. Веднъж реших да си помогна.

Отидох в кухнята, изправих се до вратата, поставих линейка на главата си и драснах чертичка. След това отидох в задния двор и висях на лоста, докато ми стигнаха силите. Изтичах обратно до вратата и отново се премерих. Какво разочарование! Никакъв резултат!

Исус е казал: "И кой от вас може с грижени да прибави един лакът на ръста си?" (Матей 6:27). Вие не растете, като се опитвате да растете. Всъщност колкото повече се опитвате да растете, толкова по-малко растете. Ако бях прекарвал цялото си време във висене по лоста нямаше да стана два метра висок, а по-скоро щях да отида два метра под земята!

Е. Вайт писа на църквата ни преди много време: "Растенията и животните растат не поради тяхната собствена загриженост, желание или усилие, но чрез приемане на това, което Бог е определил да служи за поддържането на техния живот. Детето не може чрез желание или собствена сила да прибави и милиметър към ръста си. Нито пък вие можете чрез желание или собствено усилие да си осигурите духовно израстване" ("Пътят към Христа", с. 68).

Дори малките деца разбират принципа на растежа. Можете да ги попитате: "За кое предпочиташ да се трудиш - за израстването или за нахранването?"

Не им трябва много време, за да се сетят. Ако работят за израстването, няма да постигнат нищо. Ако работят за яденето, ще постигнат и двете.

Интересувате ли се от духовния растеж? Не можете да растете, като размишлявате за растежа. Вероятно няма нищо по-пагубно за духовния растеж от непрестанното проверяване дали сте родили плодове. Човек расте, като яде - като се храни с Хляба на живота и пие Водата на живота. Най-бърз растеж се постига от човека, който отклонява погледа от собственото "аз" и го насочва към Слънцето на правдата. Духовно джудже остава този, който прекарва цялото си време в опити за растеж.

Много хора мислят, че духовното раждане идва от Бога, а духовният живот е тяхна лична отговорност. "Мнозина поддържат идеята, че трябва да извършат известна част от работата сами. Те се доверяват на Христос за прощаването на греха, но след това се опитват със собствени усилия да живеят праведно. Но всяко такова усилие трябва да пропадне. Исус казва: "Без Мене не можете да направите нищо." Нашето израстване в благодатта, нашата радост, нашата полезност - всички зависи от връзката ни с Христос. Именно чрез общуване с Него, чрез ежедневно, ежечасно общуване - чрез пребъждане в Него - ние трябва да растем в благодат. Той е не само началото, но и завършекът на нашата вяра" ("Пътят към Христа", с. 69).

Дали целта ви е да достигнете "мярката на ръста на Христовата пълнота" (Еф. 4:13). Никога не можете да постигнете тази цел, като висите на някой духовен лост. Не е възможно да израстваме в благодатта чрез собствените си жалки усилия. Растежът е дар. Приема се чрез връзката с Христос, чрез общуването с Него. Човечеството никога не може да постигне това, което Бог е обещал да даде.

Случва ли ви се да се чудите дали растете духовно? Има един сигурен показател. Погледнете какво ядете! Храната определя растежа.

Тезис 69

Християните стават по-силни, ако осъзнават слабостите си. Когато са слаби, тогава са силни.

Джон се бил лекувал толкова много пъти, че вече престанал да си води отчет. Същото важало и за лекаря, който отново го преглеждал и поклащал глава, докато наблюдавал небръснатото му лице и кървавите очи.

"Докторе, предполагам, че случаят ми е безнадежден", попитал Джон.

"Да, мисля, че е така."

"Тогава защо не ми дадете още едно питие. Нали вече няма никакво значение?"

"Окей, ще ти дам да пийнеш - изненадващо заявил докторът, - но ще ми направиш една услуга."

"Услуга?..."

"В чакалнята стои младеж, който е тук за първи път. Вече съм се отказал от тебе, но той сигурно може да се оправи. Искам да отидеш при него, така че да те погледне. Може би, ако те види, така ще се уплаши, че няма да има желание да попадне отново тук."

Джон се съгласил и влязъл в чакалнята, където един младеж бил докаран за лечение след пиянски гуляй.

Първоначално го направил само за да получи питието, но после решил да заговори младия човек. "Не пропилявай живота си. Погледни ме на какво приличам. Вече нямам семейство. Не изпитвам никакво уважение към себе си. Загубих си работата. Приятелите ми ме изоставиха. Здравето и репутацията ми са безнадеждно увредени. Така ли искаш да свършиш?"

"Никога няма да свърша като тебе - отговорил младежът. - Мога да прекратя пиенето, когато си пожелаеш."

"И аз винаги съм си мислел същото - казал Джон, - но това не е така. Не мога да спра. Безпомощен съм. Мога да се откажа от пиенето само ако Бог ми даде сила. Същото важи и за тебе. Нямах сила да се контролираш. В противен случай не би бил тук. Трябва да се научиш да разчиташ на една по-висша сила."

Джон се връщал още много пъти в болницата, но никога вече като пациент. Забравил да си поиска питието от доктора. Връщал да се разговаря с други, които се намирили в същото състояние и се борели с алкохолизма. Така била основана помощната асоциация "Анонимен алкохолик".

Принципът, открит от Джон по време на срещата му с младежа, днес е основа на организацията "Анонимен алкохолик". Всеки човек трябва да стигне до убеждението, че е в голяма нужда. Просто трябва да си каже: "Аз съм алкохолик" и постоянно да си напомня, че зависи от една по-висша Сила за разрешаването на проблема. Признавайки слабостта си, той намира сила.

Всеки от нас може да направи подобна изповед: "Аз съм грешник." Като християни трябва да признаем, че не израстваме чрез укрепване на силите си. Израстваме, като осъзнаваме всеки ден колко сме слаби и зависими от Божията благодат. Точно за това говори Павел във 2Кор. 12:10: "Когато съм немощен, тогава съм силен." "Когато осъзнаем слабостта си, започваме да разчитаме на една сила, която е извън нас" ("Животът на Исус", с. 493).

Тази истина може да бъде страшна за силните хора. Онези, които са намерили сигурност в собствената си издръжливост и дисциплинираност и се чувстват приятно поради доброто си поведение, намират за отблъскваща мисълта за признаване на някаква слабост. Но човекът, който е силен, или поне се мисли за такъв, не чувства нужда от Спасител.

Независимо дали си признаваме, всеки от нас е слаб. Само ако осъзнаем слабостта си, можем да започнем да търсим сила извън нас. "Постигаме най-голяма сила, когато почувстваме и признаем слабостта си" ("Свидетелства", т. 5, с. 70).

Ти за силен човек ли се смяташ? Можеш да бъдеш наистина силен само ако намериш сила в Него. Слаб ли си? Тогава за теб има добра новина! Неговата сила се извява свършено в слабост. Виж 2Кор. 12:9. За колкото и силен да се смяташ, силата идва само след признаване на слабостта. Колкото и слаб да си, можеш да бъдеш силен чрез Него!

Тезис 70

Всичко можем да постигнем чрез Христос, Който ни укрепва, а без Него не можем да направим нищо.

В колежа по време на един "мини-курс" по праведност чрез вяра единствено в Христос бяхме прочели два текста - Йоан 15:5 и Фил. 4:13. В тях се говори, че без Исус не можем да постигнем нищо, а с Него можем да направим всичко.

В дискусиата някои студенти казаха, че им е трудно да разберат тези стихове. Един от тях попита: "Ако не можем да направим нищо без Христос, това не отнема ли нашата стойност като човешки същества? Нали сме създадени по Божи образ? Нали имаме свободен избор? Не ми се вярва да има свободен избор, ако не можем да постигнем нищо без Него."

Затова решихме да разграничим съвсем ясно думите безстойностен и безпомощен. Разговаряхме за това, че макар и безпомощни да "произведем" правда, ние сме изключително ценни за небето.

В този момент един младеж от задните чинове вдигна ръка. "Тогава защо е толкова лесно да се чувстваш безстойностен, а толкова трудно да се чувстваш безпомощен?"

Кое от двете чувства изпитвате по-лесно? Безпомощност или липса на стойност? Дяволът е успял да изучи всяка истина и да я изкриви. Бог казва: "Ти си най-ценното нещо, но отделен от Мене си безпомощен." Дяволът казва: "Нямаш никаква стойност, но прави всички възможни усилия да се промениш и може би някак си някой ден ще имаш по-голяма стойност."

Един от най-често изразяваните страхове във връзка с въпроса за спасение чрез вяра единствено в Христос е, че ще стигнем до религия, която не изисква никакви усилия. Мнозина се безпокоят, че ще приемат една "пасивна" вяра, водеща до пълно бездействие. Поглеждаме към малкото постигнато през всичките години на опити да "произведем" правда и стигаме до заключението, че ако спрем да се борим, няма да постигнем абсолютно нищо.

Точно обратното е истина. Вместо да откриваме, че растежът спира, когато престанем да се опитваме да растем, разбираме, че именно тогава започваме да растем. Исус не спря с изказването от Йоан 15:5, че без Него не можем да постигнем нищо. Даде ни и добрата вест, че чрез Него можем всичко.

В книгата "По стъпките на великия Лекар" това е описано по следния начин: "Няма ограничения за полезността на човек, който изоставя собственото "аз", допуска Светия Дух в сърцето си и живее напълно посветен на Бога живот" (с. 159).

Библията е изпълнена с истории за хора, които живели в пълно единство с Бога. Пасивни ли са били? Да, ставали са пасивни, когато са започвали да разчитат на собствената си сила, но никога не забравяйте колко активен може да стане един пасивен човек! Бог ще използва за великите Си дела този, който признае собствената си безпомощност и приеме Божието ръководство.

Вече от няколко години събирам историите на библейски личности, които са извършили изключително глупави неща! Спомнете си Йонатан и оръженосеца му, които победили цяла армия филистимци? Какво да кажем за Исус Навин, тръгнал да завладява Ерихон, като цяла седмица правил обиколки около града и надувал тръби. Или може би заповедта да се спре слънцето, тъй като били необходими още няколко часа за завършване на битката. Съвсем не било разумна военна стратегия от страна на Геден да отпрати по домовете им 99 % от войниците си и след това да атакува с гърнета и факли. Илия проявил глупост, като изсипал няколко бъчви вода върху жертвата си на планината Кармил, вместо да направи нещата още по-лесни за Бога. Стигаме и до Йосафат, който тръгнал в бой, предвождайки голям хор!

Ако всеки един от тези библейски герои бе разчитал на собствената си сила, а не на Бога, действията му биха били или налудничави, или самоубийствени! Но когато човешката слабост се съедини с Божествената сила, Господ използва такъв човек, за да постигне и невъзможното.

След като ни кани да се уповаваме изцяло на Него и да признаем, че сме безпомощни, Бог не ни отваря вратичка за бездействие. Контролираният от Бога живот е живот на полезност и служене. Точно такъв начин на живот е доказателство за растеж и раждане на плод. И вие можете да живеете така, ако запомните, че без Него не можете да направите нищо, а с Него можете да постигнете всичко.

Пребъдване

Тезис 71

Сатана няма сила да накара уповаващите се на Бога да съгрешат, но тези, които разчитат на себе си, биват побеждавани лесно.

Вероятно сте чули историята за добрата стара дама от църквата, която никога не била казала една лоша дума за когото и да било. Веднъж ядосан църковен член възкликнал: "Предполагам, че ще можеш да кажеш добра дума дори за дявола."

Отговорът ѝ бил: "Е, не можем да не се възхищаваме от неговата упоритост!"

Мога само да добавя, че дяволът знае много добре как да изкушава хората! Това е основната му цел и той е станал майстор в занаята си. Знае по какъв начин работят умовете ни и как може по най-добрия начин да маме и да внушава. Разбира се, ние знаем, че без Божия Дух нямаме никакъв шанс.

Но когато се уповаваме на Божията сила, дяволът е този, който няма шанс, и той знае това. "Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава" (1Йоаново 3:6). Същата мисъл е доразвита във "Великата борба", с. 530: "Сатана добре осъзнава, че и най-крехката, пребъдваща в Христос душа е по-силна от множествата на мрака и че ако явно се обяви срещу нея, ще бъде посрещнат и отблъснат. Затова се стреми да отвлече войните на кръста от силната им крепост."

Ако Сатана знае, че и най-слабият човек, пребъдващ в Христос, не е по силите му, това означава, че за нас е изключително важно да разберем какво означава да пребъдваме в

Христос.

Нека първо се спрем на думата пребъдвам. Какво означава да пребъдваме? Ако проучите текстовете, в които тази дума се среща в Писанието, ще откриете, че означава "да остана". И така, Сатана добре знае, че и най-слабата душа, която остане в зависимост от Христос, е непревземаема за пълчищата на мрака.

Но тук се изправяме пред един проблем. Вече отбелязахме, че за растежа е необходимо време и че себепредаването може да бъде на приливи и отливи, докато всеки ден се учим как да опознаваме Бога и да Му се доверяваме. Понякога гледаме към Него и получаваме сила, с която постигаме победа. Но има случаи, когато отклоняваме погледа си и се опитваме да разчитаме са себе си и на собствените сили, след което падаме и съгрешаваме.

Следователно важно е да правим разлика между двата вида пребъждане, разкрити в Писанието. По този въпрос ще говорим повече в следващите няколко тезиса, но казано накратко, има ежедневно пребъдващо общуване с Христос, както и пребъждане, осъществявано миг след миг.

Понякога си мислим, че ако пребъдваме, т.е. оставаме във връзка с Него ден след ден, ще имаме непрестанна победа. Възможно е обаче да продължим да стоим с Христос ден след ден чрез ежедневно общуване и все пак да не останем в състояние на упование в Неговата сила във всеки момент от живота си. Докато стоим уповаващи се на Божията сила, а не на нашата, Сатана бива побеждаван. Но всеки пък, когато разчитаме на собствената си сила за устояване на изкушенията, биваме разгромени.

Бог няма период на изчакване и забавяне по отношение на победата, която желание да подари. Още от първия ден, когато отидете при Него, е възможно да преживеете цялостна победа, да получите цялата сила за победа над греха, всичкото послушание, което Той предлага - докато продължите да се упоавате на Неговата сила.

Но всеки път, когато отклоните погледа си от Христос и се опитате да разчитате на жалката си сила, със сигурност ще паднете и ще съгрешите. Ще се случи дори да сте имали ежедневно общуване с Бога в продължение на 119 години и 6 месеца! Така стана с Мойсей. Бе познавал Бога, бе разговарял с Него като с приятел, бе извел израилтяните от Египет и почти бе стигнал до границата на Обетованата земя. Но един ден се поддаде на сатанинските опити за отклоняване на вниманието от Христос и се опита да се справи със ситуацията чрез собствената си сила. Разгневи се, прие за себе си славата, която принадлежеше единствено на Бога, и удари скалата, вместо да ѝ говори.

Ако дойде време да ударите скалата, под каквото и да форма в живота си, можете да знаете едно нещо със сигурност - точно в този момент сте спрели да се упоавате на Божията сила и сте започнали да разчитате на себе си. Но колкото и да сте слаби, дори да сте "най-крехката душа", ако се научите да пребъдвате в Христос миг след миг, Сатана няма да има сила над вас.

Тезис 72

Пребъдващото ежедневно общуване с Бога води до пребъдващо себепредаване, упование в Него, което е ежесекундно.

Представете си, че сте на елеватор и се качвате към върха на Световния търговски център. Докато елеваторът върви нагоре, вие се навеждате да си завържете връзката на

обувката, подхлъзвате се и падате. Падате надолу, макар че сте движили нагоре!

Това е може би съвсем повърхностна илюстрация за двата вида пребъждане. Можем всеки ден да отиваме при Бога и да пребъдваме. Ако пребъдваме в Него всеки ден чрез ежедневно общуване с Него, посоката ни е нагоре. Избираме дали всеки ден да пребъдваме в Него, така както избираме дали да прекараме един час в размишление върху живота на Христос и в молитвена връзка. Докато отиваме при Него в пребъдващо ежедневно общуване, поканвайки Го да контролира живота ни, ние вървим нагоре.

Но много християни с болка осъзнават, че дори да са избрали пребъдващото ежедневно общуване с Христос, понякога могат да отклонят погледа си от Него и да го насочат навътре в себе си. В такива мигове те падат и съгрешават. Така стигнахме до втория вид пребъждане - пребъдващо ежесекундно упование. Дори когато пребъдващото ежедневно общуване е непокътнато, възможно е пребъдващото ежесекундно упование да бъде на приливи и отливи.

За начало нека поставим аксиомата, че пребъдващото ежедневно общуване определя посоката на живот и участието ни. В "Пътят към Христос", с. 57, 58 се казва: "Характерът на един човек се разкрива не чрез случайни добри или лоши постъпки, но чрез общата насока на ежедневните думи и действия."

Но ежесекундното пребъдващо упование определя победата или поражението в християнския живот. Винаги когато гледаме към Исус и разчитаме на Неговата сила, ще преживяваме победа. Винаги когато гледаме към себе си и разчитаме на собствената си сила, ще претърпяваме поражение. В зависимост от това, дали сме сили или слаби, поражението може да бъде само външно или и външно, и вътрешно. Ако сме силни, може да се държим добре, но да падаме и да съгрешаваме вътрешно. Ако сме слаби, поражението ще бъде не само вътрешно, но и външно. Ако разчитаме на себе си, а не на Исусовата сила, нямаме друг избор освен да падаме и да съгрешаваме.

Графиката на християнския живот би могла да изглежда така:

СТР. 234 ОТ КНИГАТА

Този, който има пребъдващо ежедневно общуване с Христос върви нагоре въпреки временните неуспехи.

Но ако човек няма пребъдващо ежедневно общуване с Христос, линията може да бъде такава:

СТР. 234 ОТ КНИГАТА

Той може да има временни импулси да се стреми към Бога, но общата насока на живота му е надолу.

Ако човек има пребъдващо ежедневно общуване с Христос, тогава Спасителят контролира общата му насока в живота. Ако няма ежедневно общуване, дяволът упражнява контрол върху посоката.

Хората често питат: "Тогава кой ни контролира, когато вървим надолу, макар че общата посока е нагоре?"

Отговорът е, че дяволът ни контролира ежесекундно всеки път, когато отклоним погледа си от Христос и престанем да се уповаваме на Неговата сила. Разбира се, дяволът ни

контролира всеки път, когато съгрешим. Но е възможно в даден момент да получи надмощие в живота ни, макар че Бог продължава да контролира общата насока.

Божията цел за нас е да ни води колкото се може по-бързо към състоянието, при което ще Го познаваме и ще Му се уповаваме дотолкова, че никога да не се отклоняваме от Него дори за миг. И когато това време дойде, животът ни ще изглежда така:

ГРАФИКАТА ОТ СТР. 235

Тезис 73

Поглеждането към личното "аз" винаги е точката на отделяне от Бога и нарушаване на ежесекундното упование в Него.

Спомняте ли си как сте учили да карате кола? Трябвало е да внимавате за много неща. Трябвало е да поглеждате към скоростта, към стрелката за горивото, към огледалото за задно виждане, към пътните знаци и към другите коли, както и да слушате наставленията на инструктора! Възможно е така да се заплеснете по всички подробности от процеса на шофиране, че да забравите накъде пътувате! Ако не следите за посоката, просто не стигате там, закъдето сте се запътили.

Когато се опитвах да уча една от дъщерите ми да шофира, завихме покрай един ъгъл и се озовахме на поляната пред кварталната църква. Не бях планирал точно този маршрут! Върнахме се и опитахме отново. Скоро тя можеше да кара достатъчно добре, за да получи книжка. Едно е сигурно: за безопасното шофиране е необходимо нещо повече от книжка. Ако се захласнете по природните красоти, по другите коли и по различните прибори на таблото, не след дълго ще излезете от пътя. Ако се оглеждате в огледалото и не следите пътя, скоро ще ви се случи нещо неприятно.

Понякога новите християни имат същите проблеми. Занимаваме се с процеса на "шофиране". Оглеждаме се, за да видим как се справяме. Гледаме към другите, за да видим как те се справят. Природните красоти, житейските удоволствия или изпитания отклоняват вниманието ни. Не след много време се озоваваме в канавката (в духовен смисъл, разбира се). Закон е, че всеки път, когато отклоним поглед от Христос и го насочим към нещо друго, загубваме посоката.

В "Пътят към Христа" това е казано по следния начин: "Когато умът ни се занимава с нашето собствено "аз", той се отклонява от Христос, Източника на силата и живота. Затова и Сатана полага специални усилия да държи вниманието ни отклонено от Спасителя, та по този начин да попречи на връзката и общението на душата с Христос" (с. 71).

Всеки път, когато дяволът успее да ни накара да отвърнем поглед от Христос, неизбежно падаме и съгрешаваме. Вниманието ни трябва да бъде съсредоточено върху Бога и докато гледаме към Него, сме в сигурност. Но поглеждайки към собственото "аз", поставяме себе си на мястото на Бога. "А ако се поставим на мястото на Бога, ние сме точно там, където Сатана иска да бъдем" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 3 януари 1899 г.).

Петър откри този принцип в едно драматично нощно преживяване в езерото. Виж Матей 14:28-30. През деня Исус нахранил 5000 души и всички смятали, че на земята се

установява небесното царство. Но точно когато изглеждало, че ще бъде основано ново царство, Исус изпратил учениците Си да отидат от другата страна на езерото. Едва ли някога преди са били по-разочаровани от Него.

Появила се буря и те се уплашили за живота си. Но Исус дошъл при тях, ходейки по водата, и Петър казал: "Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата." А Той рече: "Дойди." И Петър слезе от ладията и ходеше по водата да иде при Исуса. Но като виждаше вятъра силен, уплаши се и като потъваше, извика, казвайки: "Господи, избави ме."

Докато гледал към Христос, Петър бил в сигурност. Но когато погледнал към вълните и назад към лодката, за да се увери, че другите ученици го наблюдават, започнал да потъва.

В предишната глава говорих за два вида пребъждане - пребъдващо ежедневно общуване и ежесекундното пребъдващо упование. Отклоним ли поглед от Христос, нарушава се ежесекундното пребъдващо упование, а не пребъдващото ежедневно общуване. Ако паднем и съгрешим, трябва да отидем при Христос за покаяние и прощение.

Но вечната ни участ не се решава от моментна грешка. "Ако човек, който всеки ден общува с Бога [пребъдващо ежедневно отношение], се отклони от пътя, ако за миг отвърне погледа си от Исус [ежесекундното пребъдващо упование], това не е защото съгрешава преднамерено, тъй като ако види грешката си, се обръща отново, поглежда към Исус и обстоятелството, че е съгрешил не го прави по-малко скъп за Божието сърце" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 12 май 1896 г.).

Тезис 74

Бог никога няма да се отдели от Нас. Ние обаче можем да изберем да се отделим от Бога.

Бог никога не дава заявление за развод! Дал ни е право да предприемем развод в случай, че брачният партньор е нарушил клетвата за вяност. Но дори когато народът Му проявява невяност - дори когато народът Му многократно проявява невяност - Той никога не се възползва от това право. Нарушаването на връзката между Бога и човека винаги е по решение на човека, а не на Бога.

Никога не е отменяно Божието обещание: "Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя" (Евр. 13:5).

В историята на Израил виждаме много случаи, от които Бог би могъл да се възползва, за да изостави народа Си. Людете често проявявали нелоялност. Не само че нарушавали заповедите, изговорени на Синай и написани със собствената Му десница, но и започнали да се покланят на други богове, забравяйки единствения истински Бог, който ги бил извел от Египет и завел до Обетованата земя. В Стария завет са записани случаите на нечестие и бунт, извършвани от царе и народ. В "Животът на Исус", с. 28 се казва: "От времето, когато влязоха в Ханаанската земя, те отстъпиха от Божиите заповеди и последваха езичниците. Напразно Бог ги предупреждаваше чрез пророците Си. Напразно страдаха, наказани с езическото робство. След всяка реформация следваше още по-ниско падение."

По времето на Христос "грехът бе станал наука, мъдрост и осветена част от религията. Бунтът бе пуснал дълбоки корени в сърцата и враждебността на човека към небето бе станала още по-жестока" ("Животът на Исус", с. 37). Дяволът се радваше, че е извършил делото си толкова добре, че Божието търпение би се изчерпало и човечеството би било унищожено. Но

Бог имаше по-добър план. Вместо да унищожи, Той изпрати Спасител. Исус дойде на земята, за да предложи примирение лично, да се опита да прехвърли мост между човечеството и Бога.

Милостивият дар, отхвърлен от израилтяните, все още се предлага на отделната личност и всеки човек на тази земя може да го приеме. Този дар няма да бъде оттеглен докато отделният човек не направи окончателен избор за или против Бога. Когато Христос напусне небесното светилище и благодатното време приключи, Божието дълготърпение ще се изчерпи. Но дори тогава Бог няма да ни изоставя с радост. С неохота ще приеме решението ние да Го изоставим. Виж "Великата борба", с. 614 .

Сигурно ви се е случвало да се безпокоите от това, че ви е необходимо прекалено много време, за да научите уроците, които Той се опитва да ви даде. Сигурно ви се е случвало да се молите: "Господи, моля Те, не се отказвай от мене." Можете да сте сигурни, че никога няма да го направи. По-добре би било да се молите така: "Господи, помогни никога да не се откаже от Тебе." Стане ли въпрос за дара на спасението и за връзката ни с Бога Той гласува заедно с нас. Само упоритостта на нашия избор може да ни попречи да отидем в Неговото присъствие и да получим това, което Той копнее да ни даде.

"Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или угнетение, гонение или глад, голота, беда или нож?" "Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещото, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ" (Римл. 8:35, 37-39).

Свидетелстване

Тезис 75

Бог иска да свидетелстваме не защото това е добре за Него, а защото е добре за нас.

Представете си, че един ден тръгна пеша от Сан Франциско до колежа "Пасифик юниън" - Обетованата земя! Настигате ме с колата си и ми предлагате да се кача. Ако приема, ще стигна много по-бързо до колежа. Ще си спестя мазолите по краката. Но все пак аз съм тръгнал натам.

Да обърнем примера. Един ден тръгвам пеша от Сан Франциско до Рино - пъкъл! Настигате ме с колата и ми предлагате да се кача. Ако приема, ще стигна до Рино много по-бързо и ще си спестя мазолите по краката. Но все пак аз съм тръгнал натам.

Това е опит да се представи темата за свидетелстването и нашия дял в споделянето и разпространяването на евангелието. Понякога теолозите противопоставят специалното на общото откровение. Тези, които са в полза на специалното откровение, казват, че за да се спаси, човек трябва да чуе за Христос и да Го приеме. Твърдят, че ако приелите Христос не отидат да кажат и на други, тези хора ще бъдат погубени за вечността.

От друга страна, привържениците на общото откровение вярват, че Бог ще съди всеки

човек въз основа на приетата светлина и че е напълно достатъчно, ако единственото нещо, което човекът е знаел в живота си, е с естеството си да откликва на Бога.

Можете да погледнете на въпроса от философска гледна точка и да заключите, че след като Бог е Бог на любов и е справедлив и праведен, не би допуснал някой да бъде погубен въз основа на това, което аз правя или не правя. Подобно становище е добре обосновано в боговдъхновените писания. В Йоан 1:9 се казва, че Христос е Светлината, "която осветлява всеки човек". В един коментар от 22 юни 1911 г. Е. Вайт казва: "В деня на съда, когато възникне въпросът защо не сте спазвали Божиите заповеди, не можете да се извините с непослушанието на друг човек."

Несъмнено можем занесем добрата вест за спасение и на други и да бъдем използвани като Божии инструменти. Както в притчата, с която започнах, можем да им спестим години на търсене, ако отидем при тях и споделим познанията си. Но Бог не е оставил на нас да определяме вечната им участ.

Тогава каква е целта на християнското свидетелстване? Често чуваме призови за разпространяване на евангелието сред "външните". Но ако Бог може да стигне до тях и без наша помощ, защо иска от нас да се включваме в евангелизирането? Не би ли било по-добре да възложи душеспасителната работа на ангели, които са много по-способни от нас? Казано ни е, че в края ангели ще вършат делото, което не е било довършено от хора (виж "Избрани вести", кн. 1, с. 118). Ако това ще се случи в края, защо още сега Бог да не ни спести всички грешки, които правим в опитите си да споделяме нашата вяра?

Можем да си отговорим, ако разберем Божията цел във възлагането ни на определена отговорност в християнското свидетелстване. За да получите най-точна и кратка информация за целта на християнското свидетелстване, прочете главата "Живот и служба" от "Пътят към Христа": "А усилието да направим благословения другите ще се отрази на самите нас, като донесе на нас благословения" (с. 79). В "Свидетелства", т. 3, с. 391 тази мисъл е изразена още по-ясно: "Каквато и необходимост да има за участието ни в напредъка на Божието дело, Господ предварително я е подготвил за наше добро."

Понякога хората се страхуват, че ако приемат тази истина, ще бъде унищожена мотивацията им за евангелизиране! Изглежда егоистично да се включваме в служене, което е добро по-скоро за самите нас отколкото за другите. Но моля ви, забележете, че има разлика между Божията цел във включването ни в християнското свидетелстване и нашата цел в евангелизирането. Участваме в служенето, защото искаме и други да разберат истината, че сме се освободили. Отиваме при хората, защото сме били почетени от Бога да станем Негови съработници.

Ако отиваме при другите, за да им помогнем и да изпълним Божието поръчение, неизбежният резултат е благословение за собствените ни души. А точно това е и Божието намерение!

Тезис 76

Желанието да свидетелстваме идва естествено за истинския християнин (макар че методите може да са различни).

Не можете да държите канарче в гардероб! Не казвам, че не трябва, просто казвам, че не може. Ако опитате, няма да имате канарче. Ще имате малка купчина от пера!

"Пътят към Христос", с. 78: "Веднага щом човек дойде при Христос, в сърцето му се поражда желание да извести и на други какъв скъп приятел е намерил в лицето на Исус. Спасяващата и освещаваща истина не може да се заключи в сърцето. Ако сме облечени с Христовата правда и сме изпълнени с радостта на обитаващия в нас Негов Дух, не можем да се сдържаме и няма да мълчим."

Подобни изказвания се срещат на много места в Духа на пророчеството. "Исус не заръча на учениците Си: "Опитвайте се да направите така, че виделината ви да свети", а ги посъветва: "Нека свети вашата виделина". Когато Христос живее в сърцето, не е възможно да се скрие светлината от Неговото присъствие" ("Мисли от планината на благословението", с. 41. "Първият импулс на обновеното сърце е да доведе и други при Спасителя" ("Великата борба", с. 70).

Желанието да споделя добрата вест с другите идва съвсем естествено за истинския християнин. Желанието да споделя благовестието идва съвсем естествено за всеки човек! Може би си спомняте историята за прокажените по времето на големия глад в Израил. Градът бил обсаден и хората гладували. Група прокажени решили да излязат извън стените с надеждата, че ще намерят парче хляб. Казвали си, че не е голяма работа, ако бъдат убити навън, тъй като и без това скоро ще умрат от глад. За тяхно голямо удивление врагът бил избягал през нощта, оставяйки шатри и запаси от храна. Прокажените яли и пили, след което отнесли среброто и златото от първите две шатри, на които попаднали. Тогава възникнало естественото желание да споделят добрата вест! "Тоя ден е ден на добри вести, а ние мълчим. Ако чакаме, докле съмне, възмездието ще ни постигне" (4Царе 7:9). Незабавно се върнали в града, за да разкажат какво са открили.

Въпреки факта, че желанието да се споделя идва естествено, възможно е да не проповядваме. Ако се противопоставяте на естественото желание да споделяте вярата, си вие го губите - точно така, както губите канарчето си, ако го затворите в гардероб. "Божията благодат няма да обитава дълго време в душата на онзи, който има големи привилегии и възможности, но не свидетелства. Такъв човек скоро ще открие, че няма какво да каже" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 22 август 1899 г.). Така стигаме до друга важна истина: не всички ще свидетелстваме по един и същ начин. Всички имаме естествено желание да свидетелстваме, но то ще бъде загубено, ако откажем да действваме според него. Но не всички ще използват едни и същи методи за свидетелстване.

Светият Дух избира дарбите на служенето и ги раздава. Не всички могат да използват едни и същи методи на свидетелстване, както и не всички могат да бъдат достигнати от евангелието по един и същ начин. Но като християнски свидетели всеки от нас има да сподели нещо лично за това, което Исус Христос е направил за него. Един може да е общителен и да не се притеснява да спира непознати на улицата, за да им говори за Христос. Друг може да е по-затворен и да работи най-добре сред близките си. "Само Христовият метод ще даде успех в евангелизирането. Спасителят общуваше с хората като човек, който им желае доброто. Той проявяваше съчувствие, грижеше се нуждите им и печелеше тяхното доверие. После им казваше: "Ела и ме следвай" ("По стъпките на великия Лекар", с. 143.

Теорията за "евангелската бомба" трябва да бъде взривена! Сигурно сте гледали филма "Евангелският перко" - сатира за някои от методите, използвани от незрели християни. Хората не се спасяват групово, а като отделни личности. Личното свидетелство за това, което Исус е направил за вас, си остава най-убедителното доказателство.

Тезис 77

Най-щастливият човек на света е този, който най-много служи на другите. Най-нещастният е този, който най-много служи на себе си.

Щастлив ли сте? В детската градина пеехме една песничка: "Много съм добре, колко съм щастлив!" Какво да кажем за 24-часовото щастие? Май не успяваме да го постигнем. Дори за малката Полиана имаше моменти, когато усмивката ѝ изчезваше.

Но едно е сигурно: каквото и щастие да сте намерили в живота си, то е дошло в резултат на забравяне на собственото "аз" и помагане на другите. Обикновено човекът, който служи само на себе си, е изключително нещастен.

"Истинското щастие може да бъде намерено само в живот на служене. Жалък и нещастен е този, който живее безсмислен и егоистичен живот" ("В небесни места", с. 229). "Онези, които работят упорито за осигуряване на собственото щастие, са нещастни. Хората, които забравят себелюбието и се грижат за другите, получават в сърцата си светлината и благословието, които са дали от себе си" (с. 325).

Една от Божиите цели за хората Му е те да бъдате щастливи. Понякога така наречените християни пренебрегват този факт и мислят, че най-близо до Бога е човекът, който носи тъмни дрехи и винаги е със сериозно изражение на лицето. Съвсем не е така. Вярно е, че в щастието има нещо повече от това, което се показва по рекламните, но също така е вярно, че християните трябва да бъдат най-щастливите хора на света.

Разказва се за един смръщен и важен "християнин", който се опитвал да говори за своята вяра. Приятелят му отговорил: "Не мисля, че искам да стана християнин. Изглеждаш така, сякаш страдаш от главоболие."

Защо мислим по човешки, че когато сме най-близо до Бога, трябва да имаме възможно най-мрачното изражение на лицето? Случвало ли ви се е да се огледате по време на църковната святопричастна служба? Това е служба, която е определена да бъде празнуване за простените грехове и за увереността, че сте в мир с Бога. Само да се осмелите да се усмихнете! Ако го направите, ще бъдете единственият!

Понякога се опитвам да убедя хората, че не е грях да се усмихват по време на Господната вечеря - никога не успявам. Докато дяконите минават между редовете, обстановката прилича на погребение. Някои не могат да издържат да не се засмеят поради мрачните лица около нас, но бързо удържахме победа над себе си!

Святопричастната служба трябва да бъде радостно преживяване! Поклонението пред Бога трябва да бъде радостно преживяване! Християните трябва да са най-щастливите хора на света. Една от основните причини за това, е че докато мислят и работят за другите, забравят за себе си.

В работата за другите винаги има благословение. "Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси" (Марко 8:35). Да даваме означава да печелим. "Тези, които служат за другите, ще бъдат обслужени от главния Пастир. Те лично ще пият от живата вода и ще бъдат задоволени. Няма да копнеят за възбуждащи удоволствия или за някаква промяна в живота си. Главният предмет на техния интерес ще бъде как да спасяват душите, които са на загиване" ("Животът на Исус", с. 641).

Щастлив ли си? Или се чувстваш нещастен? Всичко зависи от това, дали работиш за благословието на други хора.

Тезис 78

Християнското служене в духовния живот съответства на упражненията във физическия живот.

Когато самолетът на капитан Еди Рикенбакер паднал в Тихия океан по време на Втората световна война, оцелелите успели да се доберат до малък сал. Прекарали на него няколко седмици без храна и вода. Случаят е описан от Рикенбакер и лейтенант Джеймс Уитекър в съвместната им книга "Чухме ангели да пеят". Един от членовете на екипажа умрял и другите започнали да спорят дали да изядат тялото. Накрая решили да го погребат в морето.

Но представете си, че малко преди тези хора да бъдат спасени, аз мина покрай тях с бързоходен катер. Оцелелите от сала ме гледат с хлътналите си очи и се чудят дали не съм поредния мираж. Приближавам се и им казвам: "Вие момчета, имате проблем. Не изглеждате в добро здраве. Мисля, че се нуждаете от повече физически упражнения!"

Те биха отговорили: "А ти се нуждаеш от повече мозък!"

Дълго време мислех, че хората могат да се интересуват от духовните неща, като ги включваме в програми за евангелизиране и свидетелстване. В една нова църква направих списък на всички успешни бизнесмени и се опитах да ги накарам да ходят от врата на врата, за да раздават литература или да преподават библейски уроци.

Около 5 процента от църковните членове откликнаха и наистина се опитаха да свидетелстват. Но всъщност цялата инициатива си беше провал. Оказа се, че мнозина се отдръпват от църквата, за да избегнат чувството за вина, породено от отхвърлянето на моята програма.

Глупаво е да се опитваме да караме хората да правят физически упражнения, ако те са на умирање. Глупаво и безсмислено е да се опитваме да караме хората да правят физически упражнения, ако още не са родени.

Реших да опитам друга техника. След отиването ми в нова църква направих всичко възможно да заинтересувам вярващите с духовните неща. Започнах да наблягам на връзката с Бога, на вярата, себепредаването и победата. Резултатът беше замайващ - поне в началото! Постепенно ентузиазмът утихна. После се преместих в друга църква.

Накрая разбрах същността на проблема. Важно е да започнем с духовните неща, но това трябва да бъде последвано колкото е възможно по-скоро от насърчаване на хората да се включат активно в християнското служене. Можем да запазим новия си живот в Христос само ако го споделяме. Единственото, което може да спаси съживлението от постепенно замиране, е да започнем веднага да споделяме добрата вест с други.

За този баланс се говори в "Пътят към Христа", с. 80, 81: "Силата идва чрез упражняване; активността е самото условие за поддържането на живота. Онези, които се стараят да водят християнски живот чрез пасивно приемане на благословенията, които благодатта дава, а не вършат нищо за Христос, просто се опитват да живеят, като ядат, без да работят. И в духовния живот, както и в природния свят, това винаги има за резултат израждане и упадък. Човек, който би отказал да упражнява крайниците си, скоро ще изгуби способността да ги употребява. Така и християнинът, който не упражнява дадените му от Бога сили, не само няма да порасне в Христос, но ще загуби и силата, която е притежавал досега."

В работата Си с учениците Христос използваше най-добрия метод. Първо, призова ги да Го последват. Виж Матей 4:19. След известно време им даде поръчение: "Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух" (Матей 28:19).

Само когато се научим как да Го следваме - и да не преставаме да Го следваме - може да се каже, че сме готови да тръгнем.

Тезис 79

Не можем да дадем на другите това, което самите ние не притежаваме.

Да си представим съдебна зала. Свидетелят се заклева да казва "истината, цялата истина и нищо друго освен истината". Заема мястото си и започват да му задават въпроси.

"Къде бяхте в нощта на престъплението?"

"Вкъщи."

"Какво правихте?"

"Спях си в леглото."

"Видяхте ли нещо необичайно?"

"Не."

"Чухте ли нещо?"

"Не, спал съм, докато е станало всичко това."

"И вие сте свидетел?"

Разбира се, "свидетелят" незабавно бива изведен навън.

В Стария завет има една интересна история за свидетел, който не можел да каже нищо. Авесалом се стремил да завладее царството на баща си Давид. Имало битка и в разгара на боя оселът на Авесалом минал под ниско дърво и ездачът увиснал на косата си! Човек на име Хусин бил свидетел. Изпратили го да разкаже на цар Давид какво е видял.

Но друг човек също поискал да отиде при царя. Името му е Ахимаас. Отишъл при дежурния офицер и му казал: "Пусни ме да изтичам."

Офицерът отговорил: "Защо искаш да тичаш? Няма какво да кажеш."

Но Ахимаас настоял. Тичал доста бързо, макар че нямал информация! Всъщност тичал толкова добре, че надминал истинския свидетел Хусин. Паднал на лице пред царя и казал: "Видях едно голямо смущение, но не знаех що беше" (2Царе 18:29).

Много хора от християнско изповедание тичат с Ахимаас! Усърдието им е голямо, а вестта съвсем "хилава". За да бъдете добър свидетел, трябва да има за какво да свидетелствате! "Без жива вяра в Христос като в личен Спасител не е възможно да направим нашето влияние осезаемо в един свят на скептицизъм. Не можем да даваме на другите това, което самите ние не притежаваме. Можем да оказваме благотворно влияние за благословение и издигане на човечеството съразмерно на нашето посвещение и отдаване на Христос. Ако няма истинско служене, истинска любов, истинско духовно преживяване, не може да има сила за помагане на другите" ("Мисли от планината на благословието", с. 37).

Първата стъпка към свидетелстването за Христос е да имаме лично преживяване с Него. Не е достатъчно да видим промяна в живота на другите или да сме усетили силата на евангелието. Християнското свидетелство винаги трябва да се основава на първо лице, единствено число. Никой няма да обърне внимание на християнин, който дава следното свидетелство: "Видях едно голямо смущение, но не знаех що беше."

Свидетелството, очаквано от съвременния свят, е същото, за което Исус говори на възстановения гадаринец: "Иди си у дома при своите и кажи им какви неща ти стори Господ и как се смили за тебе" (Марко 5:19).

Искушение

Тезис 80

Същността на изкушението е въпросът дали да живеем отделени от Христос.

Случвало ли ви се е да бъдете изкушавани? Борили ли сте се с изкушение? Мога да задам и друг въпрос: "Човешко същество ли сте?" Изкушението е житейска реалност, прав ли съм? Много от нас откриват от личен опит, че дяволът съществува, преди още да открият съществуването на Бога.

Като юноша предполагам, че проблемите ми с изкушенията ще бъдат разрешени, когато стана на 20 години. След навършването на тази възраст реших, че ще са ми необходими още няколко години. Предположих, че на 30 ще се освободя от изкушенията. Но всяко ново десетилетие донасяше своите специфични проблеми. Не ми се иска да призная коя възраст очаквам сега! Болезнената реалност е, че живеем в свят на изкушения, дяволът е жив и в добро състояние и никога не оставя никого на мира. Упоритостта му е сравнима с неговата злоба. Когато подтикне някого към грях, желае да му причини и страдание. Изкушението не е приятно преживяване! В Евр. 2:18 за Христос се казва: "Понеже в това, дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага."

Но когато изкушението завърши с провал и грях, страданието е още по-страшно. Ако можехме да открием как да се справим с изкушенията, бихме могли да отговорим на най-важните въпроси, задавани от хората. Често предлаганите методи за справяне с изкушението зависят от волята на човека. Това, което е добро за силните, често е неефикасно за слабите.

Когато разглеждаме тази тема, нека отново си спомним, че грехът не се основава на поведението ни. Вече открихме, че грехът в единствено число е живот отделно от Христос, а греховете в множествено число (вършени на лоши неща) са последица от отделянето.

По същия начин можем да направим разлика между изкушение в единствено число (изкушението да живеем без ежедневно общуване с Христос) и изкушения в множествено число, които са свързани с погрешни действия или лошо поведение.

Ако се боря с изкушения, множествено число, какъв е истинският ми проблем? Липса на постоянно упование в Бога. Ето защо дяволът прави всичко възможно да ни отдели от непрестанното общуване с Христос, чрез което се развива доверието ни в Бога. Ако дяволът може да ни убеди да живеем независимо от Исус Христос, изкушенията, множествено число, ще ни победят в хода на живота.

"Душата, която обича Бога, черпи сила от Него чрез непрестанно общуване. Когато й стане навик да разговаря с Господа, властта на лукавия е отхвърлена; Сатана не може да живее близо до душа, която живее близо до Бога" (Е. Вайт, АБК, т. 7, с. 937).

Нека повторим, за да го запомним, че истинският проблем с изкушението е отделеният от Христос живот. Ако се поддавате на изкушението да започвате деня без молитва и изучаване на Божието слово, ако живеете далеч от Господ Исус, това означава, че вече сте загубили битката. Изкушенията могат да бъдат победени само в контекста на отношенията с Христос. Когато започнем да обмисляме как да се справим с изкушенията, множествено число, първо трябва да разберем как да се справим с изкушението, единствено число - изкушението да се живее отделно от Бога.

Но християнин, който всеки ден се предава на Христос и отделя време, за да Го опознава все повече и да Му се доверява все по-пълно, пак може да открие, че не само е изкушаван, но и се поддава на изкушения. Ако това важи за вас, сигурно ще ви е от полза да изучите техниката на изкушенията.

Тезис 81

Изкушението става грях, когато се съгласим с него в ума си.

Да предложим, че тази сутрин сте решили да прекарате един час в молитва и размишление за живота на Христос. Поканили сте Го да контролира живота ви и сте приели даровете Му покаяние и прощение за новия ден. Положили сте плановете си в нозете Му, поканили сте Го да ви ръководи във всичките ви постъпки. После сте отишли на работа.

Но вечерта разбирате, че сте съгрешили. Поддали сте се на едно от дяволските изкушения и започвате да се питате: "Защо? Как? Кога се отклоних от пътя?"

Размислете за миг за "анатомията" на изкушението. Вече разбрахме, че докато не отклоняваме поглед от Христос, грехът няма сила над нас. Когато започваме деня с Бога, приемаме Неговия контрол. Докато продължаваме да се уповаваме на Него, дяволът няма сила да ни накара да съгрешим. Всъщност, ако се уповаваме на Христос, греховете ще ни бъдат омразни. Затова дяволът не си губи времето с опити да ни изкушава да вършим нередни неща. Първо, той трябва по някакъв начин да отклони вниманието ни от Исус и от общението с Него. В "Мисли от планината на благословението", с. 92 се казва: "Поддаването на изкушението започва, когато позволим умът да се отклони и да станем непостоянни в доверието си към Бога."

Вече споменахме за тактиката на Сатана да отклонява погледа ни от Исус. (Прочетете списъка от "Пътят към Христа", с. 71 [с. 73 от българското издание от 1990 г.] Прави така, че да потънете в удоволствия, грижи, трудности, скърби, чужди престъпления, собствени грешки и несъвършенства или в безпокойство за спасението. Когато се отклоните от Христос и започнете да разчитате на себе си, защитните стени падат и тогава дяволът може да дойде при вас с изкушенията си да извършите нередни неща, които неизбежно ще ви харесат.

Това отклоняване на вниманието от Христос към собственото "аз", преходът от пребъдващото упование в Христос към себеупованието често е нещо незабележимо и постепенно. Първото доказателство за негативна промяна е намирането на нещо привлекателно в изкушенията на неприятеля.

В книгата си "Искам да ви дам увереност" Едуард Вик представя петте стъпала на

изкушението: изкушение, размисъл, съгласяване, планиране, действие. Да разгледаме всяко стъпало.

1. Изкушение. Дяволът поставя уловката за извършване на грехове. Не може да ни принуди, само ни поканва. Не е грях да бъдеш изкушаван. Исус също бе изкушаван.

2. Размисъл. Бог не поставя прегради пред умовете ни. Не постигаме победа без участие на интелекта ни. Дори Христос размисляше за изкушенията, които дяволът му представи. Размисълът върху изкушенията и осъзнаването на изкушението не е грях.

Ако се уповавате на Исус във време на изкушения, ще спрете там, където трябва. Господният Дух ще издигне бариера пред неприятеля и вие ще победите. Но ако отклоните вниманието си от Исус към собственото "аз" и започнете да разчитате на личната си сила, нямате друг избор освен да преминете към следващата стъпка - там, където изкушението става грях.

3. Съгласяване. Какво е съгласяването? Ето какво: "Хей! това изглежда е приятно!" Не е задължително да кажете: "Да, ще го извърша." Греховете започват преди действията. В Матей 5 гл. Исус каза, че ако се гневите, виновни сте в убийство, ако гледате похотливо, виновни сте в прелюбодеяние. Не е необходимо да отиваме към следващите стъпки, за да бъдем виновни пред Бога. "Победата на греховното желание показва, че душата е измамена" ("Мисли от планината на благословието", с. 92).

4. Планиране. В зависимост от естеството на изкушението тази стъпка може да бъде съвсем малка или невероятно усложнена. Понякога дори човек със силна воля, който благодарение на голямата си сила може да се въздържи от отиване към стъпка 5, пак прекарва известно време в планиране, защото е голямо удоволствие да се правят планове! Слабите планират и веднага се заемат с осъществяване на плановете си.

5. Действие. Накрая планът се превръща в действие. Но забележете, че не това е стъпката, която определя дали човек е съгрешил. Грехът е започнал още на третото стъпало, когато е дадено съгласието.

Добрата вест е, че на всяко едно от тези пет стъпала можете да осъзнаете опасността и да се обърнете към Христос за покаяние и прощение. Той винаги желае да ни приеме, когато и да отидем при Него. Ако не спрем да търсим ежедневна връзка с Него, Той ще ни доведе до състояние, при което да Му се уповаваме винаги, а не само от време на време. Когато този миг настъпи, опитите на Сатана да ни изкушава ще бъдат напразни.

Тезис 82

Исус бе изкушаван да върши добро със собствени сили. Същото важи и за нас.

Били ли сте изкушавани да превърнете камъните в хлябове? Борил съм се с много изкушения, но никога с такова! Защо? Защото дяволът знае, че ще си загуби времето. Не бих могъл да го направя дори да желая.

Има ли нещо лошо в превръщането на камъните в хлябове? Има ли нещо нередно в това да огладнееш, след като не си ял шест седмици? По-късно по време на дейността Си Исус умножи хлябовете и рибите чрез свръхестествена сила и нахрани с тях хората, които не бяха яли само от сутринта! Дяволът не изкуши Христос да превърне хлябовете в пасти или в сладолед "Баскин Робинс". Изкуши Го да превърне камъни в хлябове: това изглежда доста привлекателно особено ако не си ял нищо от 40 дни.

Имаше нещо общо във всички изкушения, използвани от дявола, за да отклони Исус от мисията Му. Всяко от тях имаше за цел Исус да престане да се уповава на силата на Отец и да използва силата, с която бе роден.

Греховете бяха отвратителни за Исус. В Евр. 1:9 се казва, че Исус е обичал правдата и е мразел беззаконието. Дяволът не би успял да Го привлече с изкушения да извърши нещо нередно. Единствената му възможност е била да се опита да Го накара да извърши нещо, което е добро, но... със собствената Си сила.

В тезиси 90-94 ще се спрем по-подробно на естеството на Христос. Но за да разберем въпроса за изкушението, трябва да знаем поне това: Исус не бе изкушаван да извърши лоши неща. Той бе изкушаван да извърши добри неща, но със собствена сила. Същото изкушение се прилага и за нас.

В Откр. 3:14-22 е записана вестта към лаодикийската църква. На Лаодикия не й липсват дела, а връзка с Исус. Исус е представен символично като пътник, който чука на вратата и чака да бъде поканен. Лаодокиецът трябва да се покае за греха си, а не за греховете си. Той живее безупречен живот, но отделен от Христос. Забравил е, че "за Бога външните прояви нямат никакво значение. Външната форма на религия, лишена от Божията любов, няма никаква стойност" (Е. Вайт, АБК, т. 7, с. 958). Лаодикия е църква, изпълнена със силни хора, които не изпитват нужда от Спасител.

Но в ст. 21 има и добра вест за Лаодикия - обещание за победителите. А методът за постигане на победа? Можем да победим подобно на Христос. Също като Христос можем да се уповаваме не на собствена сила, а на такава, която е над нас.

Дяволът ще се опита да ни победи и ще използва същия метод, какъвто бе използван и за Христос. Както с болка осъзнаваме, много често той успява да отклони вниманието ни от Спасителя. Не идва при нас да ни пита дали бихме пожелали да извършим някакъв отвратителен грях. Просто се опитва да изпълни дните, часовете и минутите ни с много неща, добри сами по себе си, но отклоняващи вниманието ни от Исус. Опитва се да ни държи прекалено заети, за да не можем да отделяме време за общуване с Христос. Няма значение дали сме заети с работа за църквата, стига да сме прекалено заети за Исус Христос. Сатана не се плаши от "добрите" неща, които вършим, стига да ги вършим със собствени сили.

Ние обаче сме предупредени за опасността. Исус дойде не само да умре за нас, но и да ни покаже как да живеем. Дойде да ни покаже как да устояваме на изкушенията на неприятеля да ни отклонява от връзката с Бога и да ни подмамва да разчитаме на себе си. Когато разберем същността на проблема за греха и изкушението, ще знаем къде е силата ни. Когато откажем да се отделим от Христос дори поради "добри" причини, ще бъдем победители чрез Божията сила.

Тезис 83

Господ знае как да избавя благочестивите от изкушение, но не и нечестивите.

От доста години съм пастор на църкви в колежи. Преподаването в колежа ми помага да съм във връзка със студентите. Непрекъснато си мисля за глупостта на системата на оценяване! Студентите изобретяват трикове, за да не учат това, за което са дошли! Опитват се да анализират учителя и техниката му на изпитване. През семестъра се шляят, а в края се опитват да научат всичко наведнъж, за да си вземат изпита.

Студентите ми се опитват да ме надхитрят и затова аз започнах да ги надхитрявам! Изобретих така наречената система оценка по договор. Гарантирам на всеки студент, който редовно присъства в час и си изпълнява домашните задачи, че ще изкара изпита - без значение дали ще се провали на тестовете и на контролните.

Удивителното (и невероятно) нещо е, че след толкова години преподавателски стаж и изпитване на стотици студенти, нито веднъж не е имало случай някой да е присъствал редовно в клас и да си писал домашните, а след това да се е провалил на изпита.

Но обещанието ми остава в сила. Тези, които всеки ден си вършат работата, ще бъдат "избавени" по време на изпита!

Бог е обещал да избавя благочестивите от изкушение. Можете да прочетете това във 2Петрово 2:9: "Знае Господ как да избавя благочестивите от изкушения" (превод "Кинг Джеймс").

Но кои са тези "благочестиви"? Случвало ли ви се е да мислите, че ако сте "благочестив", няма да имате нужда от справяне с изкушението? В Пс. 1:6 се казва: "Защото Господ наблюдава пътя на праведните, а пътят на нечестивите ще бъде погубен." Следователно благочестивите са праведни, а нечестивите - неправедни. Тези, които са благочестиви, т.е. праведни, не разчитат на себе си и на собствената си правда, а на Христовата праведност. Именно тях Господ знае как да избавя от изкушение. Нечестивите, т.е. неправедните, разчитат на собствената си правда и сила. Но те въобще не ги притежават! Дори Бог не може да избавя от изкушение тези, които упорстват в себеупованието си.

В такъв случай има основание да твърдим, че Бог не може да избавя нечестивите от изкушение? Колко често сте били побеждавани в опитите си да живеете християнски живот, защото във време на криза сте се опитвали да черпите от собствените си сили, които всъщност не притежавате? Все едно да се опитвате да изкарате изпит, за който не сте се подготвяли. Или да напишете чек, който няма покритие в банката.

В книгата "По стъпките на великия Лекар", с. 510 ни се казва, че "когато допуснем връзката ни с Бога да бъде прекъсната, защитата се оттегля от нас. Добрите цели и намерения няма да ви дадат сила да устоите на злото. Трябва да бъдете хора на молитвата".

Ако всеки ден търсите Господа и се променяте, ще научите колко безсмислено е да разчитате на собствените си сили. Когато спрете сами да се борите с греха и с дявола, Господ ще успее да ви избави. Той има цялата сила на небето и земята и ако се упоавате на Него, победата ви е осигурена.

Тезис 84

Изкушенията се побеждават не по време на изкушаването, а много преди това.

Веднъж чух един проповедник от амвона да дава примери как според него можем да победим изкушението. "Представете си, че имате проблем с алкохола - каза той. - Отивате в магазина и си купувате бутилка вино. Връщате се в колата, махате тапата и я вдигате до носа си. Внезапно осъзнавате, че сте изкушаван!"

Е, и аз мисля същото!

След това проповедникът продължи: "Представете си, че имате проблем с наркотиците и влезете в контакт с продавач на дрога, за да си купите малко количество от най-силното

вещество. Връщате се в апартамента, вземате спринцовката, нагрявате сместа и точно когато се готвите да си забиете иглата, осъзнавате, че сте изкушаван. Какво правите?"

Един от най-големите проблеми с изкушението е, че чакаме да настъпят моменти, подобни на описаните от този проповедник, и тогава се опитваме да решим какво да правим. Тогава обаче е твърде късно! Ако грехът започне в ума, а ние допуснем упованието ни в Христос да бъде нарушено, това означава, че сме му се поддали много по-рано. Ако греховете не са просто погрешни действия, а погрешни мисли, планове и желания (както вече отбелязахме в последните глави), тогава изкушението е било успешно, преди още да отидем в магазина за алкохол или при продавача на наркотици. Изкушението е станало грях, когато сме се съгласили с него в ума си. Планирането и извършването на последвалия грях са просто неизбежен резултат от вече извършения грях.

В "Мисли от планината на благословието", с. 60 ни се казва: "Периодът на изкушението, при което човек извършва тежък грях, не създава това зло, което се е разкрило, а само развива или изявява онова, което е било скрито и латентно в сърцето. Човек е това, което мисли в сърцето си, защото от сърцето са изворите на живота (виж Пр. 23:7; 4:23)."

Ако не издържите теста по аритметика, истинският проблем е, че преди това не сте научили таблицата за умножение или просто не сте си изпълнявали ежедневните задачи. Ако внезапно откриете, че сте на червено в банката, истинският проблем е, че преди това не сте си попълвали правилно чековете или не сте смятали правилно. Ако се давите в дълбокия край на басейн, истинският проблем е, че преди това не сте научили да плувате в плитката част.

Хората със силна воля използват всякакви техники, за да се опитат да победят греха във времето на изкушение. Слабите опитват същите техники и откриват, че резултатът е същият. Проблемът не е в намирането на точните думи, с които да се молим, или песента, която да пеем във време на изкушение. Същността на проблема е дали Бог е източникът ви на сила, така че когато дойде изкушението Светият Дух да може да издигне бариера пред неприятеля.

Всеки метод, с който се опитваме да се насилим за добро поведение в момента на изкушение, ще съсредоточи вниманието ни към самите нас, а това е улица без изход. Единственият начин, по който някой може да победи греха и дявола, е да гледа към Исус, а не към собственото "аз". Дори силните откриват, че когато са отделени от Христос, не успяват да постигнат нищо повече от контролиране на външните прояви. Те не могат да променят желанията в сърцата си.

Когато Исус отиде при учениците Си в градината и ги намери заспали, каза им да станат и да се молят, за да не паднат в изкушение (Лука 22:46). Бяха ли изкушавани по това време? Да, бяха изкушени да заспят. Но това, което доведе до поражението им в часа на изкушение, бе фактът, че вече се бяха поддали на изкушението да пренебрегнат Божията сила. Именно затова, когато настъпи кризата, напуснаха Исус и се разбягаха.

В Евр. 4:16 ни се казва да "пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно". Твърде често мислим, че трябва да пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта само във време на нужда. Вярно е, че Исус винаги ни приема, когато се обърнем към Него, но само ако търсим благодатта Му пред престола на благодатта сега, ще имаме благодат във време на нужда. Той винаги дава прощение от греха, но ако бъдем избавени от съгрешаване, това ще бъде защото сме отишли при Него за сила, преди още да е дошло изкушението. Получаваме победа, като се учим да пребъдваме в Него ден след ден, миг след миг.

Победа

Тезис 85

Победата не е нещо, което постигаме, а което получаваме.

Във вестите към седемте църкви от Откр. 1-3 гл. се прокрадва една основна тема. На всяка църква е дадено особено обещание - обещание, което важи само за победителите. За ефеската църква: "На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е всред Божия рай" (Откр. 2:7). За смирненската църква: "Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт" (ст. 11). За пергамската църква: "На тогова, който победи, ще дам от скритата манна; ще му дам и бяло камъче и на камъчето ново име написано, което никой не познава, освен оня, който го получава" (ст. 17).

Тиатир: "И на този, който победи и който се пази докрай, за да върши дела чисти като Моите, ще дам власт над народите" (ст. 26).

Сардис: "Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели" (Откр. 3:5).

Филадельфия: "Който победи, ще го направя стълп в храма на Моя Бог; отгдето няма вече да изляза вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име" (ст. 12).

И накрая на лаодикийската църква е казано: "На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол" (ст. 12).

Изглежда че наистина е изключително важно да си победител. Господ дава на победителя важен мотив: разрешение да яде от дървото на живота, от скритата манна, както и да получи ново име, да има власт над народите, да бъде облечен в бяла дреха, да бъде стълб в Божия храм и да седи заедно с Христос на трона.

Когато кажа, че победата е дар, хората си мислят, че тя не е кой знае от какво значение. Едва ли може да има нещо по-погрешно. Спасението е дар - важно ли е спасението? Вярата е дар - важна ли е вярата? Покаянието е дар - важно ли е покаянието? Божията цел за нас е победа - дори нещо повече от победа. Той иска да бъдем "повече от победители" чрез Него (Римл. 8:37).

Когато Бог говори за победа и дори за нещо повече, какъв вид победа има предвид? Дали става въпрос за победа над греховете? Не. Победата е над нещо много по-трудно за контролиране. "Мисли от планината на благословието", с. 141: "Християнският живот е битка и поход. Победата, която трябва да бъде спечелена, не се постига с човешка сила. Бойното поле на тази война е човешкото сърце. Предстоящата битка - най-голямата война, започната от човека, е подчиняването на собственото "аз" на Божията воля, както и отдаването на сърцето във властта на любовта."

Забележете същността на проблема: предаване на собственото "аз", предаването на самите нас под Божия контрол, а не предаване на лошите неща.

Вероятно това е единствената битка във вселената, при която победата зависи от предаването! И тъй като това е вярно, неизбежно победата ще е дар, защото и себепредаването е дар. "Не можем да победим могъщия враг, който ни държи в мрежата си. Само Бог може да ни даде победа. Той иска ние да владеем себе си, да владеем собствената

си воля и начина на живот" ("Мисли от планината на благословието", с. 141).

Вече отбелязахме метода за постигане на победа, разкрит от Бога във вестта към лаодикийската църква. "На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол" (Откр. 3:21).

Как Исус победи? Чрез упование в силата на Своя Отец и общуване с Него - не чрез борба срещу дявола, водена със собствени сили, макар че имаше толкова голяма сила, каквато ние не притежаваме. Благодарение на доверието Си в силата и мощта на Отец Исус стана победител. Ако се уповаваме на Него и имаме вяра, също можем да бъдем победители. "Тая е победата, която е света победила, вярата наша" (1Йоаново 5:4 - ЦП).

Тезис 86

В християнската битка ние сме активни в борбата с вяра и пасивни в борбата с греховете.

Днес сме залети от всякакви видове програми за физически упражнения. Те стават толкова популярни, че някои хора си увреждат здравето в резултат на пренатоварване. Имам обаче едно упражнение, което бих желал да опитате за духовното си здраве. Упражнение, което ще ви направи по-силни и способни да победите! Готови ли сте? Искам да застанете неподвижно и в същото време да се движите напред!

Господ даде точно това упражнение на израилтяните в началото на пътуването им към Обетованата земя. Можете да го прочете в Изход 14:13-15. Евреите бяха на брега на Червено море, заобиколени с планини отляво и отдясно, а зад тях бързо настъпваше вражеска армия. Вече изпадаха в паника, но Господ им изпрати вест чрез Мойсей: "Не бойте се, стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес; защото колкото за египтяните, които видяхте днес, няма да ги видите вече до века. Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни. Тогава рече Господ на Мойсей: "Защо викаш към Мене? Кажи на израилтяните да вървят напред."

Ето, току-що прочетохте библейската програма за упражнение! Стойте, вървете напред. Нищо повече.

Възможно ли е да се стои и същевременно да се върви напред? Вероятно сте го правили! Случвало ли ви се е стоите в автобус или влак, или самолет, докато се движите напред? Неподвижни ли сте били? Повечето хората разбират колко глупаво е да тичат напред-назад в движещ се автобус или самолет. Не само че е глупаво, но е възможно да загубите равновесие и да паднете! Просто стоите на едно място. Но в същото време се придвижвате напред. Нещо повече, движите се с много по-голяма скорост, отколкото ако слезете от превозното средство и се опитате да бягате със собствени сили.

Как трябваше израилтяните да стоят и същевременно да вървят напред? Те стояха неподвижни що се отнася до битката с врага. Трябваше обаче да вървят напред с вяра! Това е разликата между битката с вяра и битката с греха. Бог ни кани да се включим в битката с вяра. Предупреждава ни да не се впускаме в битката с греха.

Битката с вяра е борбата да отделяме всеки ден време за молитва, за изучаване на Христовия живот и за връзка с Него. Битката с греха е стремежът да победим изкушенията и греховете, да воюваме срещу дявола и властта му. Ако се опитаме да се борим с греха, ние сме победени още в самото начало. В Еф. 6:12 се казва, че "нашата борба не е срещу кръв и

плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места". Ако не се борим срещу плът и кръв, тогава възможно ли е ние да водим борбата? Как се борим с дух? Има само един начин. Трябва ви помощта на друг Дух, Който да се бори за вас.

Точно това ни е обещал Бог. "Човекът не може сам да се спаси, но Божият Син води битка за него и го поставя в благоприятни обстоятелства, като му дава от Своите божествени качества" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 8 февруари 1898 г.).

Вярно е, че Павел ни казва да се въоръжим с Божието всеоръжие - изглежда наистина има битка! Но ако проучите за какво оръжие става въпрос в Еф. 6:11-18, ще видите, че то е оръжие за война за устояване. "... за да можете да устоите." "... за да можете да противостоите." "... да устоите." Забележете, че всеки предмет от Божието всеоръжие, което трябва да носим, има връзка с общуването ни с Бога, т.е. с битката с вяра. То е за защита, а не за нападение. Различните части символизират истината, правдата, благовестието на мира, вярата, спасението, молитвата и Божието слово. Въоръженият по този начин човек е готов да стои неподвижно в битката с врага, но да върви напред в отношенията си с Бога и в упованието си в Него.

Не се опитвайте да вървите напред, ако не стоите на място - със сигурност ще паднете! Не се опитвайте да стоите неподвижно, без да вървите напред - ще имате само някаква пасивна религия, която скоро ще ви втръсне. Стойте и вървете напред. Това е единственият път към победата!

Тезис 87

Истинската победа означава да победим стремежа си да победим.

Йосафат разбра, че врагът идва. Вместо да свика военния съвет и да нареди войската да се приготви за бърза атака, той направи нещо много интересно. Можете да го прочетете във 2Лет. 20 гл. Свика молитвено събрание!

На събранието един човек, ръководен от Божия Дух, се изправи и предложи план за действие. Каза на хората, че трябва да излязат за среща с врага, но няма да има нужда да се борят, защото сам Господ ще се бори за тях. Рано на следващата сутрин те се събраха и след кратка дискусия решиха да изпратят един хор начело на войската, който да пее в прослава на Господа по пътя към бойното поле.

Бихте ли желали да сте член на този хор? Наистина би било голяма победа да победите желанието си да победите! Можете ли да си представите някой от духовата секция да крие прашка под одеждата си?

Ако можехте да присъствате там, щеше да ви е необходима голяма вяра, за да оставите прашката у дома и да тръгнете в Господното име, пеейки химни на хвала. Но някак си хората успяха да изпълнят заповедта на Йосафат и Господ спечели голяма битка за тях.

В духовния живот битката винаги се печели, като гледаме към Исус и се уповаваме на Неговата сила. Никога не я печелим с опити да се борим срещу греха и дявола. Никога не я печелим, като се опитваме да "помогнем" на Бога и да Му позволим да извърши част от работата, а в същото време ние да стреляме наслуки по врага. Победата е на Бога. Можем да Му сътрудничим само като се стремим към ежедневна връзка с Него и по този начин Му даваме възможност да се бори с неприятеля от наше име.

Сигурно сте опитвали детската игра да балансирате дълга пръчка с ръка. Ако погледнете към ръката си, веднага се проваляте. Но ако съсредоточите вниманието си към пръчката и гледате нагоре, всичко е много лесно.

Погледнете ли към себе си, неизбежно губите победата, но ако гледате към Христос, победата е неизбежен резултат. Спомнете ли си поемата: "Погледнах към Христос и гълъбът на мира кацна на мен. Погледнах гълъба и той отлетя надалеч."

Повечето от нас губят битката, не защото не се опитваме, а защото прекалено упорито се опитваме да победим. Работим върху самата победа и в този процес загубваме това, което сме се надявали да спечелим.

Възможно е в християнския живот всеки ден да работим за постигане на победа и накрая да загубим; или да погледнем към Христос вместо към победата и да спечелим.

Победата е като себепредаването, защото се основава именно на него. Всичко или нищо. Не съществува частична победа.

Можем да илюстрираме тази истина, като използваме "сеизмографа на греха".

ГРАФИКАТА ОТ СТР. 278 НА КНИГАТА

Вижте лявата графика. Често се опитваме да измерим победата по този начин. Представете си, че в началото на християнския си живот съм имал ужасен нрав. Започвам да се опитвам да победя и след известно време изблиците ми на гняв са стигнали до девета степен на скалата. След няколко години християнски живот успявам да стигна до шеста степен. След още няколко години упорити усилия вече "земетресенията" на гнева ми стигат само до трета степен. И малко преди да умра, стигам до такова състояние, че иглата на сеизмографа дори не потрепва. Това не е победа!

Сега погледнете дясната графика. Там има само две числа - нула и десет. Всеки път, когато разчитам на себе си, а не на Христос, иглата отива към десетката. Всеки път, когато се уповавам на Христос, а не на себе си, независимо дали е първият или последният ден от християнския ми живот, иглата не се помръдва.

Божията цел за нас е да се научим да се уповаваме на Него винаги и по всяко време. Това е толкова възможно за нас, колкото бе възможно и за Христос. В книгата "Животът на Исус", с. 679 се казва: "Знаеше, че животът на уповаващите се в Него ученици ще бъде като Неговия - поредица от непрекъснати победи, които не изглеждат такива тук, но които ще бъдат признати във великото бъдеще."

Кое ни дава непрестанни победи? Животът на уповаващи се в Него ученици. Само когато Го опознаем, можем да Му се уповаваме през цялото време. Доверим ли Му се и погледнем ли към Него, победата е осигурена.

Съвършенство

Тезис 88

Съвършенството на характера не е наше дело, а Божие дело в самите нас.

Купували ли сте си нова кола? Помните ли как сте се чувствали, докато сте я карали към дома? Блестящо полирана отвън и безупречно чиста отвътре. Как сте се чувствали, когато за пръв път някой ви е одрал бронята или детето ви е разляло млечен шейк на задната седалка?

Във всяко човешко същество има вроден стремеж към съвършенство. Копнеем за съвършенство и се разочароваме, когато нещо "съвършено" се провали. Не желаем да платим пълна цена за повредена стока. Още като деца научаваме, че веднъж след като нещо се счупи, радостта си отива. Родителите ни настояват да се грижим за личните си вещи и да отлагаме колкото се може повече деня, когато се износват и престават да имат някаква стойност за нас.

Работим упорито за постигане на физическо съвършенство. Родителите се радват от съвършенството на новороденото си дете и скърбят за всеки белег - физически или емоционален. Правим всичко възможно да прикрием стареенето и въздишаме заради бръчките, пожълтялата кожа, падащата коса, загубата на подвижност. Копнеем за времето на прославянето, когато този процес ще бъде обърнат назад и ще живеем в съвършени тела.

Съвършенството е важно за всеки от нас - важно е и за Бога. Той ни е обещал вечна младост без болести и болки, вечен живот в съвършенство здраве и красота. Разказал ни е за небесния ни дом, съвършен до най-малката подробност - там дори цветята са съвършени и никога не увяхват. Уверени сме, че ще има съвършено щастие, защото според Божието слово там няма да има повече сълзи, скърби и плач.

Но не е необходимо да очакваме второто пришествие, за да постигнем един вид съвършенство. Бог ни е обещал съвършенство на характера и то трябва да се развие тук. Обещал е съвършенство, наредил е да има съвършенство. Волята Му за нас е да бъдем съвършени!

Бог каза на Авраам: "Ходи пред Мене и бъди непорочен" (Битие 17:1). Исус каза на последователите Си: "Бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец" (Матей 5:48). Павел писа: "Нека се стремим към съвършенство" (Евр. 6:1).

Съвършенството е важно. Съвършенството е възможно. Съвършенството е необходимо за християнина. Но никога не забравяйте, че съвършенството е Божие дело, а не наше. Да се спрем на някои от библейските доказателства:

"Бог е силната моя крепост и прави съвършен пътя ми" (2Царе 22:33).

"Бог, Който ме препасва със сила, и прави съвършен пътя ми..." (Пс. 18:32).

"А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христа Исуса, ще ви усъвършенства, утвърди, укрепи..." (1Петрово 5:10).

"А Бог на мира, Който чрез кръвта на единия вечен завет е въздигнал от мъртвите великия Пастир на овцете, нашия Господ Исус, дано ви усъвършенства във всяко добро нещо, за да вършите Неговата воля, като действате във вас това, което е угодно пред Него чрез Исуса Христа, Комуто да бъде слава във вечни векове. Амин" (Евр. 13:20, 21).

Интересувате ли се от съвършенство на характера? Възможно е да го имате. Добрата вест е, че макар физическите ни тела да залиняват, а материалните притежания да загинат с течение на времето, вътрешният ни живот може да бъде обновяван всеки ден. Виж 2Кор. 4:16. Съвършеният характер е постижим още в сегашния живот. Бог е Този, Който оформя живота ни, докато сме във връзка с Него. А "делата Му са съвършени" (Вт. 32:4).

Тезис 89

Съвършенството може да бъде опасна тема, ако насочваме вниманието към себе си и към собствените си дела.

ВНИМАНИЕ: Изучаването на въпроса за съвършенството може да бъде вредно за духовното ви здраве!

Не можем да не изучаваме учението за съвършенството, защото то е библейско. Но проучването може да бъде много опасно, ако насочваме вниманието към себе си. Всеки път, когато гледаме към себе си, а не към Христос, ще паднем и ще съгрешим. Можем да изучаваме въпроса за съвършенството само ако запомним, че то е Божие дело в нас, а не наше лично дело. Ако съвършенството е само Божие дело, тогава изучаването му ще ни накара да гледаме към Бога, а не към себе си.

Библията описва три вида съвършенство. Можем да бъдем съвършени по рождение, по растеж и по характер. Понякога можете да чуete как някои разискват върху текста от Матей 5:48 "бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец" и казват: "Всъщност тук не се говори за съвършенство, а за зрялост."

Но думата "зрялост" е много по-силна от думата "съвършенство". Едно бебе може да бъде съвършено, докато си гука. Детето може да бъде съвършено, когато седи на бордюра и бърби със съседското хлапе. Но ако се държи така и на 20-годишна възраст, има повод за тревога!

Да бъдеш съвършен по характер означава не само да бъдеш съвършен по рождение и растеж, но и по зрялост.

В Марко 4:28 се казва: "Първо ствол, после клас, подир тях това пълно зърно в класа." Стволът може да бъде съвършен, класът да е съвършен, но пълното зърно в класа означава, че си не само съвършен, но и зрял. В "Притчи Христови", с. 65 се казва, че можем да бъдем съвършени на всеки етап от развитието си.

И така, Библията учи, че съвършенството е възможно. Библията също учи, че съвършенството е Божие дело, а не наше, както вече отбелязахме в предишната глава. Според Библията никога не трябва да твърдим, че имаме съвършенство. Всъщност такова твърдение би доказало, че не сме съвършени! Йов 9:20: "Даже ако бях праведен, осъдили ме биха собствените ми уста. Ако бях непорочен, Той би ме показал опърничав."

"Никой, който твърди, че е свят, не е такъв. Хората, записани като святи в небесните книги, не осъзнават този факт и са последните на света, които биха се хвалили с качествата си" ("Вярата, с която живея", с. 140). "Истински осветеният човек... не осъзнава своята доброта и благочестие" ("Осветеният живот", с. 11). "Колкото по-близо идвате до Исуса, толкова по-грешни ще изглеждате в собствените си очи; защото духовното ви зрение ще става все по-чисто и вашите несъвършенства ще се виждат все по-ясно и в явен контраст с Неговото съвършено естество. Това е доказателство, че сатанинските измами са изгубили своята сила и че вас вече ви оживява и раздвижва животворното влияние на Божия Дух" ("Пътят към Христа", с. 64, 65).

Колкото по-близо отиваме до Исус, толкова по-малко съвършени се смятаме. Следователно съвършенството никога не е било предназначено да привлича вниманието ни, защото няма да знаем кога сме го приели. Нашият дял в процеса на усъвършенстване е да

продължаваме да вървим към Исус и да не отделяме поглед от Него. За останалото Той ще се погрижи.

"Всеки ще преживее голяма борба, за да победи греха в сърцето си. Понякога това е много болезнено и обезсърчително, защото, виждайки несъвършенствата си, започваме да мислим само за тях, вместо да гледаме към Исус и да облечем одеждата на Неговата правда" ("Свидетелства", т. 9, с. 182).

Но докато не забравяме, че съвършенството е Божие дело за нас и докато гледаме към Него, можем в сигурност да изучаваме обещанията Му за съвършенството. Можем да се радваме заради всичко, направено от Него, за да бъдем възстановени от греха.

Исус

Тезис 90

Исус бе като Адам преди грехопадението в смисъл, че имаше безгрешно естество - не бе роден отделен от Бога. По физическа и умствена сила и морално достойнство (устойчивост) Исус бе като Адам след грехопадението.

Понякога хората питат дали Исус е бил като Адам преди грехопадението или като Адам след грехопадението. Отговорът е: "Да!"

За да го разберем, трябва да осъзнаем за кои аспекти от Исусовия живот говорим. Можем да разделим личността Му като човешко същество на четири аспекта: духовно естество, физическа сила, умствени способности и морална стойност, т.е. издръжливост.

По духовно естество Исус бе като Адам преди грехопадението. "Христос е наречен втори Адам. В чистота и святост, свързан с Бога и възлюбен от Него, Той започна там, където започна първият Адам. С пълно съзнание премина през областта, в която Адам падна, и изкупи Адамовия провал" (АБК, т. 7А, с. 650).

Христос бе изцяло човек, но изцяло безгрешен - единственото човешко същество след Адам, което може да твърди такова нещо. В края на земното Си служене можа да каже: "Иде князът на този свят. Той няма нищо в Мене" (Йоан 14:30). В "Избрани вести", кн. 1, с. 256 се казва: "Не трябва да имаме съмнения по отношение на съвършената безгрешност на човешкото естество на Христос." В коментарите на Е. Вайт в АБК, т. 7, с. 912 е заявено: "Той трябваше да застане начело на човечеството, като прие естеството, но не и греховността на човека."

На пръв поглед някой може да помисли, че има противоречие, защото в известен смисъл Христос взе върху Себе Си нашата вина, грях и дори греховното ни естество. Макар че взе вината ни, Той не стана виновен. В противен случай и Той би имал нужда от Спасител. Когато взе греховното ни естество, това не направи Неговото естество греховно. Исус взе вината и греха ни като наш Заместник.

Когато ангелът дойде при Мария с вестта за скорошното раждане на Месия, думите му бяха: "Светият Дух ще дойде върху ти и силата на Всевишния ще те осени. Затуй и свящото Онова, Коего ще се роди от тебе, ще се нарече Божи Син" (Лука 1:35). Исус бе роден по различен начин. Никой от нас не може да бъде наречен "святото Онова". Подобно на Адам

преди грехопадението Исус имаше човешко естество с възможността да се поддаде на изкушение. Но тъй като никога не се поддаде на греха, остана безгрешен. Виж "Животът на Исус", с. 117 [с. 55, 56 от българското издание от 1992 г.] Така стана втори Адам и ни изкупи от неуспеха на първия Адам. Виж 1Кор. 15:21, 22.

Исус обаче бе роден различно от Адам. Преди всичко Той бе роден! Адам бе сътворен! Но Исус не започна с предимствата, които Адам притежаваше. "В продължение на 4000 години расата бе отслабнала физически, умствено и морално. И Христос пое върху Себе Си слабостта на изроденото човешко естество. Само така можеше да спаси човека от най-голямата дълбочина на деградацията" ("Животът на Исус", с. 117).

И така, Христос прие по-малка физическа сила от Адам. Не бе висок като Адам, защото човечеството е намалявало по ръст след Сътворението. Не бе силен като Адам. Изморяваше се и имаше нужда от почивка в ситуации, при които Адам не би се изморил - например нощта в езерото и край кладенеца в Самария.

Човекът Христос не бе толкова блестящ като Адам! Мъдростта, проявявана в служенето Му, идваше отгоре, а не от самия Него. Исус не използва божествения Си "коэффициент за интелигентност". Разчиташе на Отец за мъдрост и дори за ежедневните Си планове.

А какво да кажем за моралното достойнство? Е. Вайт, която използва термина, не го дефинира. То обаче има връзка с устойчивостта на човека, с контрола върху личното поведение. Ако Христос е имал по-малка устойчивост от Адам, значи е бил по-слаб от него, по-малко устойчив на изкушенията в човешкото Си естество.

Каква проява на Божествена любов е фактът, че Той позволи Сина Му да слезе на земята и да поеме риска заради нас! В "Животът на Исус" ни се казва, че Отец позволил Христос "да срещне опасностите, присъщи на живота на всеки човек, да се бори, както всяко човешко дете с риск да падне и да изгуби вечността". Ние копнеем да защитим близките си от силата на Сатана. Но "Бог даде единородния Си Син сред много по-ожесточен конфликт и още по-страхотен риск да бъде сигурна светлина в пътеката на нашите мили деца. "Това е любов." Чудете се небеса, и удивлявай се, о земя!" (с. 49).

Тезис 91

Исус нямаше предимства пред нас в побеждаването на изкушенията.

В днешната икономическа обстановка много хора изпадат в големи финансови затруднения. Ако сте в тази категория сигурно бихте желали да изкарате семинара "Как да живеем според получавания доход". Представете си, че лекторът е Джон Д. Рокфелер. Сега вече проявявате ли интерес? Какво биха казали учениците за курс, озаглавен "Как да се справяме с домашните по възможно най-лесния начин"? Лекторът е с коефициент на интелигентност 200. Сигурно ви интересува някой спорт. Какво мислите за курс по делта планиризм, воден от ангел Гавраил?

Ако Исус дойде да стане само наш Спасител и нищо повече, не би било чак толкова важно как е изживял живота Си. Но Той дойде да бъде наш пример и да ни покаже как да живеем. В противен случай не бихме могли да се възползваме от примера Му.

В "Животът на Исус", с. 24 се казва: "Ако ние бихме намерили нещо, в което Исус не е издържал, тогава точно в него Сатана би представил Божията сила като недостатъчна."

Във всички дискусии и дебати във връзка с естеството на Христос повечето разногласия се дължат на две точки: какво означава, че Исус е бил изкушаван във всичко като нас и пак е останал без грях (виж Евр. 4 гл.) и как е възможно да се е родил безгрешен, след като майка Му е човешко същество. Нито един от двата въпроса не са пряко свързани с живота ни. Казано ни е, че са тайни и не бива да отделяме много време в изясняването им. Виж Е. Вайт, АБК, т. 5, с. 1128, 1129.

От друга страна, почти всички се съгласяват с други две точки: Исус не е имал предимство пред нас в побеждаването на изкушението; победил е греха така, както и ние можем да го победим. По тези два въпроса имаме много повече информация.

Исус не се е поддал на изкушението дори с мисъл - същата победа може да бъде постигната и от нас. Виж "Животът на Исус, с. 123 [с. 59, 60 от българското издание от 1992 г.] В Откр. 3:21 се казва, че можем да победим така, както Исус е победил. "Чрез победата на Христос на човека са дадени същите възможности, каквито имаше и Той. На хората бе дадена възможност да станат участници в Божественото естество, чрез което можем да победим покварата в света" (Е. Вайт, сп. "Знамения на времето", 16 януари 1896 г.).

И така, Исус нямаше предимство пред нас в побеждаването на греха. Той дойде и преживя нуждите и слабостите на човечеството, за да може да даде помощ на тези, които трябва да живеят в човешки ограничения.

Няма съмнение, че Исус имаше различни предимства, защото бе толкова Бог, колкото и човек. Но никога не използваше предимствата, с които бе роден, и тъй като не се възползва от тях, те Му даваха еднаква или дори по-голяма несгода в сравнение с нас.

Например Исус имаше истинско предимство по отношение на поведението. Тъй като никога не бе съгрешил, не можеше да бъде изкушаван да продължи да греши - тласъкът от прегрешението е една от най-големите сили, дърпащи ни надолу. От друга страна, Той бе в неизгодно положение що се отнася до общуването с Отец, защото имаше силата да живее отделно от упованието в Бога, но не го направи. Кой е подложен на по-голямо изкушение да живее независимо? Този, който има силата да живее така, или този, който не притежава такава сила?

В коментарите на Е. Вайт, записани в АБК, т. 7, с. 930, се казва: "Бе много трудно за Княза на живота да осъществи плана за спасението на човека, тъй като божественото Му естество бе "загърнато" с човешко. Бе получавал почит в небесните двореци и знаеше какво нещо е абсолютната власт. За Него бе толкова трудно да се задържи на човешко ниво, колкото за човека е трудно да се издигне от ниското ниво на поквареното си естество и да стане участник в божественото."

И така, когато се стигна до основните въпроси за греха и изкушението - отделянето от Бога - Христос нямаше предимство пред нас и дори бе в неизгодно положение. "Човек не може да спаси себе си, но Божият Син води битката вместо него и му дава предимство, като му предоставя собствените Си божествени качества" (Е. Вайт, сп. "Ривю енд херълд", 8 февруари 1898 г.).

Животът на Исус е нашата увереност, че можем да победим изкушението. Както Той спечели победа чрез упование в Отца, така и ние можем да победим чрез упование в Него. Можем да имаме "предимството" още днес.

Тезис 92

Исус победи изкушението по такъв начин, по какъвто и ние можем да го победим:

чрез сила отгоре, а не чрез сила отвътре.

Исус бе прекарал цял ден в проповядване и изцеляване. С настъпването на нощта отиде при учениците Си силно изтощен. Едва бяха започнали пътуването си, когато Той заспа в задната част на ладията.

Учениците не забелязаха този факт. Те бяха рибари, а не учители. Цял ден Исус бе вършил Своята работа, сега бе време те да свършат своята. През деня несръчно се бяха опитвали да помагат на хората подобно на Исус. Но що се отнася до море и кораби, те бяха в стихията си. Имаха убеждението, че могат да се справят с всяка ситуация.

Отначало не се обезпокоиха от бурята. В това голямо езеро бяха преживели толкова много бури. Управлението на ладията бе погълнало цялото им внимание и те забравиха за Исус. Струва ни се невероятно. Чудим се как са могли да забравят за Исус!

Но колко пъти и ние Го забравяме? Случвало ли ви се е? Били ли сте в голяма опасност на магистралата и въпреки това сте се опитвали да се справите със ситуацията със собствени сили, а не сте викали за помощ отгоре? Имало ли е семейни кризи, съпроводени с гневни действия и лоши думи, при които сте се опитвали сами да укротите бурята, а много по-късно сте се сещали да се помолите? Когато детето ви е наранено или сериозно болно, кого викаете пръв - семейния лекар или великия Лечител? Нима не е възможно и днес да забравим, че Исус е с нас в ладията?

Преживяването на учениците през онази нощ в езерото е илюстрация, разкриваща ни как Исус побеждаваше изкушенията. В "Животът на Исус", с. 336 това е описано по следния начин: "Когато Исус бе събуден, за да се справи с бурята, в Него цареше свършен мир. В думите и в погледа Му нямаше и следа от страх, защото и в сърцето Му нямаше страх. Той обаче не разчиташе на притежаването на непобедима сила. Исус си почиваше в мир не защото е "Господар на земята и морето, и на небето". Той бе изоставил тази сила и според думите Му "не може да върши нищо от Себе Си" (Йоан 5:30). Исус вярваше в могъществото на Отец. Той се надяваше на вярата - вярата в Божията любов и грижа. Силата на думите, които укротиха бурята, принадлежаха на Бога. Както Исус се остави с вяра в ръцете на Отец, така и ние трябва да се оставяме в ръцете на нашия Спасител."

Е. Вайт продължава описанието, като прави връзка между бурята в морето и бурите на изкушението, които ни връхлитат. "Колко често ние преживяваме същата опитност като учениците! Когато се разразяват бурите на изкушението и свирепите светкавици проблясват, и вълните ни заливат, ние се борим сами с бурята, като забравяме, че има Един, Който може да ни помогне. Уповаваме се на собствената си сила, докато загубим надежда и се срещнем със смъртта. Тогава си спомняме за Исус и ако Го призовем да ни спаси, няма да е напразно. Въпреки че Му е мъчно да укорява нашето неверие и самонадеяност, Той никога няма да пропусне да ни даде помощта, от която се нуждаем" (пак там).

Добрата вест е, че Исус победи така, както и ние можем да победим. Това е добра вест, защото Той живя така, както ние трябва да живеем. Нямаше предимство пред нас в живота Си на упование в Отца. Това е добра вест, защото Той постигна победа, а чрез Него и ние можем да победим. Благодарение на оправдаващата Му благодат Неговата победа се вписва в нашата сметка, когато отидем при Него за прощение. Той обаче ни дава нещо повече от една победа на Негови наместници. Чрез силата Му в живота ни, можем да постигнем Неговата победа. "Исус не прояви никакви качества и не използва никаква сила, които хората не биха могли да имат чрез вяра в Него. Всичките Му последователи могат да постигнат същото свършено човешко естество, каквото Той притежаваше, ако пожелаят да се подчинят на Бога така, както Той се подчиняваше" (с. 664).

В "Избрани вести", кн. 1 намираме следното изказване: "Исус устоя на изкушението

чрез сила, която хората могат да притежават. Той се хвана за Божия трон и на земята няма мъж или жена, които да не могат да получат същата помощ чрез вяра в Бога. Човек може да стане участник в Божественото естество. На света няма нито една душа, която да не е в състояние да се възползва от небесната помощ в миг на изкушение и изпитание. Христос дойде да разкрие източника на Своята сила, за да може човек никога да не разчита на собствените си сили" (с. 409).

С идването Си на тази земя Христос изостави Своята божествена сила, но именно чрез тази сила Той стана победител. Отказа се от божествеността Си и вместо това започна да се уповава на силата отгоре. Същата сила е достъпна и за нас. В живота ни божественото може да се съчетае с човешкото, така както стана с Исус. Възможно е да бъдем победители, като станем "участници на божественото естество" (2Петрово 1:4).

Тезис 93

Исус намираще греха за отвратителен. Докато се уповаваме на Бога, също можем да смятаме греха за отвратителен.

Тъй като Исус преживя целия Си земен живот в упование в Отец и никога не се поддаде на изкушението да се отдели от Него дори за миг, дяволът не можеше да Го изкушава с грехове, множествено число. За Исус греховете бяха отвратителни и отблъскващи.

В боговдъхновените писания са ни дадени толкова много доказателства. В Евр. 1:9 за Христос се казва: "Възлюбил си правда и намразил си беззаконие." "Животът на Исус", с. 111: "Всеки грях, всяко разногласие, всяка скверна лъст, предизвикани от греховете, бяха мъчение за духа Му." "Избрани вести", кн. 1, с. 322: "Мразейки греха със свършена омраза, Той [Исус] събираше в душата Си греховете на целия свят." АБК, т. 5, с. 1142: "Характерът Му разкриваше свършена омраза към греха." Т. 7, с. 904: "Христос винаги таеше в Себе си изключително силна омраза към греха." Т. 7, с. 927: "Защо не можем да осъзнаем значението на думите "Христос бе изкушаван"? Макар че остана свободен от греха, фините сетива на божественото Му естество правеха контакта със злото едно неизразимо мъчение." "Животът на Исус", с. 88: "Исус мразеше само едно нещо на света - греха. Не можеше да види нещо лошо, без да почувства болка, която не бе в състояние дори да прикрие." "Животът на Исус", с. 700: "Исус страдаше съразмерно със свършенството на святостта Си и с омразата към греха... За Него бе отблъскващо да е заобиколен от човешки същества, контролирани от Сатана."

Понякога хората се опитват да доказват, че Христос е бил изкушаван със злото по същия начин, както грешният човек е изкушаван, когато живее отделен от Христос. Казват, че греховете и изкушенията на Сатана са били привлекателни за Исус, но Той стискал зъби, стягал се и отказвал да действа така, както естествените Му желания Го карали. Едва ли може да има по-голяма заблуда.

Според друга теория Христос е бил привлечен от лоши неща, изпитвал е страст, алчност и гняв, но поради любовта Си към Отец, отказвал да направи това, което иначе би се радвал да направи. Боговдъхновеният доклад не поддържа такова становище. Вярно е, че любовта Му към Отец е била силна, но е вярно и че омразата Му към греха е била неописуема. За Него грехът е бил отвратителен, а не привлекателен.

Добрата вест е, че Исусовото отношение към греха и злините може да бъде и наше. Не е необходимо да живеем по християнски, желаяйки да се присъединим към света и греховете

му, а в същото време да стискаме зъби и да се напругаме да не го направим. Не е необходимо да се опитваме да си създадем толкова голяма любов към Бога, че да се откажем от естествените си инстинкти, за да Го направим щастлив. Можем да постигнем същата победа, каквато постигна Исус - победа над греховните желания, а не само над греховните постъпки. Победа, която обхваща нещо много по-голямо от поведението - желанията и вкусовете на сърцето. За нас греховете могат да бъдат толкова отвратителни, колкото бяха и за Исус.

Доказателствата от вдъхновените писания са изключително силни. "Вести към младите", с. 338: "Когато сме облечени с Христовата правда, няма да имаме никакъв вкус към греха... Можем да правим грешки, но ще мразим греха, причинил страданията на Божия Син." "Великата борба", с. 649: "Чрез собствените си мъчителни преживявания научиха какво зло е грехът и колко голяма е неговата сила, вина и страдание; започнаха да гледат на него с отвращение." "Великата борба", с. 508: "В обновеното сърце има омраза към греха." В "Свидетелства", т. 2, с. 294 се говори за преобразения човек: "Предишният му живот започва да му изглежда отвратителен и омразен и той намразва греха." "Животът на Исус", с. 668: "Когато познаваме Бога така, както имаме привилегията да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание. Оценяването на Христовия характер и близостта ни с Бога ще ни накарат да намразим греха."

Наслаждавате ли се на греховете или ги намирате за отвратителни и омразни? Разликата се състои в това, дали познавате Бога така, както имате привилегията да Го познавате. Не намразвайте греха, като се опитвате много упорито да го мразите. Научавате се да го мразите, като правите всички възможни усилия да опознаете Бога и да общувате с Него ден след ден. На какъвто и етап да се намирате в изучаването на темата за спасение чрез вяра единствено в Христос, винаги завършвате по един и същ начин. Познавате ли Го? Опознаването на Христос е основата на всички неща, които ще последват - познание за Христос и вечен живот.

Тезис 94

Никога не можем да бъдем такива, какъвто бе Исус, но можем да правим това, което Исус правеше.

Спомняте ли си песента "Искам да бъда като Исус"?

Да бъда като Исус, желая аз,

у дома и в града.

Да бъда като Исус цял ден!

Искам винаги да съм като Исус.

Възможно ли е да сме като Исус? Или тази песен е погрешна? Възможно ли е да бъдем като Исус в някои отношения, а в други не?

Искам да започна с това, че има нещо, в което никога не можем да бъдем като Исус - Той бе Бог, а ние не сме. Той е наш Творец и ние сме Негови творение. Можем да станем участници в божественото Му естество чрез обитаващото в нас влияние на Неговото

присъствие. Никога обаче няма да бъдем нещо повече от човешки същества. В такъв смисъл никога не можем да бъдем като Исус.

"Христовото въплъщение винаги е било и винаги ще бъде тайна. Това, което е разкрито, е за нас и за децата ни, но нека всички бъдат предупредени да не правят Христос напълно човек като самите нас, защото това не е така" (Е. Вайт, АБК, т. 5, с. 1129).

Но дори когато ограничим сравнението си с човешкия аспект на Исусовото естество, пак откриваме, че никога не можем да бъдем точно като Него. Той бе роден като "святото Онова", безгрешен по естество от самото си рождение, както вече отбелязахме в Тезис 90. Ние сме родени отделени от Бога, грешни по естество от самото си рождение. Докато живеем в този свят, ще има разлика между нашето и Неговото естество. Виж "Притчи Христови", с. 160.

Не можем да бъдем като Исус и поради греховното си минало. Имаме доста лошо досие. През цялата вечност ще знаем, че се нуждаем от оправдаващата и опрощаваща Христова благодат, която покрива миналите ни грехове. Тъй като Исус никога не е съгрешавал, не може да има и греховно минало.

И все пак, възможно е да бъдем като Исус! Можем да живеем така, както Исус живя, и да работим така, както Той работеше. Можем да постигнем победа над изкушенията така, както Той я постигна - чрез упование в сила отгоре, а не в собствените възможности. Можем да живеем във връзка с Бога, така както Исус живя, и по този начин да открием, че разликите между нас нямат значение!

Исус живя като човек. През земния Си живот до деня на възкресението никога не бе използвал божествената Си сила.

Всички Исусови чудеса - възкресяване на мъртви, изцеляване на болни, очистване на прокажени, изгонване на бесове, ходене по вода, четене на мисли - всичко това бе извършвано и от последователите Му. Делата, вършени от Исус, бяха дела на Неговия Отец. Това каза самият Исус в Йоан 14:10: "Пребъдващият в Мене Отец върши Своите дела."

Единадесет пъти в "Животът на Исус" се споменава, че "божественото прозираше през човешкото". Първият път бе свързан с първото очистване на храма, когато за миг булото на човешкото естество като че ли бе паднало и хората зърнаха божественото. Но дори тук формулировката е многозначителна. Казва се, че божественото прозираше, а не се твърди, че божественото се прояви. Дори в онзи случай Отец контролираше всичко и именно божествеността на Отец се разкри чрез Сина.

Още по-важно е, че извършените от Исус чудеса са победа, която Му бе дадена в битката с неприятеля. Чрез общуване с Отец и упование в Него Той постигна победа. Исусовата победа може да бъде и наша. Както делата на Отец се изявяваха в Исусовия живот, така Той може да действа и в нас "да желаем това и да го изработваме" (Фил. 2:13).

Тезис 95

Проблемът с греха е нарушената връзка между Бог и човек. Целта на спасението е да възстанови тази връзка.

Исус иска да се ожени! В Откр. 19:6-9 се говори за това. "И чух като глас от силни гърмежи, които казваха: Алилуя! Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, царува. Нека се радваме и се веселим и нека отдадем Нему слава: защото дойде сватбата на Агнето и

Неговата жена се е приготвила. И на нея се позволи да се облече в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите. И каза им: Напиши: Блажени тия, които са призвани на сватбената вечеря на Агнето."

Връзката между човечеството и Бога бе нарушена в Едем. Когато Адам и Ева съгрешиха, скриха се и загубиха желанието си да се срещат с Бога. Вече не можеха да разговарят с Него при вечерния ветрец.

Адам и Ева бяха избрали да не се уповават на Този, Който е единственият достоен за доверие. Така се наруши връзката им с Бога.

Но Бог не пожела историята да приключи дотук. Общуването със сътворените Му чада бе толкова важно за Него, че пожела да умре на кръста, за да възстанови прекъснатата връзка. Дойде да живее между хората, но този път бе забулен с човешко естество, за да хвърли мост над бездната, издълбана от греха. "Тъй като Исус дойде да обитава сред нас, ние знаем, че Бог познава нашите изпитания и съчувства на скърбите ни. Всеки син и дъщеря на Адам могат да разберат, че нашият Създател е приятел на грешниците. Защото чрез всяко учение на благодат, чрез всяко обещание за радост, чрез всяко дело на любов и божествено привличане, изявено в живота на Спасителя на земята, ние виждаме "Бог с нас" ("Животът на Исус", с. 24).

Сега Исус иска да се ожени. Какво означава това? Означава, че желае да общува с нас лично и завинаги.

На летището в Токио съпругата ми и аз срещнахме един швед, тръгнал да се жени в Сеул, Южна Корея. Никога не се бе срещал с бъдещата си жена. Бяха общували само с писма. Скоро щяха да се видят лично. Разбирахме нетърпението му. Очакваше брака, очакваше личната среща, която щеше да продължи цял живот.

Чрез молитва и изучаване на Божието слово ние поддържаме кореспонденцията с Исус. Научили сме да Го обичаме, защото първо Той ни е възлюбил. Можем обаче заедно с Него да очакваме сватбата, времето, когато ще Го срещнем лично и завинаги.

Понякога хората се безпокоят, че ежедневното общуване с Христос може да се превърне в средство за спасение чрез дела. Но общуването не е просто средство за постигане на целта. То е самата цел! Не общуваме с Христос, за да се спасим. Спасени сме, за да можем да общуваме с Христос!

"Тъй като чрез Исус "влизаме в почивка", небето започва тук. Ние отговаряме на Неговата покана "елате, научете се от Мене" и по този начин започваме вечния живот. Небето означава непрестанно приближаване до Бога чрез Христос. Колкото по-дълго сме в небето на блаженството, толкова повече слава ще ни бъде открита; колкото повече опознаваме Бога, толкова по-голямо ще бъде нашето щастие. Когато вървим с Христос в този живот, ние можем да бъдем изпълнени с Неговата любов, задоволени с Неговото присъствие. Всичко, което човешкото естество е в състояние да понесе, можем да получим още тук. Но какво е това в сравнение с бъдния живот?" ("Животът на Исус", с. 331, 332).

Исус иска да се ожени, а вие?

Безразборни сексуални връзки - б.пр.

На английски думата end означава както край, така и цел, резултат. С тази игра на думи Тезис 63 би могъл да звучи и така: "Христос е целта (резултатът) на закона за правдата, но не и краят на закона - б.пр.

Християнска ерес, според която не е необходимо спазването на никакъв закон - б.пр.

Намек за практиката на някои източни секти в Америка да посещават летища и други

оживени места, където поднасят цветя на хората и им искат парични дарения - б.пр.

С. 376 от българското издание от 1993 г.

Град в Невада, печално известен със своите хазартни и увеселителни заведения и голяма престъпност - б.пр.